

F U S U S U

Nguyễn Chu Nam Phương

NUMAGICIAN

Con Số Ảo Thuật

và những

Chuyện Chưa Kể

25

25

25

NHỮNG CON SỐ ẢO THUẬT

Tác giả: FuSuSu Nguyễn Chu Nam Phương
NXB Trẻ

Nguồn: Internet

Trình bày lại (12/08/'16): QuocSan

Những con số ảo thuật 1

[Một thời gian sau sẽ đăng]

Những con số ảo thuật 2

F U S U S U

Nguyễn Chu Nam Phương

Lời giới thiệu

Đây có thể là lời giới thiệu của bạn khi sách giấy phát hành hoặc tái bản. Sau khi thưởng thức, bạn hãy để lại đôi dòng cảm nhận và nhận quà đặc biệt tại đây nhé: <http://chiase.numagician.com>

Mong tin tốt lành.

Đố bạn tôi là con gì?

Chào bạn. Đó là câu hỏi mà rất nhiều người thường trả lời chưa chính xác. Nếu bạn nghĩ tôi là chim hoặc vẹt, thì mới chỉ đúng một nửa. Bạn có thấy số 69 to đùng trên mặt tôi không?

Tôi là một **con số**. Người ta thường gọi tôi là chim Sáu Chín, vì mỗi lần chụp ảnh, tôi chỉ có một kiểu dáng duy nhất như vậy. Mà không chỉ mình tôi đâu, mọi con số ở quê tôi đều như thế.

Tôi tới từ Numagician, một vương quốc cổ xưa, nơi người dân lúc nào cũng sung sướng và hạnh phúc. Tất nhiên, để có được sự phồn thịnh ấy thì công lớn là nhờ những con số thích chụp ảnh tạo dáng như tôi. (Hỏi nhỏ: Thế mà ở đây, sao nhiều bạn lại không thích những thứ liên quan tới số nhỉ? Môn toán chẳng hạn? Lịch sử cũng vậy...)

Thật tiếc là tôi chưa thể đưa bạn tới đó để gặp gỡ những người bạn tuyệt vời của tôi. Nhưng tôi có mang theo ảnh họ, bạn hãy xem và đoán họ tên là gì nhé! (Sau đó bạn có thể lật ngược sách lại để xem họ là ai).

Chột Chín Hai

Thỏ Hai Tám

Khỉ Ba Bốn

Ngoài đặc điểm luôn chỉ tạo một dáng duy nhất khi chụp ảnh, họ là còn những người thầy đầy cảm hứng. Những lớp học ở Numagician luôn tràn ngập tiếng cười, học sinh hiểu và nhớ bài rất lâu. Có lẽ khi người ta há miệng ra cười, kiến thức sẽ chui vào bụng và ở lại trong đó lâu chẳng?

Ôi, tôi ước bạn được tới ngay đó, để được cười sung sướng và học những điều vô cùng bổ ích mỗi ngày (Thật ra là tôi cũng muốn được về quê). Điều ước đó làm tôi trăn trở từ lâu rồi. Nhưng dù đã khóc đầy cả xô nước mắt, nhưng chẳng có ông Bụt hay bà Tiên nào hiện ra để biến ước mơ giản dị thành sự thật.

Rồi chợt, một câu nói của người bạn thân đã giúp tôi lấy lại nghị lực: “Ước mơ vẫn mãi chỉ là mơ ước, nếu không hành động mỗi ngày.” Nên tôi đã hành động, tôi đã viết cuốn nhật ký này, với hy vọng khi bạn thấy những con số, bạn có thể sẽ mỉm cười sung sướng như người dân Numagician.

Trước khi bắt đầu, tôi mong bạn thông cảm một xíu. Vì tính tình thích bay nhảy, nên tôi sẽ viết về những người bạn ở Numagician không thứ tự nào cả. Hơn nữa, tôi cũng sẽ chỉ kể về những người bạn tôi chơi thân nhất mà thôi. Còn những con số khác, bạn có thể tự vẽ chân dung, thậm chí tự sáng tác chuyện về họ và so sánh với tôi sau này nếu có cuốn nhật ký khác ra lò.

Mà bạn có lo lắng về khả năng viết truyện của mình không đấy? Đừng lo, bạn sẽ được bật mí cách để sáng tác chuyện rất dễ dàng và đơn giản. Nếu đã sẵn sàng, hãy lật sang trang để gặp gỡ một trong những người bạn đầy cảm hứng của tôi.

Chuột 92 – Ước thì cứ ước, nhưng vẫn phải bước

Chín Hai là một tác giả, cậu từng xuất bản một số cuốn nổi tiếng như “Chín mẻo làm bạn với mèo,” “Bảy cách thể dục với bảy chuột,” hay “Chiếm bất kỳ hũ gạo nào trong 92 phút.”

Sách bán khá chạy nhưng Chín Hai vẫn chưa hài lòng, vì ước mơ lớn nhất của cậu không phải trở thành tác giả có sách bán chạy nhất, mà là đi hát rong trên toàn thế giới (và bán sách).

Chín Hai hát dở ẹc, nhưng cậu ấy lại hay hát. Mặc cho mọi người khuyên bảo hết lời, Chín Hai vẫn cứ hát say sưa, hát không mệt mỏi. Từ nhà tắm tới bến xe, từ bụi tre tới bờ biển, chẳng có nơi nào mà người ta không bị “tra tấn” bởi giọng hát như vịt đực ấy. (Xin lỗi nếu tôi chót làm tổn thương loài vịt).

Một lần nọ, có bà mẹ muốn Chín Hai dừng vụ ca hát này lại vì con bà ta cứ cười toé toét mỗi lần cậu hát, mà không chịu bú sữa. Bà ta nói, “Cậu không sợ hát nhiều sẽ sưng họng sao?”

Chín Hai trả lời như hát, “Chẳng ai biết trước tương lai, sao lại phải bị quan như thế? Từ giờ tới lúc họng sưng, mỗi phút ngồi âu lo là tôi mất toi 60 giây để ca hát rồi!”

Bà mẹ nghe thấy vậy đành bế con đi chỗ khác, mặc cho thằng bé giãy đành đạch.

Rồi lần khác, có chú cảnh sát tới gặp Chín Hai với một cái còng to tướng. “Này, nhiều người phàn nàn về cậu quá. Cậu thích bị nhốt vào tù sao?”

Chín Hai vuốt ve cái râu của mình rồi đáp thản nhiên, “Ở đâu thì tôi vẫn cứ hát thôi, kể cả trong ngục.”

Chú cảnh sát im lặng một lúc rồi bỏ đi. Có lẽ chú ấy đã tính trước được tỷ lệ vượt ngục sẽ cao gấp đôi khi nhà tù cập nhật thêm cách tra tấn mới: nghe chuột Chín Hai hát.

Rồi lần khác, chính tôi tới gặp Chín Hai. “Này, tớ biết cậu thích hát. Nhưng sự thật là cậu hát dở quá!”

“Hãy nói tôi ngay, hỡi chim Sáu Chín...” Chín Hai lại ngân nga. “Thế nào là dở? Thế nào là hay?”

Lúc đó tôi cũng chẳng biết trả lời thế nào vì thành thật là tôi cũng ít nghe nhạc nên đâu biết hay dở thế nào. “Ừ thì... người ta nói như thế, tớ chỉ bảo lại cho cậu thôi.”

Chín Hai cười lớn. “Tớ hát thì kệ tớ hát. Ai không thích nghe thì chỉ việc bịt tai lại là xong mà?”

Tôi đành bó tay (hình như là bó cánh mới chuẩn) và bay lên ngọn cây trên nóc chuồng gà quen thuộc, rồi tận hưởng nốt ngày Chủ nhật tuyệt vời của mình.

Cả hai chúng tôi đã không để ý, một ông già nghèo khổ gần đó và nghe lỏm được cuộc trò chuyện. Miệng ông ta mỉm cười sung sướng, mắt sáng lấp lánh như mới tìm ra chân lý.

Sau đó ít lâu, ông ta trở thành tỉ phú Susu* nhờ bán được hàng triệu cái bịt tai cho mọi người. Cứ chỗ nào Chín Hai hay xuất hiện, là ông có một cửa hiệu bán bịt tai. Để nâng công ty lên tầm quốc tế, ông ta còn trả tiền để Chín Hai đi vòng quanh thế giới, hát rong và bán... bịt tai. Thậm chí ông ấy còn mua “bảo hiểm” cho cổ họng của Chín Hai với giá cả triệu Susu!

Thế là Chín Hai đã thực hiện được một nửa ước mơ, và chúng tôi ít gặp nhau từ ấy. Mãi sau này, Chín Hai mới về thăm và tặng tôi một thùng

đĩa CD với hơn 92 bài hát ca ngợi loài chuột. Tất nhiên, vì sợ chú cảnh sát kia hỏi thăm, nên tôi chẳng dám bật chúng bao giờ cả.

Một đợt nọ, ban quản lý khu rừng tổ chức thi hát. Thế lệ là mỗi một nhà buộc phải gửi một đĩa CD thu âm giọng hát hay nhất của một thành viên trong gia đình. Ban tổ chức sẽ bật mỗi ngày một đĩa, và cho cả khu rừng bình chọn. Dù không muốn, nhưng người ta vẫn ép tôi phải thu âm tiếng hát của mình.

Sáng hôm sau, mắt nhắm mắt mở thế nào mà tôi đã gửi nhầm một cái CD của Chín Hai đi. Lúc nhận ra thì không kịp nữa rồi, cả khu rừng hôm ấy đã bị tra tấn bởi giọng hát của Chín Hai. Ban quản lý lập tức tới nhà tôi, đập cửa rầm rầm. Tôi chỉ biết co ro một góc, không dám mở cửa.

Cho tới khi công an phường vác loa thông báo tôi đã đoạt giải nhất cuộc thi thì tôi mới giật mình và mở cửa để hỏi thực hư thế nào. Hóa ra là thật, tôi đã đoạt giải nhất cuộc thi. Thậm chí họ đã chuẩn bị sẵn hợp đồng dài hạn, bắt tôi phải thu thêm mấy chục cái nữa.

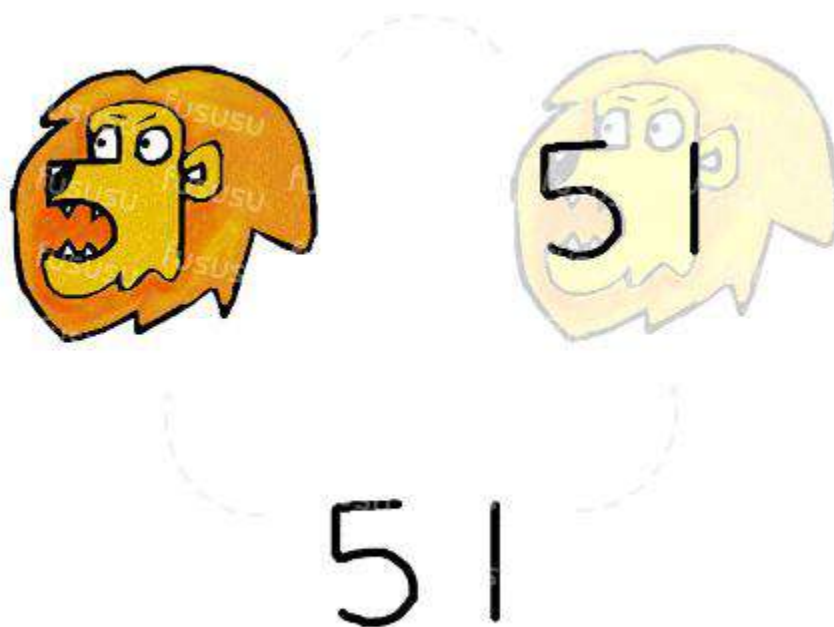
Tất nhiên, tôi đã thành thật khai báo đó là giọng hát của Chín Hai, và gửi lại cho họ thùng đĩa. Kể từ khi đó, khu rừng chim vang lên toàn tiếng chuột kêu!

Sau này tôi mới biết, trong quá trình hát rong toàn thế giới, Chín Hai đã được nhiều ca sĩ hàng đầu giúp đỡ, nên giọng hát đã hay hơn nhiều. Tôi thì mù âm nhạc nên đâu biết hay dở thế nào. Rồi qua Ti vi đài báo, tôi biết Chín Hai vẫn đi hát dạo nhưng không bán bịt tai nữa mà đã chuyển qua bán sách. Cậu ấy đã thực hiện được trọn vẹn ước mơ!

Bài học mà tôi học được từ Chín Hai, đó là phải hành động mỗi ngày trên con đường thực hiện ước mơ cho dù có điều gì xảy ra. Giống như Chín Hai viết trong tác phẩm của mình, “Đời sẽ ném những viên gạch ghi chữ *không tin* vào mặt bạn. Nhưng hãy nhặt chúng lên và xây ngôi nhà thành công.”

Đó là bài học của tôi. Còn bạn thì sao? Hãy dành ít phút để viết lại đôi dòng cảm nhận của bạn trước khi khám phá người bạn tiếp theo nhé. Tôi rất muốn lắng nghe ý kiến của bạn.

Sư tử 51 – Đoàn kết hay là chết?

Năm Một là nhà lãnh đạo xuất sắc nhất mà tôi từng biết, cậu ấy liên tục được bình chọn trong danh sách “Mười Chúa tể sơn lâm vĩ đại nhất.” Nhờ cậu ấy mà khu rừng tôi sinh sống, con người, con vật, hay con số đều rất hòa thuận với nhau.

Khi tôi hỏi tại sao cậu ấy có được khả năng lãnh đạo tài ba như vậy, cậu ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện này. Tôi hay dùng để kể cho mấy đứa cháu mình, mỗi khi chúng đánh lộn.

Ngày xưa ngày xưa, khi cái tên Numagician còn chưa xuất hiện. Con người lúc ấy cũng chưa thân thiện lắm, thậm chí nhiều người còn đi săn lùng và ăn thịt loài khác. Trong số các loài, chỉ có sư tử là mạnh mẽ nhất, nên chúng được phân công bảo vệ các khu rừng, với chức danh “Chúa tể sơn lâm.”

Chuyện xảy ra ở một khu rừng nọ. Vua sư tử sắp già rồi nhưng chưa biết sẽ truyền ngôi cho ai trong hai người con của mình. Sư tử anh mạnh mẽ nhưng lại kiêu căng, còn sư tử em thì nhanh nhẹn nhưng lại hiền lành. Lúc sắp băng hà, ngài sai đại bàng đi triệu hồi hai anh em về và định cho oẳn tù tì xem ai thắng.

Đại bàng tìm được sư tử anh, và nhờ sư tử anh đi gọi hộ sư tử em. Sư tử anh đồng ý ngay.

Nhưng khi gặp sư tử em, anh ta lại nói là vua muốn lấy nước thiêng trên núi để rửa bầm cho sạch gàu, đi gặp ông trời cho lịch sự. Sư tử em nghe vậy, bèn hăm hở xách xô lên và đi.

Còn sư tử anh về trước và bẩm vua là em lên núi rửa tay bằng nước thiêng, để chắc chắn chiến thắng trong màn oản tù tì.

Vua cha tức lắm, lên cơn đau tim rồi qua đời.

Tang lễ cho vua xong mà sư tử em vẫn chưa về. Sư tử anh chắc chắn là em nó đã chết rục xương ở trên núi, hoặc do xô thủng nên không đưa được nước thiêng về. Anh ta sững sờ, ung dung ngồi trên ngai vàng dành cho Chúa tể sơn lâm.

Một sáng đi dạo, sư tử anh thấy một lũ khỉ đang ngồi ăn chuối bên bờ suối. “Lũ khỉ kia!” Sư tử lớn giọng. “Biết ta là ai không?”

Lũ khỉ giật nảy mình.

Con khỉ đầu đàn khúm núm bước tới, lạy vài lạy và nói, “Dạ, ngài là Chúa tể sơn lâm. Không ai có thể thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn của ngài, kể cả loài người.”

Sư tử anh cười thỏa mãn và gầm lên một tiếng vang trời.

Lũ khỉ chạy tán loạn, chuối vãi khắp nơi bên bờ suối.

Một lần khác, sư tử anh gặp con đại bàng đưa tin khi xưa.

“Đại bàng kia!” Sư tử gầm lên. “Biết ta là ai không?”

“Dạ, ngài là Chúa tể sơn lâm,” đại bàng cung kính. “Không ai có thể thoát khỏi hàm răng to khỏe của ngài, kể cả loài người.”

Sư tử sững sờ, nó gầm lên một tiếng vang trời.

Đại bàng hoảng sợ bay đi mất, để lại vài cọng lông bay la đà.

Một lần khác, sư tử anh gặp một đàn voi đang gặm mía.

“Lũ voi kia!” Sư tử gầm lên. “Biết ta là ai không?”

“Dạ thưa, ngài là Chúa tể sơn lâm,” chú voi đầu đàn lễ độ đáp. “Không ai có thể thoát khỏi cú vỗ của ngài, kể cả loài người.”

Sư tử anh khoái chí, nó lại gầm lên một tiếng vang trời.

Lũ voi co rúm vùi lại. Một số chú giật mình tới mức bị sặc nước, lăn ra giãy đành đạch, phải đưa đi cấp cứu.

Cứ như thế, cả khu rừng rất sợ hãi sư tử anh, mà sư tử em thì cũng không có tin tức gì cả.

Một chiều nọ, trong lúc đang mê mên bộ bờm oai vệ của mình thì sư tử thấy một con khỉ hốt hải chạy vào.

“Bẩm...” Con khỉ nói. “Có con người xuất hiện!”

Sư tử anh cau mày. “Nhà người hái chuối giỏi thế, sao không ném chuối đuổi chúng đi?”

“Dạ, chúng tôi sợ lắm,” khỉ run rẩy đáp. “Chắc chỉ có ngài mới đuổi nổi họ thôi.” Nói đoạn, nó leo lên cành cây mất hút.

Sư tử anh đi tìm hiểu tình hình thì gặp đại bàng đang sắp xếp hành lý, như chuẩn bị đi đâu xa lắm.

“Này đại bàng,” sư tử anh nhăn mặt. “Người có tốc độ và cái mỏ sắc nhọn, sao không cho chúng một trận?”

“Dạ, tôi không dám. Chúng có súng bắn ra những viên kẹo đau lắm. Chắc chỉ ngài mới chống lại được.”

Bỗng có tiếng nổ đoàng rất to.

Đại bàng xách ba lô lên và bay, chẳng kịp chào tạm biệt.

Sư tử anh ra tới bờ suối thì thấy cả đàn voi rầm rập chạy. Có một con voi béo nhất đang đi cà nhấc, chắc là nó mới bị trượt vỏ chuối do lũ khỉ để lại khi xưa.

Sư tử anh tới và hỏi, “Sao người to béo thế mà không đè bẹp được chúng?”

“Dạ, tôi không dám. Chúng có những quả lựu đạn ghê lắm. Chắc chỉ có ngài mới địch nổi.” Voi nói xong liền cà nhấc chạy tiếp, thì thoảng nó lại bị trượt thêm vài cái vỏ chuối nữa.

Chỉ còn lại mình sư tử anh, nó hùng dũng tiến về phía con sông nơi có những tiếng động rền vang cả khu rừng. Thấy một tên thợ săn gầy còm, sư tử anh gầm lên. “Này! Có biết ta là Chúa tể sơn lâm không?”

Tên thợ săn cười thành tiếng và hỏi, “Nếu là Chúa tể, thì quân đội của người đâu hết rồi?”

Sư tử anh chưa kịp đáp thì đột nhiên xuất hiện cả chục tên thợ săn. Tên nào tên nấy trên tay cầm những khẩu súng to tướng. Rồi một loạt tiếng nổ vang lên.

Kể từ hôm đó, cả khu rừng không ai còn nghe thấy tiếng gầm vang trời của sư tử anh nữa. Đám thợ săn thì được đà lấn tới, lần lượt sát hại và ăn thịt những sinh vật trong khu rừng.

Cho tới một ngày đẹp trời nọ, có chú voi to béo bình bịch chạy qua doanh trại của đám thợ săn.

Thấy con voi béo bở mà lại bị cà nhắc, nên chúng huy động hết lực lượng đuổi theo bắt sống. Nhưng khi trở lại doanh trại thì phát hiện ra súng ống, đạn dược đã bị lũ khỉ cuỗm sạch.

Bỗng có tiếng gầm của một con sư tử nhỏ trong bụi cây. Đám thợ săn rút súng bắn liên tiếp, nhưng toàn trượt. Con sư tử nhỏ này quá nhanh, nó thoắt ẩn thoắt hiện trong những bụi cây và lừa đám thợ săn bắn hết sạch đạn.

Tên thợ săn cầm đầu rút lựu đạn ra định ném nhưng lập tức có chú đại bàng lao xuống làm hấn ngã chổng kênh. Rồi con sư tử nhỏ gầm lên phát nữa, cả bầy voi rầm rập lao tới giẫm bẹp hết súng của đám thợ săn.

Sau đó là tiếng kêu la oai oái của những tên thợ săn khi bị các loài vật khác đồng loạt tấn công. Cuộc cách mạng của các con vật đã thành công rực rỡ, lũ thợ săn bỏ của chạy lấy người. Lũ khỉ còn lấy cả những cái quần rách bươm của đám thợ săn, treo lên ngọn cây, làm cờ chiến thắng.

Khu rừng trở lại yên bình như xưa. Con sư tử nhỏ hôm đó không ai khác chính là sư tử em, đã xuất hiện kịp thời.

Nghe tới đó, tôi vô cùng khâm phục tài lãnh đạo của sư tử em. Giá như vua cha sáng suốt hơn và trao ngôi cho người em từ trước thì có lẽ khu rừng đã yên ổn ngay từ đầu, và nhiều sinh vật đã không chết oan uổng.

“Năm Năm Một,” tôi hỏi. “Chú sư tử em sau đó thế nào?”

“Đó là ông nội tớ,” sư tử Năm Một đáp. “Cũng chính là người nghĩ ra cái tên Năm Một và rèn cho tôi được như bây giờ.”

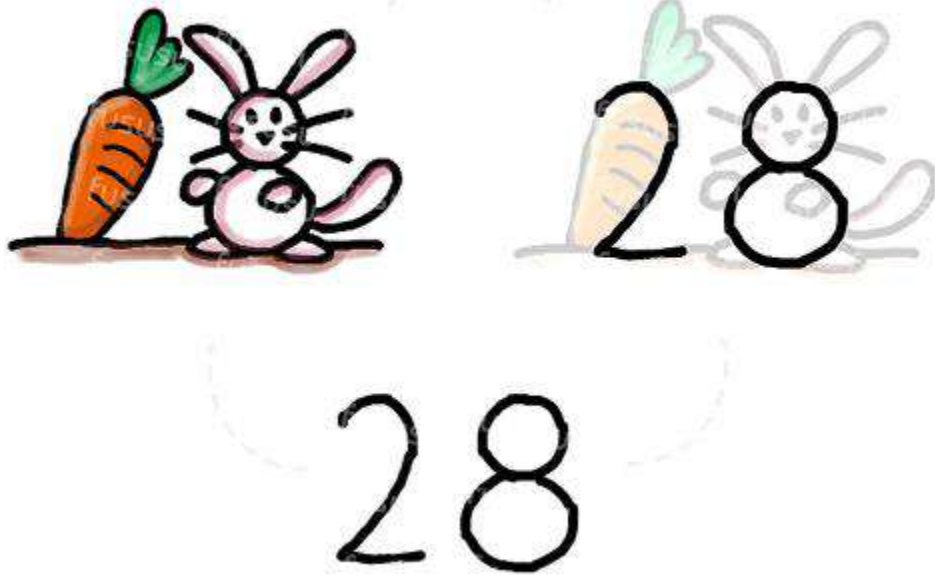
Đó là ông nội cậu ấy ư? Thảo nào mà cậu ấy có thể lãnh đạo giỏi thế. Tôi hỏi, “Cái tên Năm Một nghĩa là gì?”

“Ông tớ bảo đó là năm ngón tay trên một bàn tay. Mỗi ngón tay tuy khác nhau nhưng chung một bàn tay. Mỗi loài vật tuy khác nhau nhưng chung một khu rừng. Nhiệm vụ của người lãnh đạo là đoàn kết tất cả lại thành những nắm tay đầy sức mạnh. Còn bí quyết để lãnh đạo, là găm ít thôi và hành động nhiều hơn.”

Sau này, sư tử Năm Một còn mở rộng sự đoàn kết ấy ra ngoài cả khu rừng. Cậu ấy đã phối hợp với khả năng hát hò và sự nổi tiếng của chuột Chín Hai, giúp ký được hiệp ước hòa bình với loài người, để đem lại sự bình an cho Numagician như bây giờ.

Đó là bài học của tôi. Còn bạn thì sao? Hãy viết ra cảm nhận của bạn, tôi rất muốn được lắng nghe.

Chị thỏ 28 – Làm sao tạo ra thời gian?

Có thể bạn biết nhiều những nhà phát minh nổi tiếng, nhưng chắc hẳn bạn chưa biết chị thỏ Hai Tám, nhà phát minh vĩ đại nhất Numagician. Niềm đam mê từ nhỏ đã giúp chị tạo ra rất nhiều thứ hữu ích từ lớn tới nhỏ.

Từ những củ cà rốt to như nhà kho, cho tới máy sinh tố mà chỉ cần bỏ hoa quả vào là hóa ra kẹo kéo, chưa có thứ gì là chị không tạo ra được. Dự án gần đây nhất của chị thỏ, là xây tàu vũ trụ để lên cung trăng gặp chị Hằng, biếu chị ấy mấy củ cà rốt và trang trí mặt trăng cho đỡ đơn điệu.

Tôi quen chị ấy trong một hội chợ triển lãm phát minh, khi mãi ngắm nghía cái đồng hồ báo thức kỳ lạ. Thi thoảng lại bật ra một chú chim hót những câu kiểu như, “Dậy đi, tận thế rồi đấy!” hoặc “Dậy đi, ngủ nhiều là phát phì đấy!”

“Này cậu bé,” chị thỏ Hai Tám hỏi. “Theo em làm sao để tạo ra thời gian?”

“Chị mà còn không biết thì còn ai biết nữa đây,” tôi đáp. “Mà sao chị lại muốn tạo ra thời gian?”

Chị thở thở dài, rồi nói tiếp. “Em xem, vương quốc chúng ta có những củ cà rốt to vĩ đại, là nhờ chị hiểu sinh vật học. Những chiếc máy hiện đại chị tạo ra, là nhờ vật lý và toán học. Rất nhiều thứ khác nữa, chị tạo ra được là do hiểu chúng. Nhưng thời gian, chị không hiểu, và cũng không thể tạo ra nó.”

“Vậy chị định làm gì?” tôi hỏi.

“Chắc là xuất ngoại để tìm câu trả lời,” chị thở đáp.

Tôi tưởng chị nói đùa, vì từ xưa tới nay Numagician là quá đủ rộng lớn và hạnh phúc rồi. Nhưng hóa ra là thật, mấy hôm sau tôi không gặp chị nữa.

Sau này tôi nghe kể, chị ấy tự tay đúc một chiếc thuyền từ củ cà rốt to nhất và ra khơi. Ngày chị ra đi, ai ai cũng tiếc vì không còn được xem triển lãm phát minh hằng tuần nữa.

Về phần thổ Hai Tám, chị đã rong ruổi hết ngày này qua ngày khác, hỏi hết các nhà tri thức này tới nhà tri thức khác. Họ đều trả lời, “Chị còn không biết thì chắc có ông trời mới biết!”

Nhiều năm đã trôi qua, đi hết vương quốc này tới vương quốc khác. Nghe nói chị ấy đã tới tận Almagician, vương quốc của những con chữ ảo thuật phía bên kia đại dương (họ cũng thích chụp ảnh tạo dáng như những con số chúng tôi), nhưng câu trả lời vẫn chưa được tìm ra. Đúng là chắc chỉ có ông trời mới trả lời được.

Một lần nghỉ chân dưới gốc cây, miên man nhớ về thành tích tuổi trẻ, chị thổ đã lịm đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, Hai Tám nhận ra mình đang lơ lửng, phía xa xa có ánh hào quang phát ra từ một cánh cổng lớn. Trên cánh cổng ấy có ghi một chữ to tướng: *Ơn trời, thiên đường đây rồi!*

“Thiên đường?” Chị thổ hoảng hốt. “Mình đã chết? Thời gian đã hết ư? Không được, mình phải tỉnh dậy!”

Chị thổ loay hoay mãi nhưng cứ bị lơ lửng như một quả bóng bay, từ từ tiến tới chạm vào cái chuông cổng.

Sau tiếng kính koong, cánh cổng bật mở. Một ông già cười mây bay ra, ông mặc áo trắng trên có vẽ hình mặt trời đang cười.

“Chào con!” ông già nói.

Chị thổ nhìn ông già từ đầu tới chân. “Ngài là...”

Ông già vuốt râu, rồi chỉ vào hình mặt trời trên áo. “Một ông già, mặc áo vẽ hình mặt trời. Con không đoán ra sao?”

“Ông trời ạ?”

“Chính ta, cái ông mà người ta kêu trời suốt ngày đây!”

Chị thổ phì cười. Nhưng không quên mục tiêu, chị hỏi ngay, “Ông trời ơi, sao con không thể tạo ra thời gian?”

Ông trời cười nhe răng, ánh nắng chan hòa khắp cả không gian. “Nếu con mà thành công, thì ta thất nghiệp à?”

Chị thổ nhăn mặt. “Vậy là không thể ư?”

“Thời gian là món quà ta đã ban tặng cho con mỗi khi con thức dậy. Con đã từng dùng nó rất tốt để phục vụ muôn loài. Sao không tiếp tục làm như thế, mà lãng phí hơn một phần tư cuộc đời để học phép màu của ta làm gì?”

Nói xong, ông trời lại cười. Nụ cười của ông dường như đã xua tan những đám mây mù gần đó, và cả mây mù trong tâm trí chị thổ nữa. Chị ấy có vẻ đã nhận ra điều gì đó, nước mắt trào ra trên đôi má toàn lông trắng muốt của chị.

“Mà cứ yên tâm,” ông trời nói. “Bao giờ ta về hưu thì sẽ có một cuộc thi tuyển. Nếu được chọn, con sẽ thành... chị trời. Lúc đó tha hồ tạo ra thời gian.”

Chị thổ vẫn khóc.

“Ôi, đừng khóc nữa con,” ông trời an ủi. “Con mà khóc trên này là dưới kia mưa rào rào đấy.”

Chị thổ khóc to hơn.

“Thôi được rồi,” ông trời thở dài. “Ta cho con một chút thời gian nữa vậy.”

Bỗng mọi thứ tối sầm lại.

Hai Tám mở mắt, và nhận ra mình đang nằm ở gốc cây, dưới bầu trời bao la. “Ơn trời, con vẫn sống!” chị thổ thốt lên.

Sau đó chị thổ lên thuyền quay lại Numagician.

Ngày chị về, ai cũng hân hoan chào đón, kể cả mấy con nhện đã giăng tơ kín phòng thí nghiệm của chị.

Từ đó, chị thỏ dành phần đời còn lại của mình để tiếp tục tạo ra nhiều phát minh tuyệt vời nữa cho muôn loài, rồi còn mở lớp dạy cách sử dụng thời gian hiệu quả.

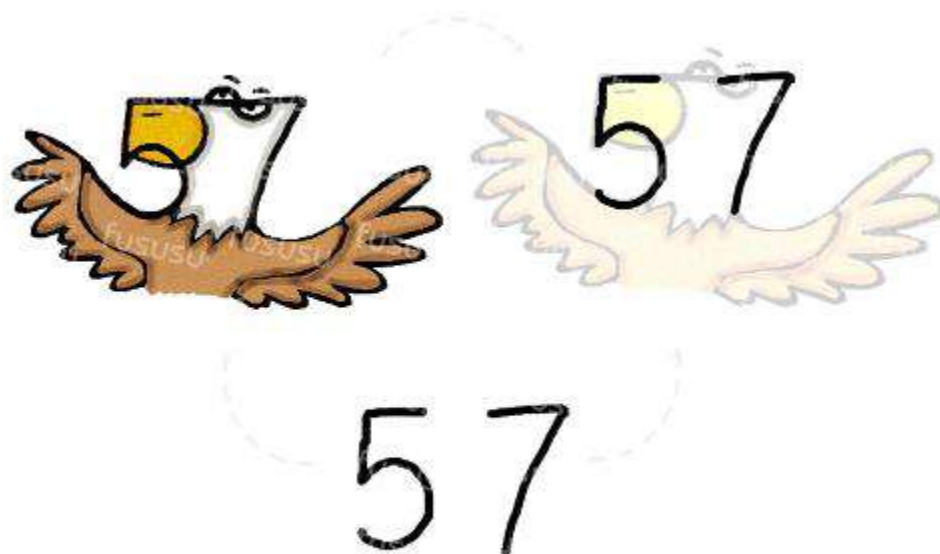
Sáu Chín tôi đã từng tham dự lớp học đó, có những bài học vô cùng đơn giản. Ví dụ như “học trước, chơi sau, khổ trước, sướng sau.”

Đại khái là, nếu bạn học trước thì có vẻ khổ, nhưng sau đó thì chơi sẽ rất thoải mái. Còn làm ngược lại, chơi trước thì sẽ sướng lúc đầu, nhưng khi mãi chơi quá mà hết thời gian, sau đó quay lại học thì sẽ không kịp, và còn khổ vô cùng nữa.

Nhờ chị ấy mà tôi đã dần có thời gian cho những việc mình thích như tắm nắng, nhuộm lông v.v... Điều quan trọng nhất mà chị ấy giúp tôi nhận ra là: Ai cũng có 24 giờ mỗi ngày, thay vì nằm mơ có thêm một giờ nữa, hãy tận dụng số giờ mình có!

Đó là bài học của tôi. Còn bạn thì sao? Hãy viết đôi dòng cảm nhận của bạn, và đừng quên tìm cách áp dụng bài học này vào cuộc sống nhé. Tôi luôn sẵn sàng lắng nghe bạn.

Đại bàng 57 – Ai cũng có thể bay!

Họ nhà chim có chim thì nhỏ, có chim lại to. Tôi tin rằng Năm Bảy được liệt vào hạng chim to vĩ đại.

Tôi đã lượn qua hết các cửa hàng KFC ở đây, và không thể tìm được cái đùi gà nào bự hơn đùi cậu ấy. Ngoài ra, Năm Bảy biết tận hai ngoại ngữ, một là tiếng đại bàng, hai là tiếng gà. Tại sao ư? Hãy để tôi kể bạn nghe.

Tôi biết tới Năm Bảy khi còn rất nhỏ. Ủa, mà sao một chú đại bàng dũng mãnh trên núi lại có thể quen một con vẹt sống khu rừng thôn quê được?

Câu trả lời là Năm Bảy có một tuổi thơ dữ dội, do mẹ đại bàng không để ý, quả trứng có chứa cậu đã lăn từ trên núi xuống và dùng chân trong một chuồng gà ấm áp.

Lúc Năm Bảy đập tung vỏ trứng để ra ngoài, họ hàng nhà gà xúm xít lại và dành cho cậu ấy những lời khen tuyệt nhất mà những con gà có thể tặng cho nhau. Nhà tôi ngay trên cái cây cạnh nóc chuồng gà, nên đã chứng kiến hết.

“Bà con ơi!” gà bố nói đầy tự hào. “Xem đùi nó to chưa này! Thật là một chú gà tiềm năng!”

“Bà con ơi!” gà mẹ thốt lên. “Xem cánh nó khỏe chưa này! Thật là một chú gà tiềm năng!”

“Bà con ơi...” gà ông thều thào. “Xem... phao câu... nó bự chưa kìa... Thật là một chú gà tiềm năng!”

Năm Bảy sung sướng lắm. Cậu ấy có một niềm tin mãnh liệt, “Mình là một chú gà tiềm năng!” (Nói nhỏ: Lúc đó cậu ấy không biết tiềm năng nghĩa là được vào nhà hàng KFC xịn nhất).

Thế rồi Năm Bảy lớn lên, cậu được học mọi thứ về loài gà. Ngôn ngữ của loài gà, văn hóa của loài gà, thậm chí cả kinh tế và các vấn đề chính trị của loài gà nữa.

Năm Bảy học hành chăm chỉ lắm, có một bài thơ loài gà thường mất vài năm mới thuộc được, nhưng cậu chỉ mất vài tuần. Bài thơ đó là:

*“Là phận gà quay, chớ có tập bay,
loanh quanh cối xay, chạy cho đùi béo,
rồi kéo đuôi nhau, vào trong lò mổ.”*

Lúc đó Năm Bảy chưa biết lò mổ là gì, cậu chỉ biết đàn gà đi đâu, làm gì thì cậu làm y như vậy. Sáng dậy súc miệng bằng sỏi, dù đau răng lắm nhưng Năm Bảy vẫn cố, vì cậu là một chú gà tiềm năng mà. Chiều thì mổ sâu ngoài vườn, dù đau mỏ lắm nhưng Năm Bảy vẫn cố, vì cậu là chú gà tiềm năng mà.

Ngoài ra, loài gà cũng hay bàn tán về chuyện phải tránh xa một loài chim huyền thoại: đại bàng. Nhưng Năm Bảy chưa gặp, và cũng chưa thấy đại bàng bao giờ cả.

Cuộc sống cứ thế trôi qua yên bình cho tới một hôm, đàn gà đang ăn thóc ngoài vườn, bỗng một con gà nhìn lên trời và hét, “Đại bàng! Chạy!”

Năm Bảy nhìn lên. Một con chim vĩ đại, đang sải đôi cánh che lấp cả mặt trời. Nhưng không hiểu sao trong lúc lữ gà nháo nhác, Năm Bảy lại cảm thấy vô cùng phấn khích, cậu muốn được bay như thế!

Rồi chợt, con đại bàng lao thẳng xuống chỗ Năm Bảy, cậu hơi run một chút những vẫn đứng yên và ngắm nhìn vẻ oai phong của nó. Con đại bàng giơ hai móng vuốt sắc nhọn lên, nó sắp vỗ được cậu rồi.

VỤTTTTT...

Năm Bảy thấy mình nằm trong bụi cây. Hóa ra gà bố vừa mới cứu cậu thoát khỏi móng vuốt đại bàng.

“Con đỡ hơi à?” gà bố quát. “Thấy đại bàng là phải chạy, không là bị ăn thịt đấy. Nghe rõ chưa hả?”

Sau đó mấy hôm, thi thoảng con đại bàng ấy lại bay tới, nhưng Năm Bảy chỉ dám đứng trong bụi cây nhìn mà thầm ước một ngày nào đó mình sẽ bay qua cái hàng rào, bay lên bầu trời bao la, bay tới ngọn núi xa xa...

Vào sinh nhật năm ấy, gà ông đã tặng cho Năm Bảy một cuốn sách “Ước thì cứ ước, nhưng vẫn phải bước” của chuột Chín Hai, ca sĩ mới nổi.

Sau khi đọc xong, Năm Bảy hưng phấn lắm. Dù xưa nay vốn ít nói và không có khiếu hài hước, nhưng cậu đã khiến cả nhà gà cười một trận ngóc mỏ khi nói rằng cậu định tập bay. Và cả nhà lại có dịp gắn kết với nhau bằng bài thơ quen thuộc:

*“Là phận gà quay, chớ có tập bay,
loanh quanh cối xay, chạy cho đùi béo,
rồi kéo đuôi nhau, vào trong lò mổ.”*

Năm Bảy buồn lắm, nhưng một câu nói khác trong cuốn sách đã tiếp thêm động lực cho cậu: “Mọi ước mơ viễn vông, đều từng là trò cười. Cho tới khi có người làm được nó.”

Ngay ngày hôm sau, cậu leo lên nóc chuồng gà và giương cao đôi cánh tiềm năng. Họ hàng nhà gà thấy thế, xúm xít quanh chuồng gà khuyên can cậu.

“Ồi trời ơi!” gà mẹ kêu. “Con ơi, con có thất tình hay thiếu tiền ăn sáng cứ bảo mẹ, đừng làm thế...”

Nhưng mặc mọi người ai nói gì thì nói, Năm Bảy hít một hơi thật sâu và nhảy xuống.

BẠCHHHH...

Sau đó tất cả những gì Năm Bảy nhớ là mình đã bị bất tỉnh. Khi nằm bó bột một bên tay trong viện, cậu thi thoảng vẫn nghe thấy đám gà nghêu ngao hát.

*“Có con gà quay, cứ thích tập bay,
ngã cái gãy tay, rồi vào viện ngay,*

từ nay xin hứa, không bao giờ bay...”

Nhìn gà bố cắn răng đưa cả bạch tiền to bự cho bác sĩ, Năm Bảy buồn lắm. Cậu tự hứa từ giờ mình sẽ ngoan ngoãn, để bố mẹ không phải lãng phí tiền nữa.

Việc đầu tiên mà cậu làm khi ra viện đó là chôn ngay cuốn sách của chuột Chín Hai ở gần bờ suối, rồi an phận làm gà với mục tiêu: trở thành chú gà tiềm năng!

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, cuối cùng đã tới sinh nhật thứ 18 của Năm Bảy. Cũng là ngày mà cậu hoàn thành rất nhiều bài thi khó khăn, từ mổ thóc siêu tốc, đánh võng quanh cối xay và nuốt đá nuốt sỏi.

Trưa hôm sau, họ hàng nhà gà xúm xít quanh nhà Năm Bảy và nhìn cậu với những cặp mắt ngưỡng mộ. Gà bố từ bên ngoài chạy vào, trên tay cầm tờ giấy báo điểm.

“Con à, thật tuyệt vời!” gà bố thốt lên. “Con đã làm rạng danh dòng họ nhà gà!”

Năm Bảy còn đang ngơ ngác thì gà mẹ chạy vội ra giật tờ giấy trên tay gà bố. “Con tôi được chọn!” gà mẹ reo lên. “Nó đỗ thủ khoa rồi!”

Năm Bảy nghe vậy mừng lắm. “Chấm thi nhanh thế ạ? Vậy con sẽ được tới lò mổ sao?”

“Còn hơn cả thế,” gà bố lúc này mới lên tiếng. “Con đã được tuyển thẳng tới lò mổ của KFC. Họ hàng nhà ta từ trước giờ, chưa có ai được vào đó đâu!”

Năm Bảy nghe vậy sung sướng vô cùng, mọi người ai cũng hoan hỉ chúc mừng cậu. Chỉ trừ gà ông là im lặng, hình như còn khóc nữa, nhưng lúc ấy cậu không dám hỏi.

Cho mãi tới chiều tối, Năm Bảy mới gặp ông.

“Ông ơi,” cậu hỏi. “Lò mổ là sao ạ?”

“Thực ra đó là nơi chẳng tốt đẹp gì đâu.” gà ông rưng rưng nước mắt. “Nhưng ta không muốn loài gà buồn, nên đã nói dối chúng. Ta nghĩ đã tới lúc cháu cần phải biết.”

Nghe gà ông nói thế, Năm Bảy giật nảy mình. “Chuyện gì thế ông, ở đó có gì ạ?”

“Ồ đó... có những con dao rất sắc nhọn.” gà ông chậm rãi đáp. “Chỉ sau vài phút, chân cháu, cánh cháu, phao câu nữa... mỗi thứ sẽ ở một nơi.”

“Tức là...” Năm Bảy há mồm. “Tức là bị... thịt ạ?”

Gà ông gật đầu. “Cháu thông minh lắm. Những chú gà trước, ta mất cả buổi để giải thích mà chúng vẫn không hiểu đấy.”

Một tia sét đánh ngang tai Năm Bảy. Sau bao năm học hành chăm chỉ để trở thành chú gà tiềm năng nhất, cuối cùng cậu cũng biết lò mổ là gì. Biết thế này, cậu thà để cho con đại bàng ngày xưa cắp lên núi ăn thịt còn hơn, ít nhất thì cậu cũng được... bay trên trời một lúc.

“Mà đừng lo cháu ạ.” Gà ông vỗ vai Năm Bảy. “Những con gà trước đều qua được mà. Hãy vui lên, vì cháu đã đạt thủ khoa. Cháu có thể ra bờ suối và ngắm nhìn mình lần cuối. Chiều nay xe tải KFC sẽ tới đón.”

Năm Bảy lần lần bước ra bờ suối, trong tiếng vỗ tay của những chú gà qua đường. Đây là lần thứ hai cậu ra bờ suối, lần trước là để giấu cuốn sách kia, còn lần này chắc là để giấu đi nỗi buồn.

Khi nhìn xuống suối, Năm Bảy giật thót cả mình. Cậu nhận ra... mình y hệt con đại bàng dũng mãnh mà cậu nhìn thấy năm xưa trên bầu trời bao la. Có lẽ lần trước ra suối giấu do tập trung chôn cuốn sách, cậu không để ý.

Chợt ước mơ bay cao bay xa khi xưa hiện về. Như có một luồng điện xẹt qua người, trái tim đại bàng đập lên từng tiếng thốn thức. Dòng máu đại bàng chảy trong huyết quản cậu sôi lên khắp toàn thân. Năm Bảy chạy một mạch về nhà, nhảy thật nhanh lên nóc chuồng gà cao nhất mà cậu tìm thấy.

Những luồng gió mát lành thổi qua đôi cánh, khiến cậu hưng phấn hơn bao giờ hết. Mắt nhìn về ngọn núi, Năm Bảy dang cánh và bắt đầu chạy. Chưa bao giờ cậu thấy mình chạy nhanh như thế, có lẽ bao năm luyện tập cho bài thi chạy quanh cối xay đã khiến đôi chân cậu trở nên rắn chắc. Tới mép nóc chuồng, cậu nhảy mạnh.

Thật không thể tin nổi. Năm Bảy thấy mình đang bay. Nước mắt trào ra trong niềm vui sướng vô cùng.

Năm Bảy bay qua những hàng rào, nơi đã kìm kẹp cậu biết bao năm qua. Cậu bay ngang qua bờ suối lúc này và thấy rõ hình ảnh phản chiếu của mình dưới nước, một niềm phấn khích dâng trào. Ngọn núi phía xa ngày một hiện ra rõ ràng hơn trước đôi mắt tinh anh của cậu.

Bỗng một cơn gió mạnh thổi tới làm đại bàng Năm Bảy chao đảo. Cậu cố vung đôi cánh chiến đấu lại, nhưng cơn gió mạnh hơn cậu nghĩ nhiều. Có lẽ bao năm luyện chân, quên không luyện cánh đã khiến cho nó yếu đi rồi. Năm Bảy chao đảo, và cậu thấy mình đang rơi, đang rơi.

BẠCHHH...

Tất cả những gì cậu nhớ sau đó, là cậu đã rơi trúng vào cái xe tuyến gà KFC đang trên đường tới trang trại. Vết thương khi xưa nhói đau khủng khiếp.

Thật may mắn, con đại bàng khi xưa trên bầu trời – chính là mẹ cậu. Mẹ luôn dõi Năm Bảy, và đã cứu được cậu trong gang tấc. Năm Bảy đã về tổ đại bàng trên núi. Nhưng vấn đề là cậu không biết tiếng mẹ đẻ. Để hòa nhập với loài đại bàng, cậu đã phải trải qua một kỳ sát hạch vô cùng gắt gao.

Từ việc học lại ngôn ngữ đại bàng, cho tới các vấn đề kinh tế và chính trị của đại bàng. Nhờ tố chất có sẵn, mà Năm Bảy học rất nhanh. Có một điều rất khác khi cậu học ở quê hương mình, đó là mọi người ít bàn tán chém gió lý thuyết, mà tập trung vào thực hành rất nhiều.

Năm Bảy còn nhớ mãi riêng với cậu, vì đôi cánh không được luyện tập nên mẹ cậu đã phải cho cậu luyện chặt gỗ mỗi ngày. Cảm giác phá mỗi miếng gỗ đau đớn vô cùng, nhưng cậu vẫn quyết tâm vượt qua. Hết chặt gỗ, chuyển qua chặt gạch, giờ đây đôi cánh đại bàng của Năm Bảy đã trở nên vô cùng cứng cáp.

Chưa hết, những bài tập bay của đại bàng không phải nhảy từ nóc chuồng, mà là nhảy từ đỉnh núi! Mới đầu Năm Bảy sợ lắm, nhưng cậu sớm vượt qua. Và thậm chí còn đạt huy chương vàng giải Olympic thế giới môn “Xuyên qua tâm bão.” Giờ đây cậu đã có thể tự do bay khắp bầu trời mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Sau này khi được ứng cử làm thị trưởng thành phố đại bàng, Năm Bảy nảy ra ý tưởng điên rồ khiến cho cả họ nhà đại bàng can ngăn. Đó là cậu sẽ mở lớp dạy bay cho gà với học phí cực rẻ. Khi được phỏng vấn trên

báo Con Nhện Nhỏ (CNN) về mục đích của ý tưởng vượt thời đại ấy, đại bàng Năm Bảy phủ nhận việc một số người cho rằng cậu dạy bay cho gà để chúng trở thành miếng mồi béo bở hơn khi bay chậm chạp trên trời. Mục đích của cậu là để loài gà tin tưởng vào bản thân chúng hơn, và được một lần biết tới thế nào là bầu trời bao la.

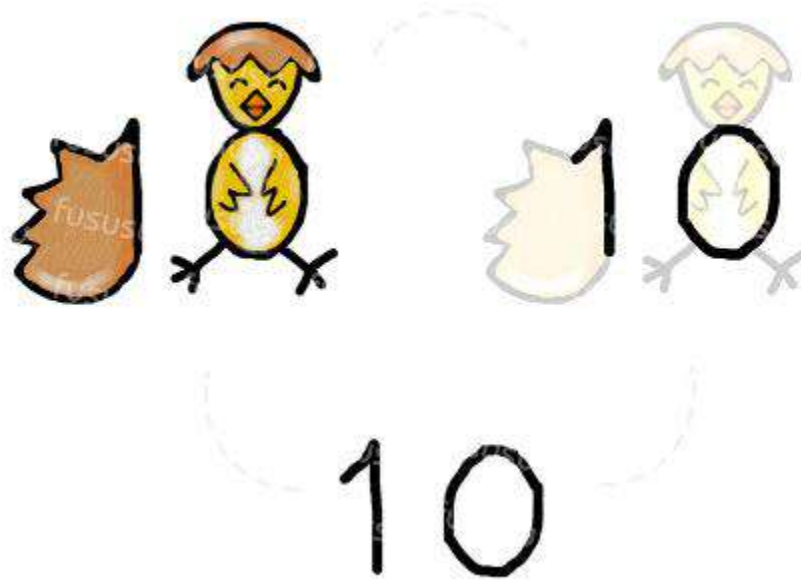
Còn việc ăn thịt gà, cậu khẳng định mình không ăn thịt con vật nào suốt bao năm qua, mà vẫn bay khỏe như trâu, thậm chí còn đoạt giải Olympic. Cậu còn tuyên bố, đại bàng chỉ cần ăn thóc mà vẫn sống khỏe, và mở một hệ thống bán đồ ăn nhanh KFC hay nổi tiếng.

Đại bàng Năm Bảy đã dạy cho Sáu Chín tôi một bài học sâu sắc về niềm tin. Lúc cậu tin rằng mình là gà, cậu đã ngã gãy tay. Nhưng khi niềm tin mạnh mẽ mình là đại bàng đến từ bên trong, cậu vẫn ngã, nhưng ít nhất thì cậu cũng đã bay qua được cái hàng rào. Đúng là giới hạn duy nhất của mỗi người, chỉ là do họ tự đặt ra mà thôi.

Ngoài ra, còn có bài học về sự luyện tập. Có niềm tin là có động lực, nhưng nếu không luyện tập, không có thực lực thì sẽ mãi phụ thuộc vào vận may.

Còn bạn, bạn nghĩ sao về đại bàng Năm Bảy và câu chuyện ấy? Tôi rất muốn lắng nghe bạn. Hãy viết ra nhé!

Gà con 10 – Cái gì cũng có ba mặt

Trứng có trước, hay gà có trước? Đó là câu hỏi từng làm đau đầu nhiều nhà hiền triết tại Numagician.

Người ta chia bè kết phái, chiến tranh liên miên chỉ để bảo vệ quan điểm của mình. Một bên cho rằng gà có trước vì gà đẻ ra trứng, còn bên kia phản đối với lý do là trứng nở ra gà. Đây cũng luôn là vấn đề nóng hổi được thảo luận nhiều năm tại hội nghị thượng đỉnh của liên minh 3-Con (Con người, Con vật, Con số) tốn kém hàng triệu Susu mỗi lần tổ chức.

Cho tới một ngày, có chú gà con đã dũng cảm nói lên quan điểm thú vị của mình, và chấm dứt cuộc tranh luận kéo dài hàng thiên niên kỷ ấy.

Chú gà con ấy tên là Một Không, và có họ hàng xa với chim Sáu Chín tôi (đó là lý do tôi được mời tới hội nghị ấy). Nhưng tại sao một chú gà con vô danh tiểu tốt, lại được mời phát biểu ý kiến tại hội nghị quan trọng và cao cấp như vậy?

Lý do là trong hội trường có một cái bàn dài, một bên là con gà sắp đẻ, còn bên kia là quả trứng sắp nở. Khi cuộc thảo luận không đi tới đâu cả, các phe sẽ chờ xem gà đẻ trước hay là trứng nở trước, rồi vui sướng nhận về chiến thắng tạm thời.

Lần ấy, quả trứng có chứa chú gà Một Không đã vô tình được lựa chọn. Tôi chưa rõ có sự sắp đặt gì của ông trời hay không, nhưng quả trứng nở ra đúng lúc hai phe đang trong tình trạng căng thẳng nhất.

Điều lạ là ngay sau khi nở, gà con Một Không đã bước đứng mười bước, ngửa cổ lên trời và hỏi một câu. “Có ích gì cho muôn loài, khi trả lời được câu hỏi đó?”

Cả hội trường im phăng phắc. Chưa ai nghĩ tới điều mà gà con nói bao giờ. Đúng thật, giả sử có một phe nào đó thắng trong cuộc tranh luận này, thì có lợi ích gì nhỉ?

Có lẽ lợi lộc duy nhất đó là cái phe chiến thắng được cười sung sướng trước chiến bại của phe bên kia. Như vậy thì quả thật là ích kỷ, sao tôi không nghĩ ra nhỉ?

“Trứng có trước hay gà có trước ư?” gà con Một Không nói tiếp. “Dạ thưa, theo cháu lúc đó còn phụ thuộc vào con gà đó là gà trống hay gà mái nữa chứ?”

Cả hội trường cười nắc nẻ.

“Này gà con,” một người thuộc phe ủng hộ gà có trước lên tiếng. “Thế gà mái có trước, hay trứng có trước?”

“Gà mái có trước, hay trứng có trước ư?” gà con tự tin trả lời. “Dạ thưa, theo cháu lúc đó còn phụ thuộc vào việc cô gà mái đó có bị vô sinh không nữa chứ?”

Cả hội trường gật gù.

“Này gà con,” một người thuộc phe ủng hộ trứng có trước lên tiếng. “Giả sử đó là một cô gà mái hoàn toàn khỏe mạnh đi, vậy trứng có trước hay gà có trước?”

“Trứng có trước, hay gà có trước ư?” Gà con nói. “Dạ thưa, theo cháu lúc đó còn phụ thuộc quả trứng kia là trứng gà hay là trứng vịt nữa chứ?”

Cả hội trường vỗ tay.

“Này gà con,” trọng tài lúc này lên tiếng. “Giả sử đó là trứng gà 100% đi, và chắc chắn quả trứng đó sẽ nở đi. Vậy trứng có trước hay gà có trước?”

Gà con im lặng một hồi, rồi đáp. “Tại sao cháu lại phải quan tâm, khi không biết câu trả lời sẽ mang lại lợi ích gì cho muôn loài?”

Nói đoạn, nó nhảy xuống bàn và bước chậm rãi ra ngoài cửa sổ, hít thở không khí trong lành và chạy lon ton về phía trang trại gà đằng xa.

Sau khi gà con đi khuất, lại có tiếng xì xào thảo luận. Nhưng lần này đề tài không phải câu hỏi trứng có trước hay gà có trước nữa, mà chính là câu hỏi của gà con. Nhưng có vẻ như không ai đưa ra được một lý do nào thỏa đáng nên cuộc thảo luận dần đi vào ngõ cụt, một số quan khách chán nản đã bỏ về trước.

Cho tới khi cô gà mái trên bàn đẻ tọt ra một trứng, mọi người đã lục tục kéo nhau ra về gần hết. Chiến thắng lần này tuy thuộc về phe trứng nở ra gà, nhưng có vẻ không ai hào hứng lắm với tin tức đó nữa.

Đó cũng chính là hội nghị 3-Con cuối cùng mà người ta thảo luận về đề tài này. Những hội nghị lần sau, người ta bắt đầu tập trung vào những vấn đề thiết thực hơn như làm sao để con người hạn chế săn bắn các loài vật quý hiếm trong sách đỏ? Làm sao để những con vật trong sách đen không phá hoại mùa màng? Làm sao để những con số được trọng dụng hơn ở một số vùng?

Còn về phần Một Không, điều kỳ lạ là sau hội nghị ấy nó chẳng nhớ gì về những thứ đã diễn ra cả. Cứ như thể lúc đó nó bị ông trời xui khiến vậy. Mà cũng phải thôi, làm gì có chú gà nào mới nở mà đã biết tranh luận chứ.

Nhưng sau này, Một Không trở thành một chú gà rất thông minh, nó luôn nhìn ra những thứ chưa ai nhìn thấy bao giờ. Câu nói nổi tiếng của gà con là, “Ai cũng nhìn thấy hai mặt của một vấn đề, nhưng khi ta tìm ra mặt thứ ba, vấn đề sẽ tự được giải quyết.”

Tôi nhớ lần đó đại bàng Năm Bảy vác đứa con béo ú tới và bày tỏ vấn đề phát phì của thằng bé. Hậu quả là nó đã trượt tốt nghiệp tiểu học môn bay lượn.

“Này cậu,” gà con hỏi đại bàng con béo ú. “Bầu trời cao là ước ao của mọi loài. Cậu không muốn sao?”

“Có chứ,” đại bàng con mắt buồn rười rượi. “Nhưng tớ ham ăn nên béo quá, không bay được.”

“Sao cậu không kiểm chế việc ăn uống?”

“Vì thức ăn ngon, nên tớ ăn nhiều.”

“Thế sao cậu không ăn thức ăn không ngon?”

“Không ngon thì sao mà ăn được?”

“VẬY là trong đầu cậu chỉ có thức ăn ngon và không ngon, đúng không?”

“Đúng rồi! Ngon thì ăn, không ngon không ăn.”

“Thế nếu có một loại thức ăn thứ ba, không ngon mà cũng không không ngon. Cậu muốn thử không?”

Đại bàng con ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp. “Được.”

Ngay lúc đó, gà con lon ton vào trong bếp, lấy ra một cái bát toàn những hạt gì đó trông trắng trắng mềm mềm. Nó nói, “Hãy thử đi và cho tớ biết nó ngon hay là không ngon.”

Đại bàng con lập tức cầm bát lên cho vào miệng và bắt đầu nhai. Tới khi ăn hết cả bát, đại bàng con đáp. “Cái này... ngon hơn nhiều món thóc của bố tớ, nhưng lại không ngon bằng món thịt xiên nướng. Nó tên là gì vậy?”

“Đó là cơm.” gà con đáp. “Được nấu chín từ thóc. Chị thỏ Hai Tám đã phát minh ra việc nấu cơm đấy!”

Sau buổi nói chuyện hôm ấy, hai bố con nhà đại bàng Năm Bảy đã quyết định thử món cơm đó. Và thật kỳ diệu, vài tháng sau, đại bàng con đã bớt béo đi nhiều, và bắt đầu bay được những mét đầu tiên. Họ mừng lắm.

Cứ như thế, gà con giúp được rất nhiều người. Trong đó có cả sư tử Năm Một, cậu ấy đang đau đầu vụ gặm gào mãi mà chẳng con không sao dứt ra được khỏi cái màn hình máy tính.

Lúc đầu Năm Một nghĩ do mình gặm chưa đủ to, nên đã lên núi luyện giọng. Khi về cậu ta có thể gặm to hơn anh mình, nhưng rốt cuộc đứa con vẫn chơi máy tính, và đã cận tới 10 đi-ốp.

Một Không nghe Năm Một tâm sự xong rồi hỏi, “Theo bác tại sao bạn ấy lại dán mặt vào màn hình máy tính?”

“Ờ thì...” Năm Một nói. “Trên đó có trò gì mà cứ nhảy nhảy, rồi bắn nhau chí chóe với mấy tay thợ săn ấy.”

“À, đó là trò chơi điện tử.” Gà con nói.

“Đúng đấy, trò chơi điện tử.” Năm Một gật gù. “Làm sao để con tôi nó dứt ra khỏi cái đó? Nó là con sư tử đầu tiên bị cặn trong dòng họ sư tử!”

“Theo bác chơi điện tử sẽ giúp nó đạt được điều gì?”

“Tôi chả thấy đạt được điều gì cả. Trừ cái vẻ mặt sung sướng mỗi lần chơi thôi!”

“Tại sao con bác lại sung sướng khi chơi?”

“Tôi thấy nó hú lên khi hạ được tên thợ săn nào đó.”

“Tại sao nó lại muốn hạ mấy tên thợ săn?”

“Ờ... có thể là nó muốn cảm giác chiến thắng giống ông nội khi xưa chăng?”

“Sắp ra vấn đề rồi đấy. Tại sao con bác lại muốn giống ông nội bác khi xưa?”

“Nó muốn được mọi người kính trọng và yêu quý chăng?”

“Bác nói đúng đấy. Khi con bác chơi điện tử, bác mới chỉ thấy được hai mặt: một mặt, nó thì rất sướng; mặt khác, bác thì rất khổ. Giờ bác đã nhìn ra mặt thứ ba: con bác đang cần sự quan tâm.”

Sư tử Năm Một yên lặng một lúc, rồi nước mắt chảy ra. “Tôi hiểu rồi... nó đang cần sự quan tâm, vậy mà tôi lại găm lên như thế nó thật xấu xa. Lại còn mất mấy tháng luyện giọng khổ cực nữa chứ.”

Sau đó, sư tử Năm Một bước đi sung sướng. Tôi nghe nói kể từ hôm ấy, Năm Một không còn găm lên với con nữa. Thậm chí cậu ấy còn ngồi chơi với con, và rủ được con đi ra ngoài tập thể dục, giao lưu với mọi người và luyện kỹ năng giao tiếp, để được giống như ông nội khi xưa.

Giờ đây, con cậu ấy vẫn chơi, nhưng chơi có chừng mực hơn trước nhiều. Điều mà tôi học được lớn nhất ở gà con Một Không, đó là một vấn đề luôn luôn có nhiều hơn hai mặt. Và khi ta tìm ra mặt thứ ba, đúng là vấn đề được giải quyết.

Còn bạn thì sao? Hãy để lại vài dòng cảm nhận nhé. Tôi luôn muốn lắng nghe bạn!

Khỉ 37 – Chim đào đất, cá thi bay

37

Có thể đọc tới đây, bạn sẽ thấy mỗi một con số đều có một thể mạnh nào đó. Thế còn chim Sáu Chín tôi thì sao? Tôi có đặc điểm gì nổi trội nhỉ? Chính bản thân tôi cũng không biết. Cho tới một ngày tôi tham dự một cuộc thi kỳ lạ do khỉ Ba Bảy phát động.

Đầu đuôi câu chuyện như sau. Khi phong trào tranh luận trứng có trước hay gà có trước bị dập tắt bởi gà Một Không, mọi người đã ngộ ra rằng phải hành động nhiều hơn. Nhưng có việc gì chung mà mọi người có thể làm cùng với nhau được nhỉ?

Thế là mọi người quyết định tổ chức các kỳ thi. Thực ra, một số cuộc thi đã bí mật được tổ chức từ xưa rồi, như đại bàng thi bay, cá thi bơi, voi thi chạy v.v... nhưng nhân dịp này, vé mới được bán rộng rãi. Còn nhiều cuộc thi của một số loài khác, giờ mới được phát động.

Theo bạn trong các cuộc thi, ai là người có lợi nhất? Những vận động viên, vì họ sẽ được nổi tiếng? Hay là khán giả, vì họ sẽ được xem những trận thi đấu gay cấn? Theo tôi là ban tổ chức, vì họ là người bán vé, và khỉ Ba Bảy là giám đốc tổ chức tài ba nhất tôi từng biết.

Tôi quen khỉ Ba Bảy trong một lần đi xem cuộc thi leo cây hái chuối của loài khỉ. Lúc ấy cậu ta mới chỉ là một chân quét rác, chuyên đi lượm

chuối bẹp dưới đất, sản phẩm thừa sau mỗi cuộc thi. Nhưng chỉ sau vài năm, tôi thấy cậu ấy đã trở thành trưởng ban tổ chức, với thu nhập lên tới hàng triệu Susu mỗi tháng.

Tôi nghe Ba Bảy kể rằng. Khi các cuộc thi mới tổ chức, mọi việc rất suôn sẻ. Vé hết veo trong một tuần. Nhưng sau này, các cuộc thi ngày càng nhàm, doanh thu bắt đầu giảm, ban tổ chức gặp nhiều khó khăn.

Khi ấy, khỉ Ba Bảy đã có ý tưởng nâng tầm cao mới cho các cuộc thi. Mới đầu, những ý tưởng của khỉ Ba Bảy khá lạ nên chưa được chấp thuận. Ví dụ bắt cá bơi ngược dòng, đại bàng bay trong bão, còn voi thì chạy trên bờ tường v.v...

Nhưng do không còn cách nào khác, nên ban tổ chức mới quyết định thử một kỳ thi khá dễ tổ chức, đó là bắt khỉ ngồi lột vỏ chuối và cho khán giả ăn. Thật không ngờ, cuộc thi diễn ra thành công tốt đẹp, doanh số bán vé tăng vù vù. Khi khảo sát lý do người ta đến xem, hóa ra là vì ai cũng muốn được ăn chuối miễn phí, lại được đút tận miệng mà không phải đi vứt vỏ.

Sau đó thì với mỗi một ý tưởng cuộc thi độc đáo được triển khai, ban tổ chức thưởng cho khỉ Ba Bảy hàng chục ngàn Susu.

Nhờ thế, mà khỉ Ba Bảy nhanh chóng phát lên, và có được vị trí trưởng ban tổ chức như bây giờ. Để đánh dấu mốc trưởng thành quan trọng đó, khỉ Ba Bảy đã tổ chức một cuộc thi độc đáo nhất từ trước tới nay. Nếu như các cuộc thi trước đây chỉ được tổ chức trong một loài, thì cậu ấy muốn kết hợp các loài.

Hôm đó tôi đã nhận được lá thư mời tham dự cuộc thi ba môn phối hợp: bay lượn, bơi lặn và... đào đất. Đối tượng tham gia là bất cứ ai tin mình là chim, cá hoặc giun. Thế lệ cuộc thi thật kỳ cục: các thí sinh sẽ phải thi cả ba môn, rồi so sánh điểm tổng.

Tức là khi tham gia, một chú chim như tôi sẽ phải tập bơi, và... đào đất. Nói tới bay thôi, tôi đã chẳng bằng ai rồi, có lẽ lúc tôi bay nhanh nhất là khi bị chó đuổi. Còn hai cái môn khoai lòi mắt kia nữa chứ. Tôi đã không định tham gia, song số tiền thưởng lên tới một triệu Susu, thật khó mà kìm lòng.

Mà không chỉ có tôi, khỉ Ba Bảy đã gửi thư mời tới tất cả chim, cá và giun đất trong khu vực. Cuộc thi có vẻ rất thu hút, vé đã bán hết chỉ trong

một ngày. Ban tổ chức đang phải gấp rút in thêm. Bầu không khí thi thố lại được khuấy động trên toàn cõi Numagician.

Từ hôm cuộc thi được phát động, khu rừng nhà tôi không còn tiếng chuột hát như mọi khi mà liên hồi có những tiếng lộp bộp từ sáng đến tối mịt. Đó là do cả họ nhà chim đang luyện mỏ để đào đất. Nhà hàng xóm của tôi đã tan hoang, vì chủ nhà hăng say luyện đào đất mà không để nhà bị lún và sập.

Còn con sông gần nhà, tiếng lồm bồm quá nhiều khiến ai cũng mất ngủ. Đó là do cả họ nhà cá đang tập... bay. Có nhiều chú đã phải nhập viện do nhảy cao quá, bị thiếu dưỡng khí nên ngất. Nhưng mặc cho khó khăn, ai nấy cũng đều hăng say luyện tập.

Chưa hết, một số chú chim bị tòe mỏ do thử đào đất, đã chuyển qua tập bơi với hy vọng gia tăng điểm số trong kỳ thi, song hậu quả còn tệ hơn là gãy cánh. Còn những chú cá luyện vây để đào đất, rồi cũng phải vào viện bó bột.

Cuộc thi tuy chưa diễn ra, nhưng đã tạo ra một sự xáo trộn không nhỏ trong sinh hoạt hằng ngày ở Numagician. Chỉ có một điều lạ là trong các báo cáo của bệnh viện, chim và cá đầy rẫy, nhưng không hề có một con giun nào cả. Hay là chúng sợ mà không tham gia chăng?

Không thể nào, mấy con giun gần nhà tôi vẫn luyện tập đào đất hăng say lắm cơ mà? Mà thôi kệ chúng, tôi cũng phải luyện tập đã. Thi tận ba môn, mà tôi vẫn chưa giỏi một môn nào cả, không biết nên tập môn gì trước đây.

Ngày thi đã đến, tôi khăn gói lên đường nhưng chỉ là đi xem thôi. Mấy tháng qua lười, mà cũng mãi mê xem các loài khác luyện tập nên tôi chẳng tập được gì cả, đành cần rằng bỏ vài trăm Susu mua một vé đi xem vậy.

Cuộc thi được tổ chức ở trên núi của loài đại bàng, giữa lòng một thung lũng lớn như một sân vận động.

“Xin chào bà con!” khỉ Ba Bảy nói qua micro.

Cả đám đông hàng chục ngàn các loại con (con vật, con số, có cả con người) hú hét reo mừng.

“Có người hỏi tôi tại sao tổ chức cuộc thi này,” khỉ Ba Bảy nói. “Câu trả lời của tôi là... tại sao không?”

Cả đám đông cười. Một số người vẫn tiếp tục chờ khỉ Ba Bảy nói tiếp. Chắc hẳn phải có một lý do gì đó.

“Bao năm qua, chúng ta đã tổ chức rất nhiều cuộc thi lớn,” khỉ Ba Bảy nói. “Song chủ yếu là các loài to lớn mạnh mẽ, như voi, sư tử, đại bàng v.v... và các loài như chim, cá, giun thì sao? Họ chỉ làm khán giả, và đóng góp một lượng tiền không hề nhỏ qua việc... mua vé.”

Cả đám đông cười rộ lên.

Khỉ Ba Bảy ra dấu mọi người yên lặng rồi nói tiếp. “Tôi muốn tổ chức cuộc thi này. Trước là để tri ân họ. Còn sau là để nói với cả thế giới rằng, ai cũng có thể thi!”

Cả đám đông vỗ tay rào rào. Các thí sinh mặt mũi nở rõ niềm phấn khích. Rồi ngay khi tiếng súng Păng vang lên, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Ở vòng loại, mỗi loài sẽ thi theo thế mạnh của mình. Chim thi bay, cá thi bơi, giun thi đào đất. Kết quả vòng loại, mỗi loài đều có một thí sinh xuất sắc nhất được chọn, đại diện cho cả loài đó để thi với nhau ba môn phối hợp trong vòng chung kết: Bay – Bơi – Đào đất.

Trước khi vào vòng chung kết, ba thí sinh trên sẽ có một vài ngày tập luyện để gia tăng kỹ năng. Chú cá do tập bay quá căng thẳng, nên bị thiếu dưỡng khí nặng phải vào viện phục hồi. Do vậy hôm thi, chỉ còn chim và giun thi với nhau. Tôi để ý, chú chim bị băng bó một bên cánh, chắc do tập bơi hơi căng.

Kết quả là chú chim chỉ đạt 7/10 điểm bay và 2/10 điểm bơi, và đào đất thì chú bỏ cuộc từ đầu, tổng lại là 9/30 điểm. Còn giun đất, chú ta bỏ cuộc hai môn kia, và chỉ thi mỗi đào đất nên chỉ được 10/30 điểm. Kết quả chung cuộc, giun là nhà vô địch.

Khán giả đã khá phẫn nộ với việc các thí sinh đã bỏ cuộc các môn thi không phải thế mạnh, đặc biệt là giun. Khi giun lên nhận phần thưởng, một số khán giả bắt đầu ném dép, ném cà chua lên và đòi ban tổ chức trả lại tiền.

Nhưng khi Ba Bảy vẫn rất bình tĩnh, cậu ra dấu cho đám đông im lặng và nói, “Tôi biết bạn rất bức xúc, vì bạn bỏ cả trăm Susu với kỳ vọng nhìn thấy những chú giun biết bay, những chim biết bơi, hay cá biết đào đất.”

Cả đám đông lắng xuống, có vẻ Ba Bảy đã nói được nỗi lòng của họ (và của tôi nữa).

“Tôi biết các bạn đã không đạt được kỳ vọng đó,” Ba Bảy nói. “Nhưng hãy xem, ít ra thì bạn đã được chứng kiến một cuộc thi ba trong một. Ba thí sinh của chúng ta đã có những màn biểu diễn cực kỳ xuất sắc ở vòng loại, mới tới được vòng chung kết này.”

Cả đám đông bắt đầu gật gù.

Khỉ Ba Bảy được đà nói tiếp, “Và hãy xem, họ đã dạy cho chúng ta một bài học vô cùng quý giá. Chú giun đây thắng là vì chỉ tập trung đào đất và giành điểm tuyệt đối, một số điểm vô cùng hiếm hoi trong họ nhà giun. Nếu bạn đang gặp khó khăn trong cuộc sống, thì có thể bạn đang cố gắng trở thành người khác. Chứ không phải chính mình. Chú giun đã nhắc chúng ta điều đó, hãy tập trung vào thế mạnh, bạn sẽ là nhà vô địch!”

Cả đám đông bắt đầu đứng dậy và vỗ tay rào rào. Cuộc thi kết thúc, ai cũng sung sướng hạnh phúc vì nhận ra một bài học gì đó, để về áp dụng cho bản thân.

Cá nhân tôi sau cuộc thi đó, đã về nhà và suy ngẫm về thế mạnh của mình. Chợt một kỷ niệm dấy lên trong tôi.

Hồi mẫu giáo trong lúc nghỉ trưa, cô giáo cho mỗi bạn lên thể hiện một tài năng nào đó. Tôi chẳng biết làm gì cả, nên đã kể một câu chuyện. Tôi không nhớ lắm lúc ấy mình đã kể gì, chỉ nhớ rằng cả lớp đã cười ầm lên. Về nhà, mẹ khen rằng tôi có khiếu kể chuyện.

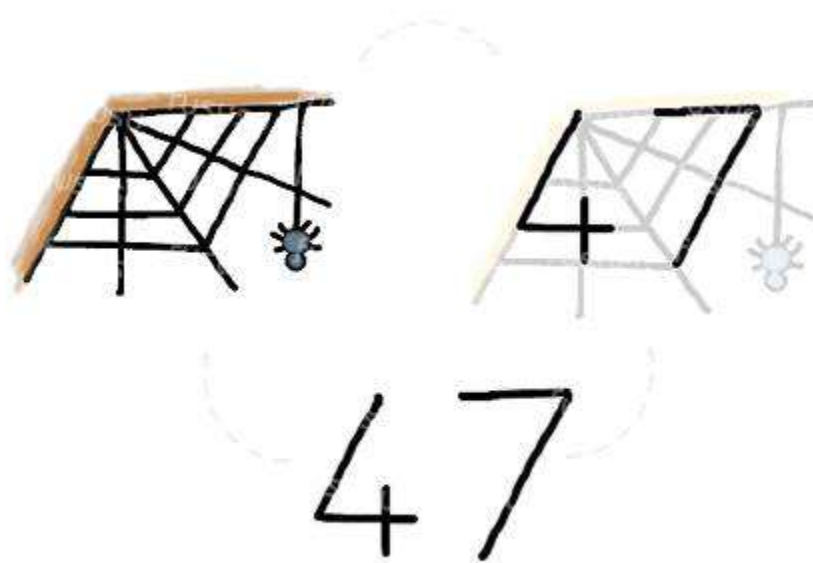
Nghĩ vậy, tôi bèn lấy giấy bút và hì hục viết một bài tường thuật những điều thú vị đã xảy ra ở cuộc thi vừa rồi và gửi cho khỉ Ba Bảy. Ngay hôm sau, tôi nhận được hồi âm, khỉ Ba Bảy rất ấn tượng với giọng kể của tôi, và có lời mời tôi làm phóng viên. Tôi đã chính thức tìm ra được niềm đam mê của mình.

Ngoài ra, khỉ Ba Bảy còn mời tôi phụ trách trang Web của cuộc thi. Trang Web là gì ư? Đó là một khái niệm mới toanh cho tới khi tôi gặp

nhận Bốn Bảy, người bạn tiếp theo mà tôi sẽ giới thiệu cho bạn.

Trước đó, hãy để lại một vài dòng cảm nhận của bạn về kỉ Ba Bảy nhé! Tôi rất muốn lắng nghe bạn.

Nhện 47 – Loài nhện lười hay chăm?

Theo bạn lười là tốt hay xấu? Trước khi gặp nhện Bốn Bảy, tôi luôn nghĩ rằng lười là xấu mà không hề biết tới có một loại lười khác rất thú vị: “lười thông minh.”

Nhìn bên ngoài, có thể bạn sẽ thấy loài nhện thật chăm chỉ. Cứ chỗ nào người ta lười quét dọn là y như rằng nhện sẽ tới và chăm chỉ giăng tơ. Đó cũng là cơ duyên khiến tôi gặp nhện Bốn Bảy, chúng tôi quen nhau khi chị thổ Hai Tám nhờ tôi tới dọn phòng thí nghiệm bỏ hoang của chị ấy khi trở về Numagician.

Điều làm tôi ngạc nhiên nhất là Bốn Bảy tuyên bố chỉ có loài nhện ngày xưa chăm thôi, còn ngày nay thì cực kỳ lười. Thủ phạm gây ra chuyện đó chính là... Bốn Bảy. Cậu ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện thú vị này.

Vào thời xa xưa, khi ông trời tạo ra vạn vật. Do tính cẩn thận, nên mỗi loài ông đều khắc trong não chúng vài dòng nói về mục đích sống, cũng như hướng dẫn sử dụng tài năng của mình. Nhưng có lẽ do quá nhiều loài, nên ông ấy đã sót mất hai loài. Một là loài người, và hai là loài nhện (tôi thì nghĩ có cả chim nữa).

Khi nghe kể tới đó, tôi bán tín bán nghi. Nhưng có lẽ câu chuyện này có thật, vì tôi thấy con người lúc nào cũng tự hỏi mình sinh ra để làm gì. Còn loài nhện thì Bốn Bảy khẳng định như đinh đóng cột là thời đó, loài nhện ngoài chuyện không biết sinh ra để làm gì, thì chúng còn thấy đám tơ nhện thật là vướng víu.

Khi không biết sinh ra để làm gì, con người tập trung vào ăn, ngủ, chơi, làm theo những gì người khác làm. Rồi sinh con đẻ cái và con cái họ lại thực hiện theo vòng lặp đó. Về phần loài nhện thì khác, do không to xác và linh hoạt như con người, riêng việc kiếm ăn đã vất vả rồi.

Nhện không có cánh, nhưng món khoái khẩu lại là lũ côn trùng biết bay. Nguyên nhân hình như là do một lời sấm truyền từ xưa nói rằng cứ ăn những con có cánh, kiểu gì cũng có ngày bay được. Do vậy, họ hàng nhà nhện chăm chỉ lắm. Suốt ngày rình rập mấy chú côn trùng bay, chờ chúng sơ sẩy là anh em sẽ lao vào nhả tơ, trói chặt rồi xách về hang làm thịt.

Đó có lẽ là công dụng duy nhất của tơ nhện nếu như Bốn Bảy không được sinh ra đời. Lúc đầu mọi người ghét Bốn Bảy lắm, vì chú không thích đi rình rập mà chỉ chờ ăn trực đồ thừa của mọi người. Khi được hỏi tại sao thì cậu trả lời, “Tôi đang tìm một cách nào đó nhanh hơn. Đi rình rập thế khổ lắm.”

Dù bị chê là lười, nhưng mọi người lại rất quý Bốn Bảy. Lý do là không đi kiếm ăn nên cậu có thời gian nghĩ ra rất nhiều trò giúp bà con tiêu khiển. Có khi cậu dùng tơ nhện để nhả từ cành này qua cành khác như trong phim người rùng, hoặc vui nhất là cuộn tơ lại chơi đá bóng.

Một lần Bốn Bảy đang ngồi đan tơ thành một tấm lưới để chơi môn thể thao mới gọi là “bóng chuyền” thì có chuyện xảy ra.

Khi cậu vừa căng lưới lên để thử độ bền thì bỗng có đàn ruồi bay qua và dính sạch vào tơ. Cả họ nhà nhện chẳng phải đi rình rập mà lại được ăn no kénh bụng, ai cũng sung sướng.

Sau đó, một cuộc cách mạng vĩ đại mang tên “Lưới nhện” đã ra đời, chính nó đã khiến loài nhện trở nên lười hơn bao giờ hết.

Sáng sáng, những tấm lưới vĩ đại được giăng ở các nơi côn trùng hay bay qua. Chiều chiều, bà con chỉ việc thông thả đi nhặt thành quả, thậm chí nhiều người lười tới mức không thèm xách về hang mà chén luôn tại

chỗ, thừa thì dùng tờ nhện gói lại hôm sau ăn tiếp. Thế là công dụng khác của tờ nhện lại được phát minh: bảo quản đồ ăn.

Câu hỏi “Liệu có cách nào nhanh hơn không?” thật là giá trị. Nó không những giúp tôi có thứ để mà suy nghĩ trong lúc lười, mà còn giúp cải tiến rõ rệt năng suất làm việc của mình. Nhưng phải công nhận là khả năng áp dụng câu hỏi đó của tôi còn thua xa nhện Bốn Bẫy.

Khi thấy khỉ Ba Bẫy dùng chim bồ câu để đưa thư kêu gọi các loài vật thi thố, nhện Bốn Bẫy đã đặt câu hỏi, “Có cách nào gửi thư nhanh hơn không?” và kiếm được bộn tiền nhờ phát minh ra “Lưới nhện thông tin.”

Một sợi tơ nhện đặc biệt sẽ nối nhà bạn với nhà của tất cả mọi người thông qua hệ thống “Lưới nhện thông tin.” Khi cần gửi thư, bạn chỉ việc rung cái tơ nhện ở nhà bạn một cái, sẽ có ngay một chú nhện tới nhận thư.

Chú nhện này đã được đào tạo rất bài bản, có thể bay nhảy khắp nơi để đưa thư giúp bạn. Chúng tôi hay gọi họ là người nhện. Và tất nhiên, người nhện sẽ không bay tới tận địa chỉ ghi trên thư, mà có hàng triệu điểm trung chuyển, cùng hàng tỉ người nhện như vậy ở khắp nơi.

So với phương án chim bồ câu, cách này vừa tiết kiệm chi phí, vừa giải phóng sức lao động cho loài chim, lại tạo công ăn việc làm cho hàng tỉ người nhện. Chỉ có điều, do tờ nhện được giăng khắp nơi, nên lượng côn trùng nhỏ hằng năm bị mắc lưới tăng lên gấp bội.

Điều này đã làm đại bàng Năm Bẫy chú ý, vì sau khi thành công với chiến dịch đại bàng ăn thóc và hệ thống quán KFChay, cậu ấy cũng bắt đầu chú ý hơn tới sinh mạng của những loài vật nhỏ.

Đề tài này đã được đưa ra thảo luận trong hội nghị 3-Con năm vừa rồi, dẫn tới một cuộc cách mạng khác được gọi là “Lưới nhện điện tử.” Đại khái là lưới nhện sẽ được nâng cấp, để có thể nối với máy tính cá nhân.

Chỉ cần bạn sở hữu một chiếc máy tính do chị thỏ Hai Tám phát minh, và gia nhập lưới nhện của Bốn Bẫy là bạn có thể gửi tin nhắn cũng như trò chuyện với người thân cách xa hàng ngàn cây số rồi. Thật là vĩ đại! (Và khi tới đây, tôi ngạc nhiên là ở đây các bạn cũng có hệ thống này với tên gọi Internet!)

Trong bài diễn văn giới thiệu hệ thống này, Bốn Bẫy tự gọi mình là một người lười thông minh, và nói một câu khiến tôi nhớ mãi. “Sẽ ra sao

nếu thế giới này ai cũng chăm chỉ? Chắc sẽ chẳng bao giờ có những phát minh vĩ đại, giúp chúng ta tiết kiệm cả tấn thời gian. Cho nên lười đôi khi lại là tố chất của thiên tài!”

Nhưng bạn hãy chú ý nhé, có hai loại lười, một là lười thông thường và hai là lười thông minh. Những người lười thông thường, họ ngủ nhiều và giải trí vô độ. Còn những người lười thông minh, họ cũng cho phép mình ngủ hoặc giải trí, nhưng trong lúc ấy họ luôn đặt câu hỏi, “Liệu có cách nào nhanh hơn không?”

Bây giờ bạn hãy cho phép mình lười một chút, và nghĩ xem có cách nào nhanh hơn để giải quyết một vấn đề nào đó không nhé!

Sên 26 – Hãy lên đỉnh núi, để thấy trời xanh!

Khi làm quen với một ai đó, thường thì bạn sẽ vui, hoặc vui một cách miễn cưỡng. Còn khi làm quen với sên Hai Sáu, tôi đau đớn khủng khiếp.

Nhưng bạn đừng hiểu nhầm nhé. Hai Sáu rất tốt bụng, chỉ có bọn trẻ ở ngọn núi cậu ấy sống là hơi xấu bụng thôi. Đầu đuôi câu chuyện thế này.

Một lần tôi đang bay dạo và mãi ngắm nhìn những đám mây trắng như cây kẹo bông, bỗng tiếng BỐP vang lên. Tôi rơi xuống như mít rụng và ngất.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên một phiến lá lớn với một bên cánh đã được băng bó. Tôi gượng dậy thì một cảm giác đau khủng khiếp nhói lên.

“Đừng mà... bạn hãy cứ nghỉ ngơi đã.”

Giọng nói ngọt ngào ấy đến từ một con ốc sên khổng lồ, đang nhìn tôi với đôi mắt thao láo. Đó là Hai Sáu, bạn ấy đã cứu tôi thoát khỏi tay những đứa trẻ con người.

Điều lạ là nhìn từ bên ngoài, tôi không thể biết Hai Sáu là nam hay nữ. Mà khi được hỏi, bạn ấy cũng chẳng hiểu giới tính là gì. Nhưng không

sao, quan trọng là tôi vẫn còn sống, và quen được một người bạn tuyệt vời.

Đã bao giờ bạn bỏ cuộc hoặc bị chê là làm một thứ gì đó nửa vời? Tôi thì nhiều lắm, nhưng quãng thời gian ở cùng Hai Sáu đã thay đổi tôi. Tất cả chỉ nhờ một việc duy nhất, là theo chân cậu ấy lên đỉnh núi để hái thuốc.

Thú thật với bạn là từ trước tới nay, bay hết đỉnh núi này tới đỉnh núi nọ nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ngày mình phải leo núi bằng đôi chân như đồng đũa được nối lại. Thật là khổ sở!

Mà chưa hết, Hai Sáu đi chậm kinh khủng. Nhiều lúc tôi nghĩ, khéo cánh của mình sẽ tự khỏi trước khi lấy được thuốc trên đỉnh núi mất. Dù sốt ruột, nhưng tôi không dám vượt trước vì sợ lạc đường. Thật là khổ sở!

Vẫn chưa hết, chúng tôi không leo một mình mà thường xuyên phải tránh xa bọn trẻ con người, với những khẩu súng cao su, bắn rất khủng khiếp mà tôi đã được thưởng thức từ đầu. Thật là khổ sở!

Nhiều lúc tôi tự trách, bay dạo ở đâu không bay, lại bay đúng nơi hiệp ước hòa bình 3-Con chưa được ký kết nên bọn trẻ này chả biết giới hạn là gì. Thật là khổ sở!

Nhưng trong cái khổ, tôi lại thấy có cái vui.

Có lẽ do bay quá nhanh, tôi toàn thấy một màu cây xanh, chứ ít khi để ý rằng mỗi loài cây tuy xanh giống nhau, nhưng lại có những đặc điểm thú vị khác nhau.

Có cây thân rõ to, nhưng gió thổi mạnh một cái là đổ kèn. Ngược lại, có nhiều cây nhỏ nhưng lại bám đất rất dai, gió lay thế nào vẫn không bay. Hai Sáu giải thích đám cây to chỉ thích khoe vẻ bề ngoài, nên chẳng bao giờ chăm chút bộ rễ cả. Còn rễ của đám cây nhỏ dài gấp chục lần thân chúng, nên tồn tại rất lâu.

Có lẽ nhiều khi uống nước quá nhanh, tôi chỉ biết uống mà chưa biết thưởng thức. Có nhiều cách uống độc đáo, mà nước tự nhiên ngon lạ kỳ.

Khi thấy có đám mây mù trước mặt, Hai Sáu mỉm cười và nhặt một cái lá to để trên đầu. Tôi không biết để làm gì, nhưng cũng làm theo. Hóa ra lúc sau, có những giọt nước đọng lại, và theo Hai Sáu quảng cáo, tôi đã

có trên tay thức uống bổ dưỡng nhất mọi thời đại, mang tên vô cùng mỹ miều, “Giọt sương và chiếc lá.”

“Có vẻ ngon đấy Hai Sáu à, nhưng ít quá!”

“Này Sáu Chín, mục đích của cậu là uống lắm nước rồi đi vệ sinh nhiều hay là cấp đủ nước cho cơ thể?”

Sau đó, Hai Sáu kể tôi rằng thực ra cơ thể chỉ cần một lượng nước vừa đủ mà thôi. Quan trọng là phải biết cách uống. Và cách uống của Hai Sáu thật là lạ, có từng bước rất rõ ràng, mang đậm phong cách loài sên.

Đầu tiên, bạn phải điều chỉnh chiếc lá, để làm sao tách được ra một giọt nước duy nhất từ giọt sương to đó. Rồi đưa chiếc lá lên cao, há miệng ra, nhắm mắt lại. Và phải khéo léo điều chỉnh lá để giọt nước ấy rơi vào lưỡi chứ không phải rơi vào lỗ mũi.

Tôi phải vất vả lắm mới làm được chuẩn và chậm như Hai Sáu. Khi giọt nước chạm vào lưỡi và bắt đầu tan ra trong miệng, đó là giọt nước ngọt nhất thế gian!

Cứ như thế, thi thoảng chúng tôi lại dừng lại để uống một giọt nước. Thật là kỳ cục, nhưng rất kỳ diệu. Nước đúng là tự nhiên ngon hơn, mà tôi cũng dần cảm thấy bớt khát thật sự, mặc dù uống rất ít.

Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã lên tới đỉnh núi. Bầu trời xanh tuyệt diệu hiện ra trước mắt tôi. Có lẽ bao nhiêu năm qua nhìn trời... Ở trên trời, tôi đã không để ý nhìn trời ở dưới đất còn đẹp hơn nhiều. Mà cũng có thể là do tôi bỏ công leo núi, nên cảm giác ngắm trời xanh nó cũng khác hơn thì phải. Mà ở đây có nhiều ngọn núi thật, nơi tôi đứng chưa phải là cao nhất

“Này Hai Sáu,” tôi hỏi. “Sao không thấy đứa trẻ nào nhỉ?”

“Bao năm nay chưa có đứa nào lên được đỉnh cả,” Hai Sáu đáp.

“Sao vậy?”

“Vì khi lên gần tới đỉnh và thấy mây mù. Chúng đi xuống và sang ngọn núi khác không có mây.”

“Sau đó thì sao?”

“Ngọn núi đó lại xuất hiện mây.”

Tôi tưởng Hai Sáu nói đùa, nhưng hóa ra là thật. Sau khi hái thuốc xong và xuống núi, chúng tôi dựng độ lữ trẻ đang cãi nhau chí chóe về việc mây mù lại xuất hiện. Một đứa đưa ra gợi ý có núi khác không có mây, thế là cả bọn lại xuống núi và bắt đầu leo lại từ đầu ở một ngọn núi khác.

Ngày xưa mẹ tôi hay nói, “Con ơi đừng có đứng núi này trông núi nọ.” Giờ thì tôi đã hiểu. Có lẽ những đứa trẻ đó sẽ chẳng bao giờ thấy được trời xanh như chúng tôi, nếu chúng không chịu thẳng tiến qua đám mây mù.

“Hãy lên ít nhất một đỉnh núi, rồi bạn sẽ thấy cả trời xanh,” Hai Sáu dặn khi chúng tôi chia tay.

Về nhà sau một tuần dưỡng cánh, tôi suy ngẫm rất nhiều về việc đó. Tôi lần lượt ngồi viết ra những công việc mình đã làm dang dở trước đây. Và bắt tay vào xử lý tròn vẹn từng việc một.

Mỗi khi gặp khó khăn, tôi lại nhớ tới hình ảnh đám mây mù và bọn trẻ con đứng núi này trông núi nọ và làm tiếp. Cứ thế, mọi việc diễn ra rất suôn sẻ. Đó là bài học thú vị của tôi, còn bạn thì sao? Hãy dành chút thời gian để viết ra nhé!

Linh dương 97 – Hạt giống nào sẽ nảy mầm?

Có ai đã khen bạn có cái khuỷu tay thật đẹp, hay trông đầu của bạn thật cân đối trên đôi vai chưa? Bất cứ ai khi gặp linh dương Chín Bảy, đều cảm thấy vô cùng sung sướng vì cậu ấy luôn tìm ra một điều gì đó để khen.

Tôi quen Chín Bảy trong một lần đi chơi với chị thỏ Hai Tám. Do mãi mê chia sẻ về ý tưởng bình cứu hỏa tự động chữa cháy, chị ấy đã vấp vào hòn đá.

Chín Bảy đi ngang qua và giúp tôi đỡ chị thỏ ngồi dậy.

Khi phát hiện ra một cái răng của mình đã bị mẻ một miếng to tướng, nước mắt chị thỏ bắt đầu tuôn rơi. Lần này chắc chị khóc to tới mấy ông trời cũng sẽ không mủi lòng lần nữa mà làm răng chị mọc lại đâu.

Chín Bảy vỗ vai chị thỏ. “Không sao chị à, nhờ răng này bị mẻ, mà cái răng kia trông đẹp hơn.”

Thật kỳ lạ, ngay sau khi nghe câu nói ấy. Chị Thỏ gạt nước mắt, nhoẻn miệng cười. Rồi lại vô tư đi dạo tiếp và nói say sưa về ý tưởng phát minh: răng không mẻ.

Hôm đó ra về, Chín Bảy đưa tôi một danh thiếp. Hóa ra cậu ấy là một thầy giáo, dạy môn “Bạn thật là đẹp.”

Tên môn học khiến tôi tò mò lắm, nên tôi đã lọ mọ tới tận nơi để xem mình có gì mà đẹp.

Lớp học của Chín Bảy được tổ chức ở một khu vườn với bàn học là gốc cây, trên mỗi bàn đều có một cái gương. Có khá đông học viên, từ con số cho tới con vật, ai nấy đều hồi hộp chờ đợi Chín Bảy mở lời.

Cuối cùng, cậu ấy bước lên bục giảng là một khoảng đất trống, trong tay đang nắm một thứ gì đó. Chín Bảy xòe tay ra và nói, “Trên tay tôi là hai hạt giống, một tốt, một xấu. Theo bạn hạt nào sẽ mọc thành cây?”

Một con nhện giơ chân nhiệt tình. “Hạt tốt!”

“Chưa đúng.” Chín Bảy cười rồi ném hạt xấu xuống đất. “Hạt nào bạn gieo, sẽ mọc thành cây.”

Cả lớp gật gù. Chỉ riêng có một con khỉ ngồi gãi đầu gãi tai. Nó hỏi, “Thế nếu bạn ném cả hai hạt xuống, thì chắc chắn hạt tốt sẽ mọc thành cây chứ?”

Chín Bảy mỉm cười rồi ném nốt hạt giống tốt kia xuống đất. Cậu nói, “Nếu cả hai được ném xuống, thì hạt nào các bạn tưới nước cho nó, sẽ mọc thành cây.”

Cả lớp lại gật gù. Lần này một con sư tử lên tiếng, “Nếu ném cả hai xuống và đều tưới nước, chắc chắn hạt tốt sẽ mọc thành cây chứ?”

Chín Bảy lại cười rồi nói, “Không hẳn, hạt nào các bạn tưới nước thường xuyên, và bảo vệ nó kỹ càng thì mới chắc chắn thành cây.”

Lúc này cả lớp im lặng.

Chín Bảy nói tiếp, “Mỗi chúng ta là một hạt giống. Xấu hay đẹp không quan trọng, quan trọng là phải mọc thành cây. Và những lời khen ngợi chính là nước giúp hạt nảy mầm. Bây giờ tôi muốn các bạn hãy nhìn vào tấm gương trước mặt, và nói thật lớn... Tôi thật là đẹp! Hai ba...”

Tôi hơi ngại một chút khi nhìn thấy cái mặt sặc sỡ của mình trong gương. Mình thật là đẹp ư?

Nhưng khi cả lớp bắt đầu đọc đồng thanh, tôi cũng đọc theo. Người ta có câu, một ngàn lời nói dối, sẽ trở thành nói thật. Tôi thấy quá đúng, sau khi Chín Bảy bắt chúng tôi đọc một ngàn lần câu “Tôi thật là đẹp” thì điều lạ là tôi thấy mình đẹp thật.

Sau đó Chín Bảy còn cho cả lớp bắt cặp và mọi người tìm cách tặng cho nhau những lời khen. Tôi bắt cặp với một con người, anh ấy bị chột mắt với một cái tên thật lạ: “Cướp Văn Biển.”

Nói thật với bạn là tôi chẳng biết khen gì cả... nhưng chợt một ý tưởng nảy ra. “Cái mắt bị chột của bạn... làm cái mắt còn lại sáng đẹp lạ thường!” tôi nói.

Anh ta im lặng một hồi. Rồi òa khóc.

“Ồ, bạn làm sao vậy?” tôi hỏi.

Anh lau nước mắt rồi cảm ơn tôi rồi rút.

Té ra từ xưa tới nay, chưa có ai khen anh ta mắt sáng bao giờ.

Cứ thế lớp học diễn ra trong niềm vui, trong tiếng cười, và có cả tiếng khóc. Bản thân tôi cũng sướng rơn người khi được nhận lời khen từ một con quạ đen thui, “Bạn có bộ lông nhiều màu sắc nhất từ trước tới nay!”

Sau lớp học đó khoảng một tháng, tôi nhận được một lá thư từ bệnh viện tâm thần. Nhìn cái tiêu đề thư “Về tình trạng của ngài Cướp Biển” mà tôi giật mình. Không biết tôi đã nói năng gì ảnh hưởng tới bệnh tình của anh ta?

Mở thư ra và đọc, tôi mới biết hóa ra đó là lời cảm ơn. Họ nói anh chàng chột mắt đó bị tự kỷ nặng, chữa mãi không khỏi nên họ đã gửi tới lớp học “Bạn thật là đẹp” của linh dương Chín Bảy. Và nhờ lời khen ngợi của tôi, mà bệnh tình của anh ta thuyên giảm. Đến nay, anh ấy đã được xuất viện.

Điều lớn nhất mà tôi học được là đôi khi, một lời khen ngợi có thể khiến con người ta thay đổi chóng mặt. Vậy mà từ xưa tới nay, tôi tiết kiệm lời khen của mình quá.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa. Hóa ra đó là anh chàng chột ấy. Anh ta tới cảm ơn và rủ tôi tham dự cuộc thi “Hãy khen tôi!” do linh dương Chín Bảy tổ chức.

Thể lệ cuộc thi rất đơn giản, các thí sinh sẽ đi nói chuyện và tìm cách khen mọi người càng nhiều càng tốt. Không cần biết khen đều hay khen thật, miễn là làm cho người kia sướng là bạn sẽ ghi điểm!

Tất nhiên, tôi tìm mọi cách từ chối vì từ xưa tới giờ tôi có bao giờ đi thi mà đoạt giải gì đâu. Cái ý tưởng khen mắt này sáng khi mắt kia chột,

là tôi học từ linh dương Chín Bảy đấy chứ. Nhưng anh ta nằng nặc đòi tôi đi thi. Trước khi về, anh ấy còn tặng tôi cuốn sách “Cầm nang khen ngợi tuyệt đỉnh” do linh dương Chín Bảy xuất bản.

Song cuối cùng, tôi chỉ đi làm khán giả thôi, và thực hiện thế mạnh của mình là viết báo. Bài viết ấy của tôi cũng được kha khá người đọc, nhiều người rất ấn tượng với những lời khen ngợi mà tôi đã ghi lại từ cuộc thi.

“Bạn có nụ cười đẹp hơn là bạn nghĩ đấy. Hãy mở mồm ra và cười!”

“Bộ lông của bạn trông quyến rũ hơn cả que kem bảy màu có rắc những hạt sô cô la ngon tuyệt!”

“Biệt tài kể chuyện của bạn có thể khiến một Zombie bật dậy từ ngôi mộ và cười sung sướng!”

Nếu bạn tới Numagician và tham gia lớp học của Chín Bảy, hay tham dự cuộc thi khen ngợi, bạn nghĩ mình sẽ được mọi người khen như thế nào? Hãy thử dành vài phút suy nghĩ nhé!

Rồng 25 – Họa sĩ trên bầu trời

Bạn nghe nói tới vùng đất Ai-cũng-điếc chưa? Nhờ tham dự cuộc thi khen ngợi do linh dương Chín Bảy tổ chức, tôi đã bốc thăm trúng một vé đi du lịch miễn phí tại vùng đất này. Không biết có vấn đề gì với gien di truyền mà mọi người ở đây đều điếc bẩm sinh. Việc giao tiếp với nhau được thực hiện thông qua bảng và bút.

Người ta nói, nếu bạn tới đây mà quên mang bảng hoặc bút hết mực thì chẳng khác nào gặp sóng thần trong lúc tắm nắng. Còn tôi nghĩ mình đã gặp sóng thần khi đang chôn mình dưới cát, tôi không mang theo cả bảng lẫn bút!

Vì thế mà đáng ra phải có mặt tại khách sạn lúc 2 giờ chiều, nhưng mãi tới 7 giờ tối tôi vẫn loay quanh ở cửa hàng bán bút. Thật kỳ quặc khi tôi ra hiệu mãi, ông chủ cửa hàng vẫn không hiểu là tôi muốn mua bút. Mà cửa hàng gì lại không có hàng mẫu hay dùng thử!

Cuối cùng, ông ta nhận tin 911 để báo có con chim cứ đứng khoa chân múa cánh làm ông ta không bán được hàng. Thật may mắn, rồng Hai Lăm đã có mặt.

Nhưng cái cách cậu ấy xuất hiện không phải là ai đó tốt bụng, tới giải thích cho ông chủ và cứu tôi. Mà cậu ta đã ăn trộm một lọ bút màu, và bị

tóm. Nhìn cảnh Hai Lăm bị người ta mắng xối xả bằng bằng, tôi nhận ra điều thú vị nhất ở đây: khi có ai đó mắng chửi, bạn chỉ việc nhắm mắt lại là xong.

Sau đó, cảnh sát tới và còng cổ Hai Lăm lại. Khi bị dẫn tới cửa, Hai Lăm đã ngoái đầu lại và làm một việc khiến tôi mừng rớt nước mắt. Cậu ấy đã chửi thề!

Dẫu biết không nên giao du với mấy người hay chửi thề, thậm chí bị cảnh sát tóm. Nhưng tôi không sao ngăn được mình chạy ngay ra cửa và bám theo người duy nhất ở đây có vẻ không bị câm, cũng chẳng bị điếc.

Ngay sau đó, tôi cũng đã bị tóm luôn. Ông chủ kia đã không quên nhiệm vụ của mình. Đúng là một công đôi việc, chỉ một tin nhắn mà ông đã giúp sở cảnh sát tóm được một tên trộm, và một con chim tâm thần.

Chúng tôi đã quen nhau như thế đấy.

Nói thật với bạn, tôi vốn cực kỳ ít nói nhưng không hiểu sao chúng tôi đã trò chuyện thâu đêm suốt sáng, trong một căn phòng giam nhỏ xíu, mà riêng Hai Lăm thì đã chiếm mất hai phần ba căn phòng rồi.

Tôi kể cho Hai Lăm nghe về khu rừng quê tôi, về những người bạn tuyệt vời. Còn Hai Lăm thì kể cho tôi về tuổi thơ dữ dội của cậu ấy, chẳng hề có khái niệm bạn thân.

Hai Lăm kể rằng khi sinh ra, mọi đứa trẻ ở đây đều nghe được, nói được bình thường. Nhưng vì mọi người xung quanh toàn giao tiếp bằng bằng và bút, nên dần dần khi lớn lên chúng quên mất khả năng đó.

Rõng Hai Lăm thì không bị ảnh hưởng, do cậu mồ côi cha mẹ, cộng với sở thích tự nói chuyện một mình. Điều ảnh hưởng duy nhất là bạn bè trên cậu bị tự kỷ, vì lúc nào cậu cũng khua chân múa tay để nói mà chẳng dùng bằng.

Chưa hết, khi tới tuổi dậy thì, lũ rõng thì nhau khạc ra lửa để khoe giọng hoặc nướng thức ăn, Hai Lăm phát hiện ra mình không khè lửa, mà lại phun ra mực. Một loại mực có thể tồn tại trong không khí rất lâu, nên mỗi lần cậu ấy hắt xì là mọi người sẽ được trải nghiệm cảm giác “tối om như mực.”

Hai Lăm buồn lắm, cậu lại có thêm những biệt danh như “rõng quái dị,” “rõng bạch tuộc,” hay nhục nhất là “con rõng không nướng nổi một

con gà...”

Sau đó, có một sự kiện đã khiến cuộc đời của Hai Lăm sang trang mới. Thật ra là một trang rách nát hơn.

Lần ấy có ai đó đã đánh cậu chảy cả mực, rồi lấy mực đó bêu khắp nơi khiến Hai Lăm bị đuổi học. Cậu lang thang khắp vùng đất Ai-cũng-điếc và lạc vào một xưởng sản xuất bút. Ở đây, cậu kiếm sống bằng việc bán mực của mình với giá cực rẻ. Nhưng sức khỏe ngày càng sa sút, nên cậu sớm phải bỏ công việc đó.

Mới tháng trước, Hai Lăm nhặt được một cái bảng đã cũ. Cậu vẽ lên đó bức tranh con mực phun lửa. Không ngờ, có người thấy đẹp và muốn mua, nhưng họ nói sẽ trả giá cao gấp mười nếu bức tranh có màu sắc. Vì Hai Lăm chỉ phun ra được mỗi màu đen, nên không còn cách nào khác, cậu phải đi “mượn tạm” một hộp bút màu. Đó cũng chính là lý do cậu ấy (và tôi) có mặt trong cái xà lim lạnh buốt này.

“Nếu giờ được ra tù cậu sẽ làm gì?” Hai Lăm hỏi tôi.

“Tớ sẽ bay ngay về quê, và thế không bao giờ dùng vé du lịch miễn phí nữa,” tôi đáp. “Còn cậu thì sao?”

Rõng Hai Lăm thở dài. “Có lẽ tớ sẽ hoàn thành nốt cái tranh đen trắng và bán với giá rẻ... hy vọng là người kia chưa rời khỏi thành phố.”

“Hai cậu kia!”

Đó là người quản ngục, ông ta mở cửa và thông báo tin vui là chúng tôi đã được bảo lãnh. Ngạc nhiên hơn nữa, giấy bảo lãnh có đóng dấu của hoàng gia. Thì ra vua của vùng đất Ai-cũng-điếc chính là người đã hỏi mua bức tranh của Hai Lăm.

Sau khi biết sự tình, ngài cấp cho Hai Lăm cả kho mực màu và yêu cầu cậu hoàn thành bức tranh càng sớm càng tốt, để mừng sinh nhật thứ 25 của công chúa.

Cá nhân tôi quyết định không tới khách sạn nữa, mà tới chỗ của Hai Lăm. Dù nó chỉ là cái hang nhỏ tồi tàn, nhưng ở đó tôi vừa có thể giúp cậu ấy pha màu, vừa tránh những rắc rối khác khi ở vùng đất ai cũng điếc này.

Cuộc đời của Hai Lăm đã sang một trang mới, lần này đảm bảo là trang giấy sạch đẹp tinh tươm, và thật vui khi có mặt tôi trên cái trang

giấy cuộc đời đó.

Không rõ công chúa có sinh năm con mực hay không, nhưng nàng vô cùng thích bức tranh con mực khè lửa của Hai Lăm. Và nàng cũng gợi ý cho cậu một công việc mới lạ, lương cao, không cần bằng cấp ở hoàng gia. Nghe thật hấp dẫn, tôi cũng muốn thử, nhưng khi nghe mô tả công việc, tôi biết chỉ một mình Hai Lăm mới có thể làm được.

Bình thường khi vua diễn thuyết, sẽ có một biệt đội vẽ thuê, đưa những lời ngài nói lên một tấm bảng lớn. Việc đó khá tốn kém mà không hiệu quả. Công chúa muốn nhờ Hai Lăm vẽ lên bầu trời những gì nhà vua nói để ai cũng có thể nhìn thấy.

Vua đã duyệt ngay ý tưởng đột phá đó. Nhưng biệt đội vẽ thuê đã phản đối vì Hai Lăm chỉ có thể tạo ra tranh đen trắng, Ti vi to đến mấy mà đen trắng thì cũng khó mà có người xem. Nhưng công chúa vẫn ủng hộ Hai Lăm, nàng đã xin cho chúng tôi một tuần để tìm cách nâng cấp “mực màu” cho Hai Lăm.

Chúng tôi đã thử nhiều giải pháp. Khả thi nhất là mang theo bạch màu nước để khi cần mực gì là uống vào và phun, nhưng vấn đề bạch màu sẽ làm Hai Lăm bay chậm lại, khó mà diễn tả kịp ý nhà vua. Có người gợi ý tạo ra những màng lọc màu để biến màu đen do mực Hai Lăm phun ra thành màu khác. Nghe rất hay, nhưng không ai đủ khả năng phát minh. Cứ thế hết giải pháp này tới giải pháp khác được đưa ra, nhưng đều không khả thi.

Thật may là khi chỉ còn ba ngày nữa hết hạn, tôi chợt nhớ tới chị thỏ Hai Tám. Xưa nay, chỉ trừ vụ tạo ra thời gian, chị ấy chưa bó tay trước bất cứ thử thách nào cả. Linh cảm của tôi đã đúng, sau một ngày hì hục nghiên cứu, chị ấy đã giúp chúng tôi tạo ra cái màng lọc màu tuyệt vời, giúp Hai Lăm có thể phun ra bất cứ màu mực nào tùy ý thích của cậu.

Vào ngày sinh nhật thứ 25 của công chúa, cả vùng đất Ai-cũng-điếc được chứng kiến một màn trình diễn tuyệt vời trên bầu trời. Từng lời vua nói được minh họa sinh động và xuất sắc chưa từng có. Báo chí đã không ngớt ca ngợi Hai Lăm vì thành tích khiến cho mọi người dân hôm ấy đều phải há mồm và thốt lên một câu ố á gì đó, sau hàng chục năm họ không sử dụng cái miệng của mình. Tất nhiên tôi cũng kiếm được chút đỉnh nhờ viết bài gửi cho tờ báo của hoàng gia.

Sau này, thi thoảng Hai Lăm vẫn gửi thư cho tôi. Cậu ấy giờ đã trở nên vô cùng giàu có và đang sống với đam mê của mình. Thậm chí còn mở lớp dạy nói trở lại cho những người trưởng thành. Bài học lớn nhất mà tôi học được từ Hai Lăm đó là: dù bạn là ai, dù bạn thế nào, bạn luôn có một tài năng nào đó khác biệt đang chờ được khám phá. Còn bạn thì sao?

Bí mật thùng dầu để sáng tác chuyện

Đọc tới đây nhiều bạn thường hỏi, “Hết rồi sao? Những con số khác đâu rồi?”

Câu trả lời là tôi vẫn đang viết tiếp về họ. Song tại sao bạn không thử tự viết về họ nhỉ? Ở phía cuối sách, bạn sẽ tìm thấy rất nhiều chân dung các con số tuyệt vời ở Numagician đấy!

Bạn nghĩ sáng tác chuyện khó ư? Ngày xưa tôi cũng nghĩ vậy (vì tôi được có 4 điểm văn khi thi tốt nghiệp tiểu học mà), nếu có ai bảo tôi tự kể một câu chuyện, tôi chẳng biết bắt đầu từ đâu cả. Cho tới khi tôi được biết tới “bí mật thùng dầu” thì mọi thứ đã được giải quyết!

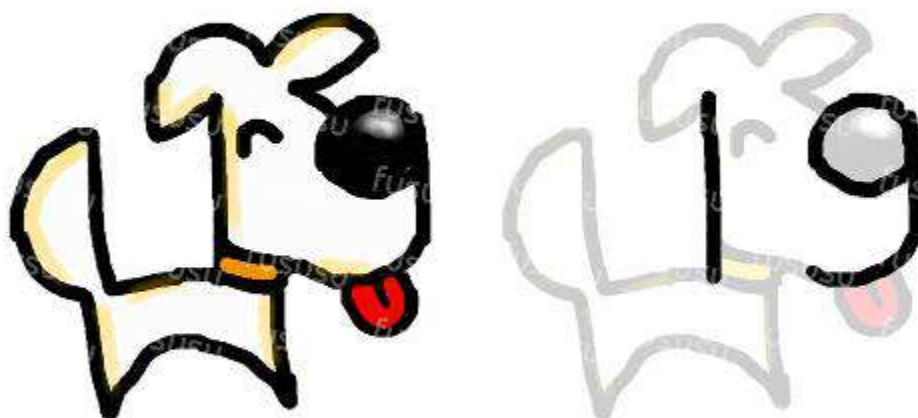
Ngày xưa có một binh đoàn phải hành quân qua sa mạc Sahara vô cùng nguy hiểm. Vị tướng quân đã nghĩ ra một cách: ông tuyển những người lính tinh nhuệ nhất, cấp cho họ những chiếc xe chở hàng ngàn thùng dầu rỗng.

Nhiệm vụ của biệt đội này là đi trước tìm đường và cứ cách 5km phải đặt lại một thùng dầu rỗng. Sau một vài tuần, khi những người lính tinh nhuệ trở về và báo cáo tình hình, thì cả binh đoàn mới bắt đầu xuất phát.

Kỳ tích đã xảy ra: cả binh đoàn ấy đã vượt qua sa mạc mà không ai bị lạc cả. Thay vì chán nản bước đi trước một sa mạc mênh mông, thì những người lính của ông luôn hào hứng với mục tiêu: tìm ra thùng dầu tiếp theo.

Việc sáng tác chuyện cũng tương tự như thế, bạn cảm thấy bí ý tưởng là bởi vì bạn chưa có những thùng dầu cho mình. Hay cụ thể hơn, là những câu hỏi gợi ý để sáng tác ra một câu chuyện.

Trước khi khám phá “Bộ câu hỏi vàng” đã giúp tôi tạo ra nhiều câu chuyện thú vị. Bạn hãy tham khảo một câu chuyện ngày xưa tôi sáng tác nhé.

Có một chú chó béo to béo khỏe. Chú ấy đang sống hạnh phúc thì bị ông chủ đuổi ra khỏi nhà. Chú buồn lắm, đành ngồi gặm xương cả đời. Hết chuyện!

Một câu chuyện có đầu mà chẳng có đuôi đúng không bạn? Tôi mất hơn nửa tiếng để nghĩ ra đấy!!!

Còn bây giờ, bạn hãy xem phiên bản “cải tiến” của câu chuyện sau khi áp dụng “Bộ câu hỏi vàng” một vài phút:

New York, vào những năm 2019, khi người ta phát minh ra giọ mõm “Gâu Gâu” giúp loài chó nói được tiếng người và giao tiếp được với nhau.

Có một chú chó béo to béo khỏe, sinh sống hạnh phúc với ông chủ của mình. Nhưng khi ông chủ mua giọ mõm “Gâu gâu” về thì cậu nhất quyết không chịu đeo, và chạy trốn.

Trong khi chạy trốn, cậu đã ngã xuống một ống cống và phát hiện ra ở dưới đó có một băng đảng Mafia chó đang âm mưu thực hiện một cuộc cách mạng mang tên “Sự trỗi dậy của loài chó.”

Chuyện diễn ra thế nào, hồi sau sẽ rõ...

Nếu bạn tò mò muốn biết xem chuyện gì đã xảy ra với chú chó. Thì có nghĩa là “Bộ câu hỏi vàng” ấy đã phát huy sức mạnh. Đây chính là bộ câu hỏi vàng ấy:

1. **Bối cảnh:** Câu chuyện xảy ra ở đâu? Vào thời kỳ nào? Thời kỳ đó có gì giống, hoặc thú vị hơn thời nay?
2. **Nhân vật:** Nhân vật chính của bạn là ai? Có gì giống hoặc khác với mọi người xung quanh?
3. **Sự cố:** Đã có chuyện gì bất ngờ xảy ra? Nhân vật đã hành động như thế nào?
4. **Thảm họa:** Hành động trên của nhân vật dẫn tới thảm họa khủng khiếp nào? Nhân vật hành động tiếp ra sao?
5. **Kết thúc:** Câu chuyện kết thúc thế nào? Kết thúc có hậu hay còn là dấu hỏi?

Rất đơn giản phải không nào. Từ giờ khi sáng tác chuyện, bạn chỉ cần chọn một nhân vật bất kỳ, một con mèo, một con khỉ, một con heo v.v... và tìm cách trả lời các câu hỏi trên. Đảm bảo bạn sẽ có một câu chuyện rất thú vị!

Bạn có cần thêm ví dụ nữa không?

Hãy xem để hiểu hơn công thức này nhé.

Phiên bản đầu tiên:

Một học sinh phát hiện ra mình có năng lực phù thủy. Cậu đi giúp đỡ mọi người. Hết chuyện.

Phiên bản “cải tiến” với bộ câu hỏi vàng:

Bối cảnh: Anh Quốc, thời hiện đại.

Nhân vật: Một cậu bé mồ côi cha mẹ, sống cùng với dì dượng, chẳng ai thích cậu cả.

Sự cố: Vào sinh nhật thứ 11, cậu nhận được những lá thư bí hiểm, nhưng gia đình dì dượng không cho đọc. Cậu tìm mọi cách để đọc nên gia đình dì dượng đã chuyển tới một căn nhà ở ngoài biển.

Thảm họa: Nửa đêm, một người đàn ông to lớn tới phá cửa, và nói với cậu rằng đó là thư nhập học của trường phù thủy, cậu ta là phù thủy. Cậu bé đã đi theo người đàn ông kia, và không biết rằng đó sẽ là một cuộc hành trình vô cùng gian nan và đối đầu với một thế lực hắc ám... đã giết hại bố mẹ của cậu khi xưa...

Kết thúc: Diễn biến thế nào... mời mua truyện “Harry Potter”

Bộ câu hỏi vàng này cũng không phải do tôi phát minh ra, mà tôi học hỏi từ những bậc thầy viết truyện thế giới.

Tất nhiên, bộ câu hỏi vàng này giúp bạn khởi tạo ra câu chuyện hấp dẫn. Sẽ còn nhiều bước nữa phải làm để biến nó thành một câu chuyện dài, với nhiều nhân vật, nhiều tình tiết, thậm chí có thể thành kịch bản phim.

Song mọi hành trình đều phải có bước chân đầu tiên. Và đây chính là bước chân đầu tiên để đánh thức “người kể chuyện đầy cảm hứng trong bạn”!

Hãy thực hành sáng tác với những con số dưới đây. Và tôi rất mong nhận được câu chuyện thú vị của bạn qua địa chỉ email: mystory@numagician.com

Hãy cứ LÀM, rồi sẽ RA!

Hãy cứ ĐI, rồi sẽ có ĐƯỜNG!

Mong tin tốt lành,

FuSuSu.

Thực hành sáng tác chuyện cho số

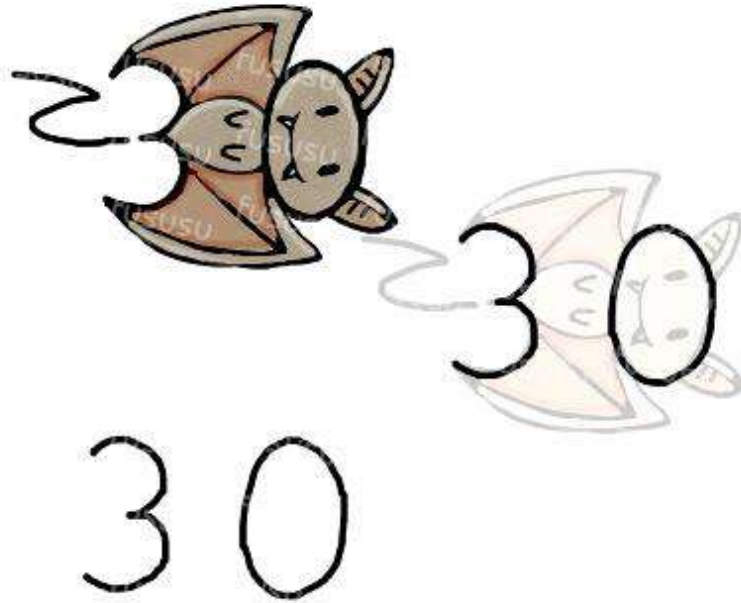

12

Câu chuyện của bạn về Cá heo 12

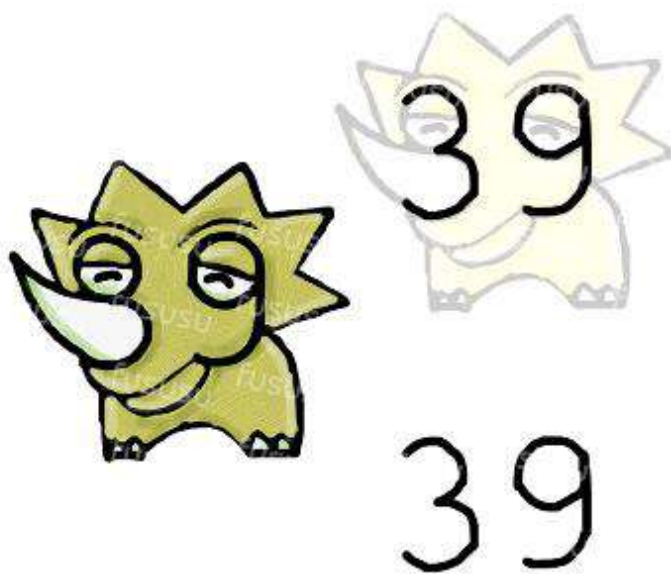
Câu chuyện của bạn về Công 23

Câu chuyện của bạn về Dơi 30

Câu chuyện của bạn về Bướm 33

Câu chuyện của bạn về Khủng long 39

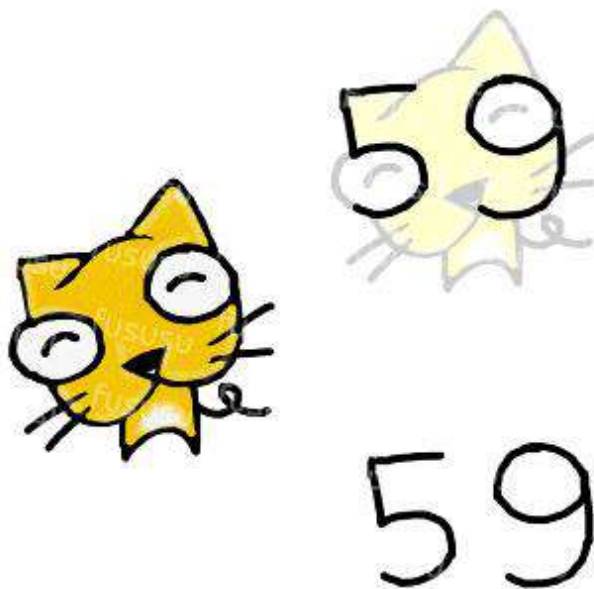
41

Câu chuyện của bạn về Chim gõ kiến 41

52

Câu chuyện của bạn về Ngựa thần 52

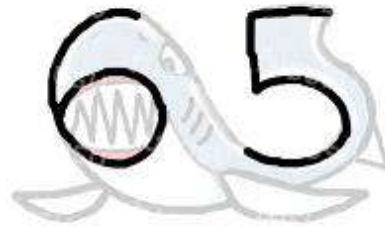

Câu chuyện của bạn về Mèo con 59

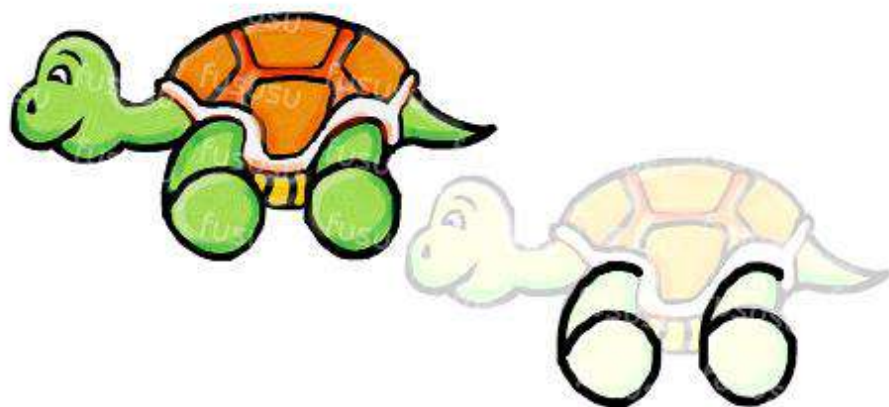
60

Câu chuyện của bạn về Cua 60

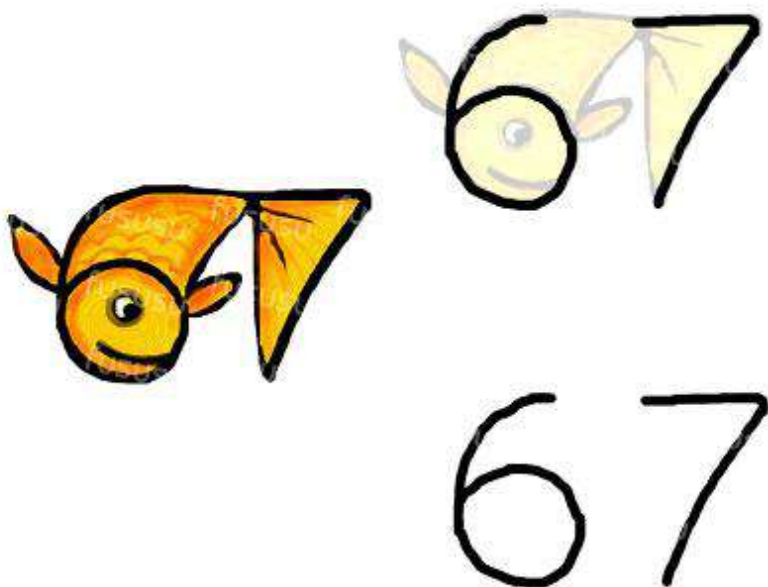
6 5

Câu chuyện của bạn về Cá mập 65

66

Câu chuyện của bạn về Rùa 66

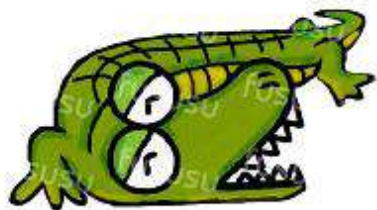

Câu chuyện của bạn về Cá vàng 67

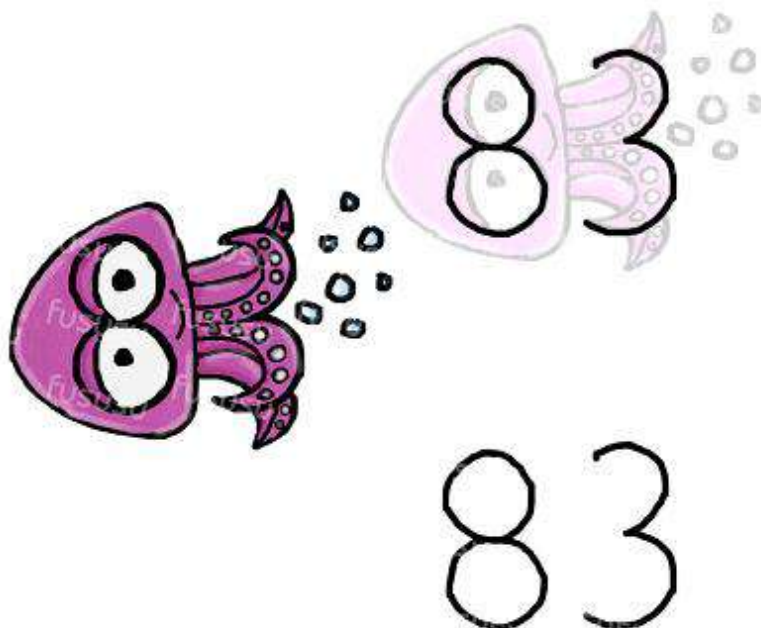
79

Câu chuyện của bạn về Chú trâu 79

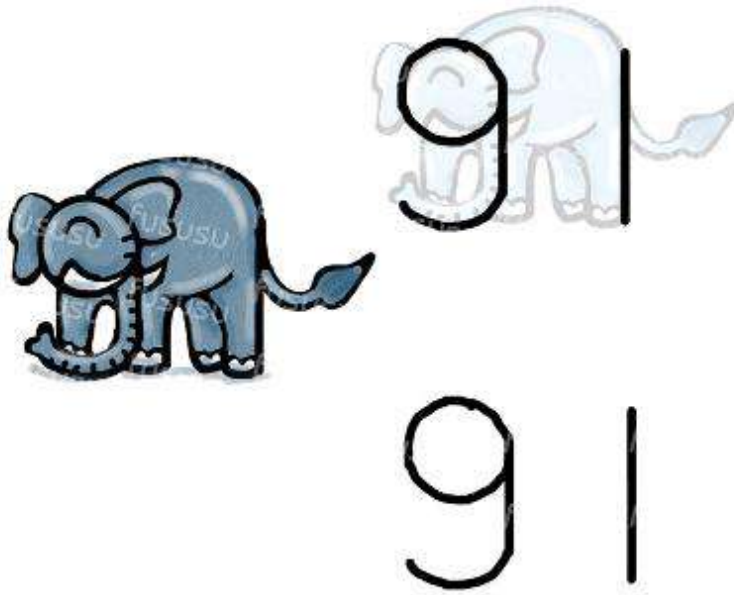

82

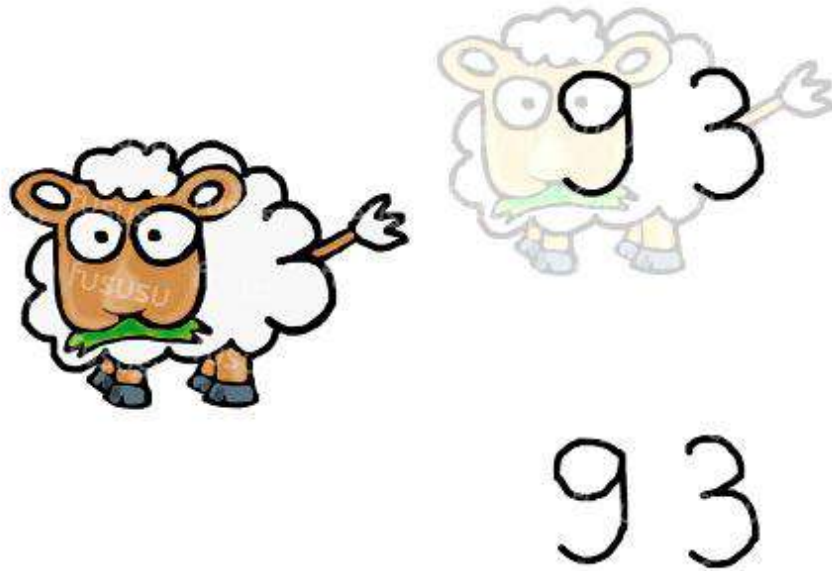
Câu chuyện của bạn về Cá sấu 82

Câu chuyện của bạn về Mực 83

Câu chuyện của bạn về Voi 91

Câu chuyện của bạn về Cừu 93

94

Câu chuyện của bạn về Hải cẩu 94

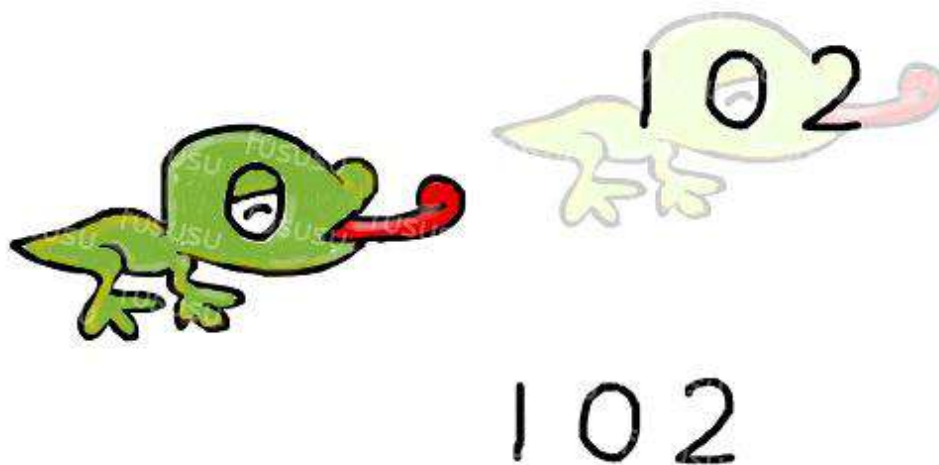
98

Câu chuyện của bạn về Ong 98

100

Câu chuyện của bạn về Gấu trúc 100

Câu chuyện của bạn về Tắc kè 102

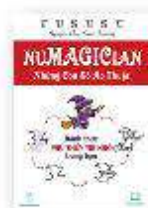

FUSUSU – Nguyễn Chu Nam Phương

Tùng tốt nghiệp tiểu học trung bình, nhưng lại đạt 28/30 điểm khi thi Đại học Ngoại thương. Tùng bị 4 điểm môn Văn khi thi tốt nghiệp, nhưng lại có thể viết sách và tiểu thuyết. Là một người hướng nội, nhưng lại có thể diễn thuyết trước đám đông. Với sự khác biệt ấy, Nam Phương luôn tin rằng: “Mọi thứ đều có thể, vấn đề là phương pháp.”

Ngoài việc là chuyên gia đào tạo về trí nhớ và thói quen cho hàng chục ngàn học sinh và phụ huynh, anh còn được biết đến với những sản phẩm sáng tạo dành cho cộng đồng như: Từ điển học tiếng Anh siêu đẳng Phut59.com; Công cụ theo dõi thói quen Thoiquennho.com; Blog chia sẻ phương pháp học tập Fususu.com; Web giúp tư duy tích cực Cunghanhphuc.com v.v...

Sách đã phát hành

Cuốn sách độc đáo giúp bạn...

Kích hoạt hai bán cầu não với tài vẽ **ẢO THUẬT** cho các con số

Khơi dậy **CẢM HỨNG** qua câu chuyện thú vị về những con số

Biết cách tự **SÁNG TÁC** những câu chuyện đơn giản mà hấp dẫn

Những con số ảo thuật 3

F U S U S U

Nguyễn Chu Nam Phương

Xin chào, đố bạn tôi là con gì?

Đó là câu hỏi mà nếu bạn đem đi đố, 99% mọi người sẽ trả lời là chim hoặc vẹt. Nhưng đáp án thì khác. Bạn có thấy số 69 to đùng trên mặt tôi không?

Tôi là một con số, thường được gọi là Sáu Chín. Vì mỗi lần chụp ảnh, tôi chỉ có một kiểu dáng duy nhất như vậy. Mà không chỉ mình tôi đâu, mọi con số ở Numagician đều như thế.

Numagician là một vương quốc cổ xưa, nơi người dân lúc nào cũng sung sướng vì có những con số như chúng tôi làm bạn. Chúng tôi đi đâu cũng mang theo một tấm thẻ số-hình (giống CMND) để luôn nhớ mình là ai, và sinh ra để làm gì.

Cho tới một ngày, chuyện đó đã xảy ra. Một chuyện khủng khiếp đã khiến tôi phải đi lưu lạc tới tận thế giới của bạn. Hãy lắng nghe nhé, vì tôi cần sự giúp đỡ của bạn!

Hồi đó ở Numagician, có một công chúa dễ thương tên là Nana. Sau khi hoàng hậu mất, vua cha bảo vệ nàng kỹ lưỡng trong lâu đài. Nhưng lớn lên, Nana rất hay lén ra ngoài để chơi với những con số vui vẻ. Một lần bất cẩn, nàng bị vua phát hiện nên đã bị cách ly hoàn toàn với chúng.

Nana phải xin mãi mới được vua cho phép một con số duy nhất là tôi tới dạy học. Một lần tôi miêu tả về đại dương quá hay, Nana nằng nặc đòi đi tắm biển. Vua bận việc nên đành cử vệ sĩ đi bảo vệ, nhưng khi họ vừa tới bãi biển thì một cơn sóng thần ập tới, cuốn công chúa mất tích.

Từ ấy, nhà vua căm ghét những con số. Ngài nhốt chúng tôi vào ngục sâu, đốt sạch thẻ số-hình và ban lệnh cấm sử dụng các con số tới khi tìm được công chúa. X ngày Y tháng Z năm trôi qua, nhiều hiệp sĩ đi tìm công chúa nhưng đều thất bại. Numagician giờ đây từ già tới trẻ, từ bà đẻ tới thanh niên, tất cả dù biết chữ nhưng mù số. Không biết đếm, dân số gia tăng. Không có số đo, ai cũng bị béo phì. Tiền không dùng được, buôn bán khó khăn, du lịch tắc nghẽn. Trường lớp không còn những con số giảng dạy, học sinh chán học, trốn tiết đi chơi. Những tiếng cười khi xưa ở Numagician đã hoàn toàn biến mất.

Sau nhiều nỗ lực, tôi đã vượt ngục để đi tìm Nana. Sau bao tháng ngày rong ruổi trên biển, tôi đã tìm ra công chúa trên một hòn đảo. Nhưng một cơn bão làm tôi bất tỉnh. Lúc dậy, tôi thấy mình đang nằm trong nồi và sắp chín tới nơi, và người đầu bếp... chính là công chúa!

Nana đã bị mất trí nhớ, tôi phải rất vất vả mới thuyết phục được nàng quay về giải cứu vương quốc. Nhưng vấn đề là giờ đây ở Numagician, nhiều người đã bỏ đi nên không ai nhận ra chúng tôi. Vua cha thì tin rằng con gái mình đã chết, còn Nana tôi tìm được chỉ là ai đó giả danh mà thôi.

Chúng tôi đã đi tìm người vệ sĩ khi xưa, nhưng anh này lúc về báo tin công chúa mất tích, đã bị vua bắt úp mặt vào tường tới già, giờ bị tự kỷ nặng. Hy vọng cuối cùng là những con số trong ngục. Nhưng do ở tù quá

lâu, lại bị đốt sạch thẻ số-hình nên chẳng nhớ gì về bản thân, hướng chi là chúng tôi.

Cuối cùng, tôi nảy ra một ý tưởng. Đó là mời những họa sĩ tiềm năng nhờ vẽ lại các tấm thẻ số-hình, để phục hồi trí nhớ cho các con số, để mình chứng thân phận công chúa, để vua xóa bỏ lệnh cấm, để những con số được tự do, để những tiếng cười sung sướng lại nở trên môi mỗi người dân Numagician.

Đó chính là lý do bạn cần cuốn sách này

Trong sách này có chứa dung 100 con số theo trí nhớ của tôi, cùng với đôi lời giới thiệu thú vị về họ. Hãy giúp tôi vẽ lại những tấm thẻ số-hình đó nhé!

Tôi tin rằng việc này có lợi cho cả đôi bên:

Tôi thì sẽ giải cứu được Numagician. Còn bạn, không những bạn sẽ thấy việc vẽ vời thật dễ dàng, mà những con số cũng rất thú vị và cực kỳ dễ nhớ!

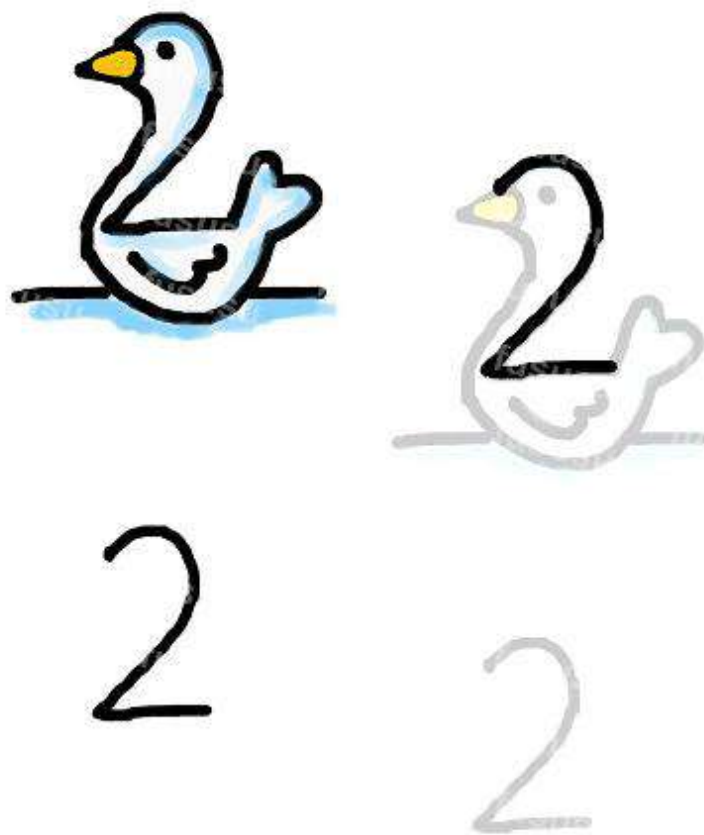
1

1

Trên đỉnh đồi cao có một thanh kiếm. Truyền thuyết kể rằng ai nhớ lên, sẽ được cưới nàng công chúa đẹp tuyệt trần. Nhưng đã hơn một thế kỷ, hàng ngàn lực sĩ tới thử mà chưa ai thành công. Một ngày đẹp trời, động đất xảy ra. Ngọn đồi bị sập, thanh kiếm nằm ngay đó, nhưng mọi người

sợ dư chấn sau động đất nên không ai dám nhặt. Mãi sau đó, thanh kiếm hóa công chúa bay về trời. Ai cũng tiếc đứt ruột...

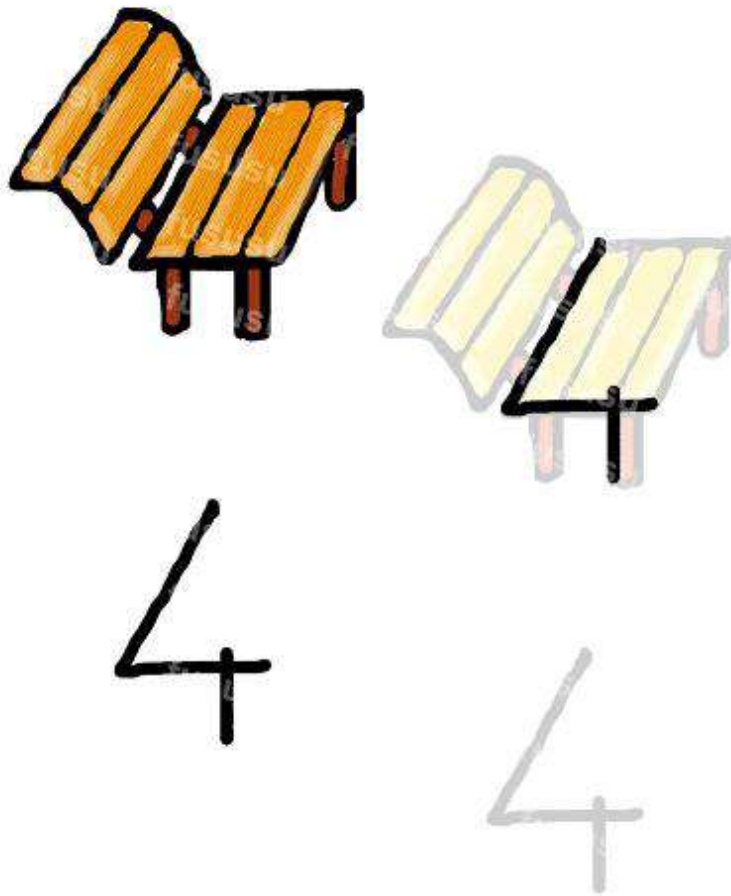
Đây là con vịt số Hai. Không ai biết tại sao, nhưng mỗi một năm nó chỉ đẻ ra 2 quả trứng. Mỗi quả trứng có chứa 2 con vịt, một đực, một cái. Con vịt đực suốt ngày trên con vịt cái hát dờ như vịt đực, nhưng bản thân vịt đực lại không biết hát. Vậy tại sao người ta vẫn hay chê nhau là hát dờ như vịt đực nhỉ? Thật là kỳ lạ, có nhiều cái không thể giải thích được bạn nhỉ?

3

3

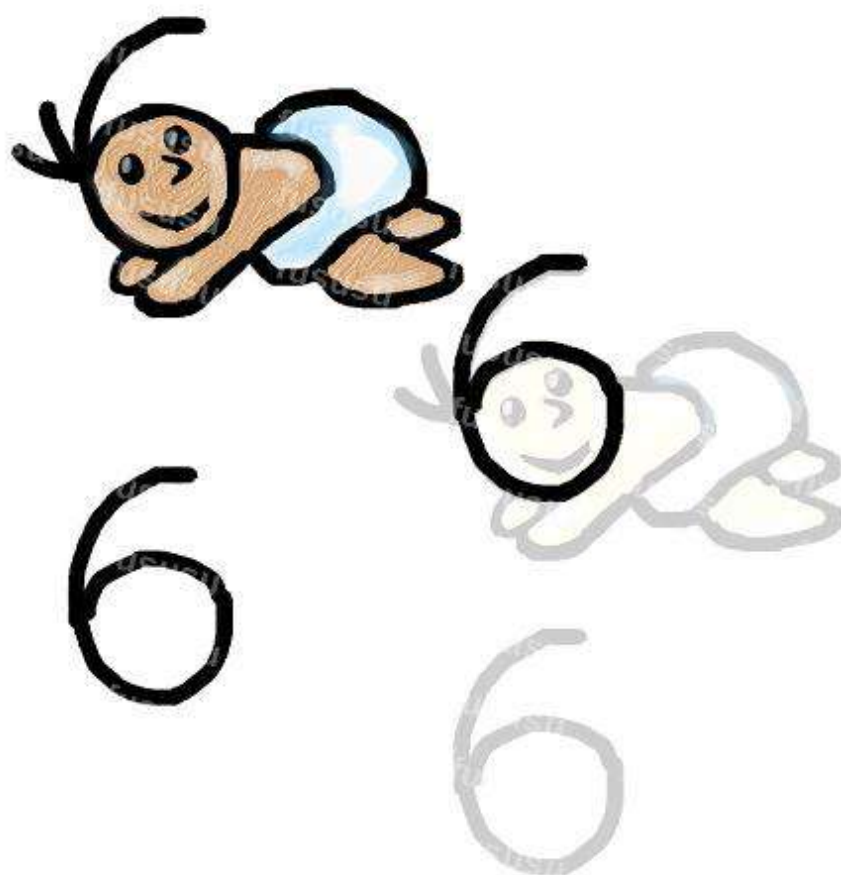
Dù rõ ràng đây là quân Át, nhưng những người dân Numagician toàn gọi đây là quân bài số 3. Và nó không phải là bài bình thường, mà có phép thuật bạn nhé. Nhưng chẳng ai biết phép thuật của nó là gì, vì cứ tới gần là nó mọc ra 3 chân 3 tay và chạy đi mất. Thành ra ở Numagician chẳng ai nghiện chơi bài bạc cả, vì luôn luôn bị thiếu mất quân bài này.

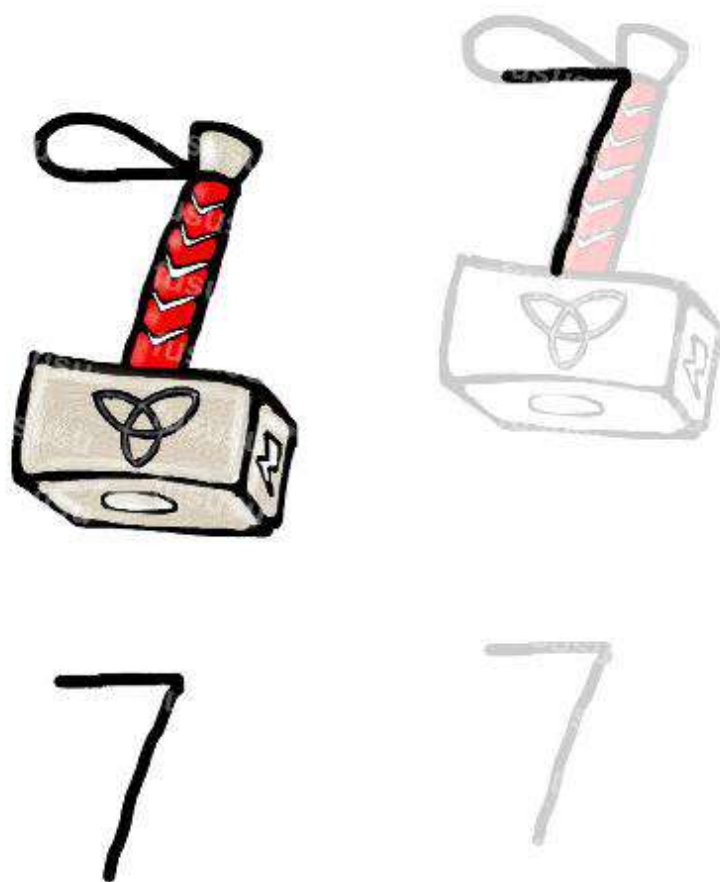
Đây là cái ghế số Bốn kỳ diệu. Người ta nói cứ Bốn người ngồi lên, sẽ có một phép lạ xảy ra và họ biến thành một gia đình hạnh phúc. Nhưng chưa có nhóm người nào thành công, vì họ còn mãi mê tranh cãi. Có nhóm thì không ai muốn làm con cả, vì suốt ngày bị sai vặt. Có nhóm không ai muốn làm mẹ, vì phải nấu cơm vất vả. Có nhóm lại không ai muốn làm bố, vì sợ vất vả nuôi hai đứa con.

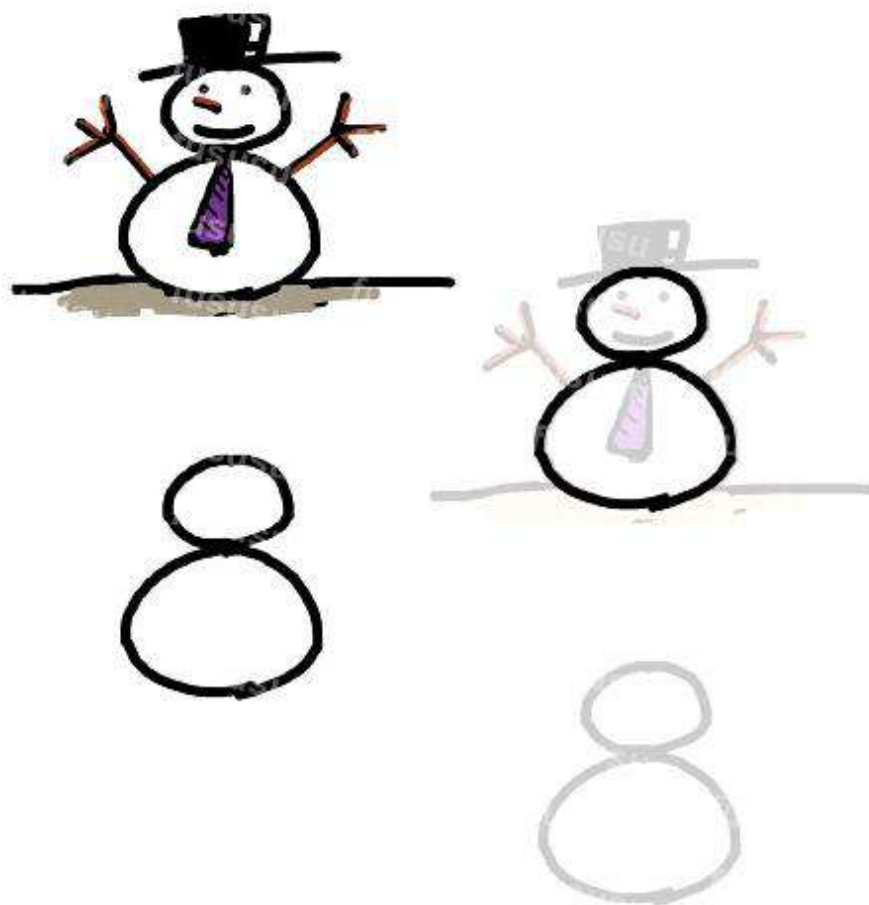
Bà mẹ số Năm nổi tiếng vì bà ấy có 5 đứa con. Mỗi đứa đều rất đặc biệt. Một đứa tay trái to, một đứa tay phải to, một đứa chân trái to, một đứa chân phải to, và đứa cuối cùng có cái đầu rất to. Ban đầu, chúng đều rất xấu hổ vì hình dáng kỳ cục của mình. Nhưng sau này mỗi đứa đều tìm được cho mình một công việc phù hợp và rất sung sướng, đó bạn biết đó là 5 việc gì?

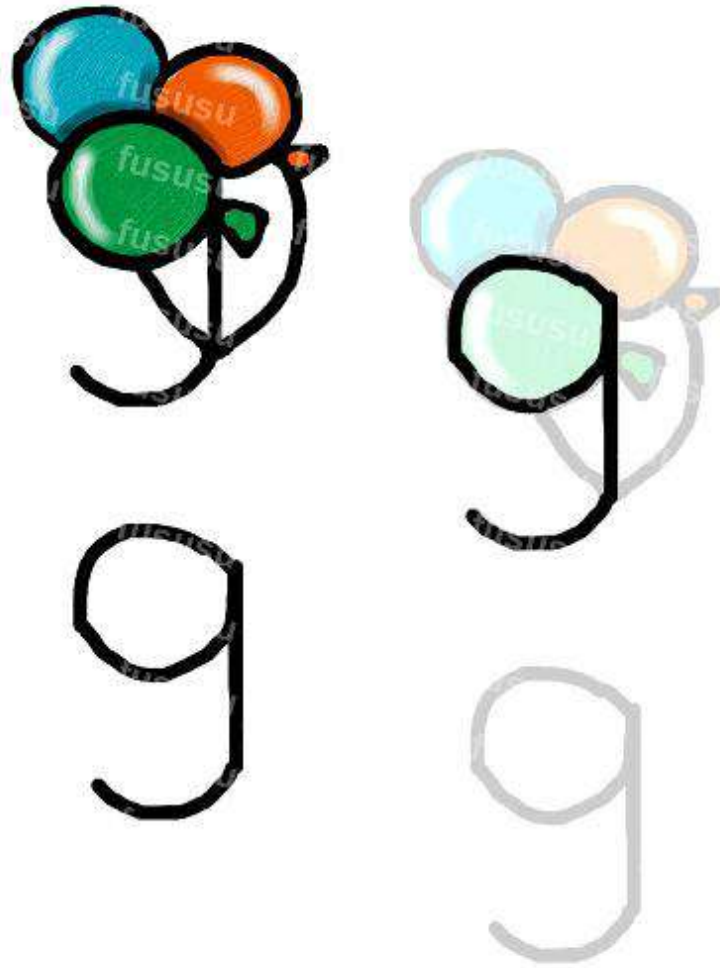
Đây là đứa trẻ tên là Sáu, chẳng ai biết mẹ nó là ai, chỉ biết bà đã bỏ nó lại ở giường số 6 trong bệnh viện. Bé Sáu lớn lên và khi biết mình không có mẹ, nó buồn lắm nên quyết tâm học hành chăm chỉ. Sau 6 năm, 6 tháng bé đã trở thành người học giỏi nhất Numagician, thế là có tận 6 người mẹ tới và tranh nhận là mẹ của bé. Nhưng Sáu không nhận ai cả, và quyết tâm chờ đợi người mẹ thật của mình.

Bạn biết thần Thor chứ? Ở Numagician, do một lỗi đánh máy mà mọi người toàn gọi ông ấy là thần Thỏ. Đây là cây búa được mô phỏng theo búa của ông ấy, nhưng nó không đập ra sét mà có công dụng để giảm béo. Chỉ cần bạn đập vào bất cứ vùng nào trên cơ thể mình, lập tức mỡ thừa sẽ bị xẹp lép lại. Tôi cá nếu có một cây búa như vậy ở đây, đảm bảo sẽ bán chạy như tôm tươi bạn nhỉ?

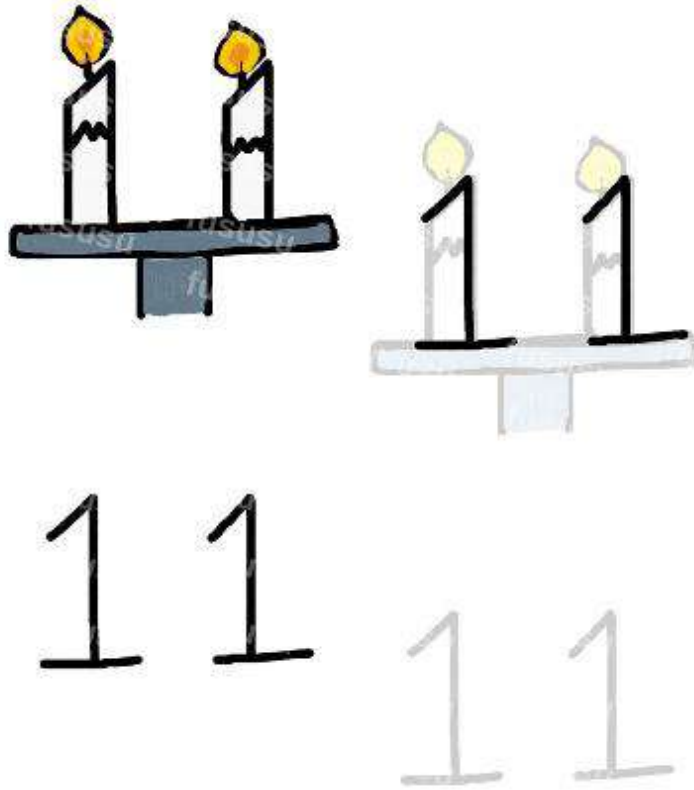
Đây là người tuyết số Tám. Cậu ấy chẳng bao giờ sợ lạnh, vì được làm từ tuyết mà, nhưng không hiểu sao mẹ cậu luôn đeo khăn cho cậu khi ra đường. Tám sinh ra ở Bắc Cực, nhưng giờ cậu ấy phải chuyển tới Nam Cực sống vì hiện tượng nóng lên toàn cầu. Nhưng khi chuyển tới đó, cậu phát hiện ra là Nam Cực còn nóng hơn là cậu nghĩ rất nhiều. Cậu vẫn không biết mình nên đi đâu về đâu nữa...

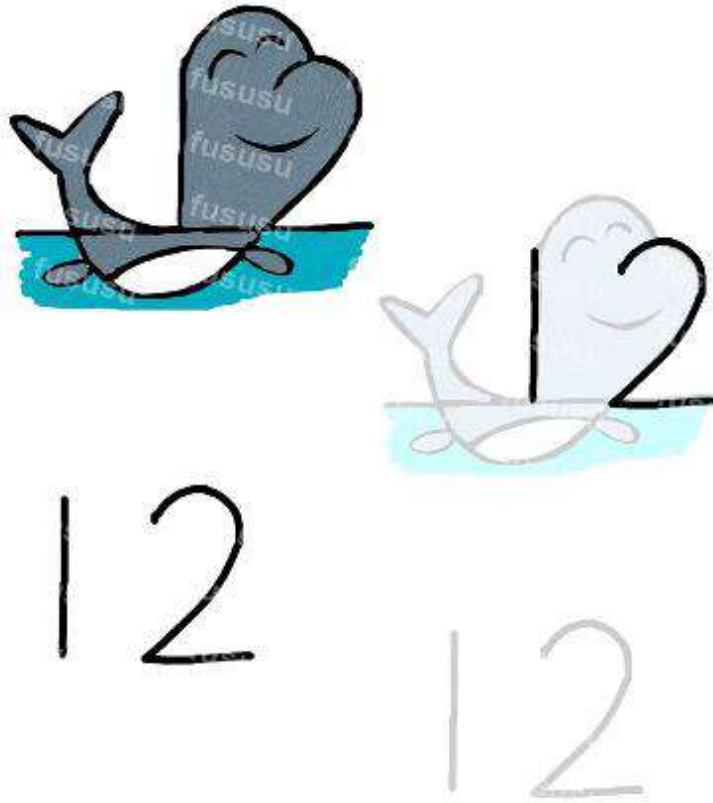
Đây là chùm bóng bay số Chín. Ở Numagician, người dân rất sáng tạo. Khi đi chợ, để đỡ mỗi tay họ đã lấy Chín quả bóng bay buộc vào giỏ đi chợ, sau đó lấy dây dắt cái giỏ như là dắt chó đi dạo. Đỡ phải xách, bạn thấy tuyệt không nào? Có người còn mua cả đồng bóng bay, buộc lên mái nhà và hy vọng một ngày nào đó ngôi nhà của họ sẽ bay lên đấy. Theo bạn, ước mơ đó có thành hiện thực được không?

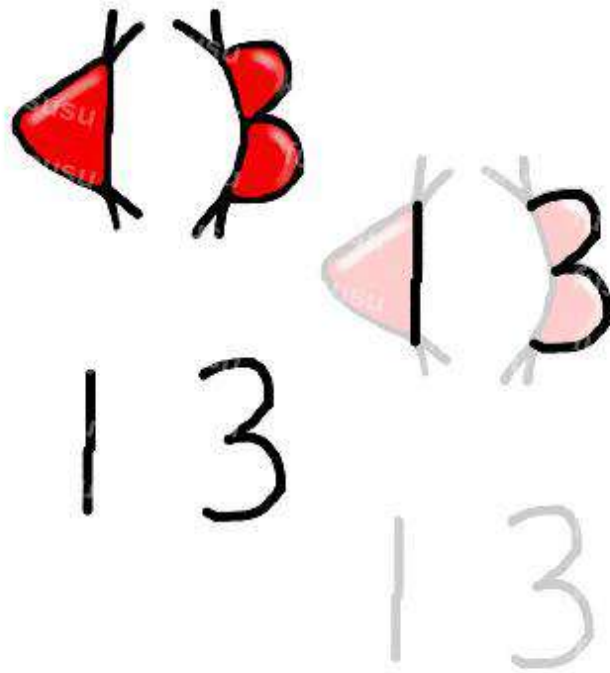
Đây là gà con số Mười (biệt danh là Một Không). Quả trứng chứa cậu ấy được đưa vào trong một hội nghị, nơi người ta thảo luận xem “Trứng có trước, hay gà có trước?” Do nghe người ta tranh cãi nhau nhiều quá nên Mười đã đập tung vỏ trứng, bước mười bước, ngửa cổ lên trời và hỏi, “Trả lời được câu hỏi đó thì có lợi ích gì cho nhân loại?” Sau đó, người ta nhận ra và chẳng bao giờ thảo luận câu hỏi đó nữa.

Đây là nến Mười Một. Dù thân hình nhỏ bé và cũng mới được 11 tuổi thôi nhưng nến ta rất tự tin. Khi được hỏi bí quyết thì nến chỉ trả lời, “Một hang động tối tăm trong suốt 11000 năm, nhưng chỉ cần tôi xuất hiện một cái là ánh sáng trở lại. Điều đó không đáng để tự hào sao?” Nến Mười Một cũng nói, “Bất cứ ai cũng có điểm yếu, nhưng nếu bạn tập trung vào điểm mạnh, bạn sẽ tự tin hơn nhiều. Tại sao không?”

Cá heo Mười Hai có thể nhảy qua một cái vòng cách mặt nước tận 12 mét. Bí quyết của cậu ấy là cứ kiên trì từng bước nhỏ, sẽ có ngày thành công to. Mười Hai kể lúc đầu, cái vòng cách mặt nước nửa mét, cậu ấy nhảy qua vì được cho ăn. Càng nhảy, cậu càng thích. Ngày nào cậu cũng nhảy mà không biết độ cao được bí mật thay đổi 1 mili-mét mỗi ngày, cho tới khi cậu đạt kỷ lục 12 mét lúc nào không hay.

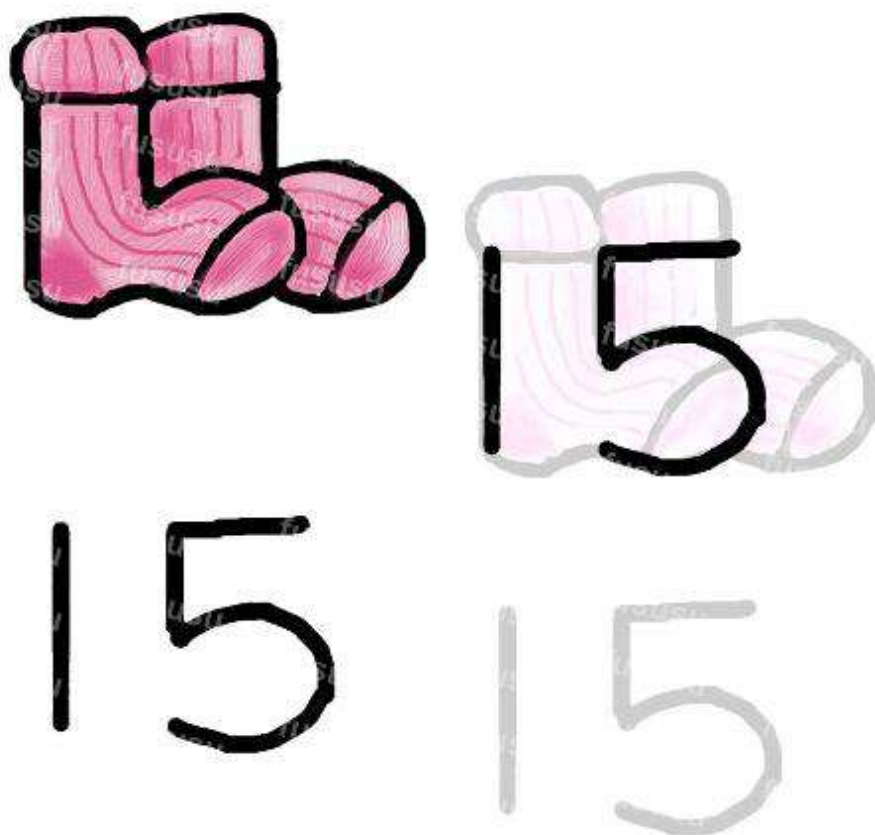
Đây là áo tắm Mười Ba. Nó rất đặc biệt vì cứ ai mặc vào, là sẽ bơi giỏi như người cá. Thế nên nhiều người ở Numagician, ai cũng đều biết bơi. Chỉ duy nhất có một cậu bé nọ không dám mặc, vì không hiểu cậu ấy tìm hiểu ở đâu và nói rằng đó là một cái Bikini, chỉ dành cho nữ. Cậu thể không mặc nó cho tới hết đời. Nói thì dễ, thế còn dễ hơn. Để xem cậu ấy có thực hiện được không nhé?

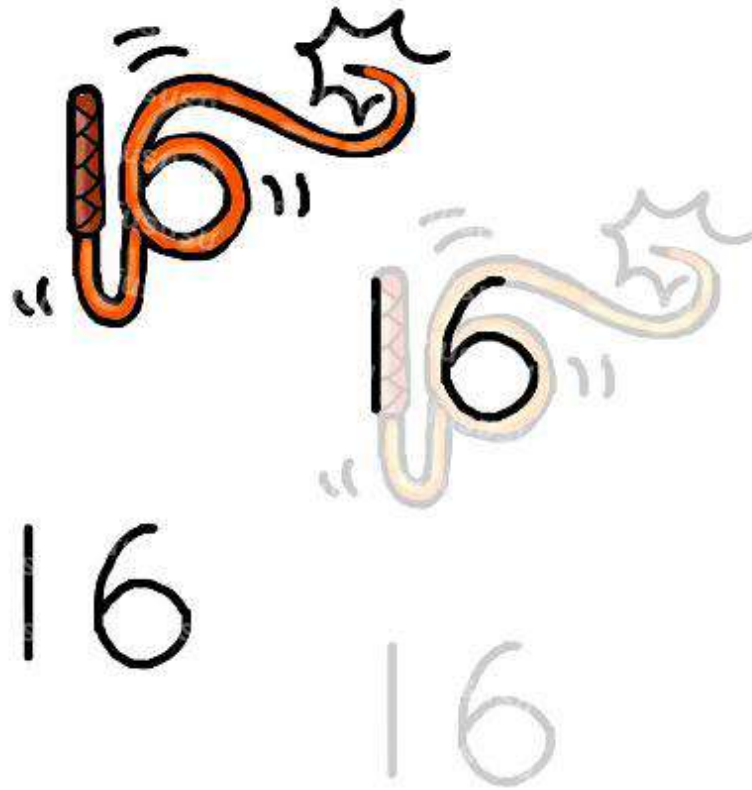
14

14

Con tàu Mười Bốn chở 14 tấn kim cương nhưng chỉ 14 năm mới xuất hiện một lần. Nhiều người đã trở nên giàu có, chỉ trừ duy nhất một cậu bé. Vì không biết bơi, nên cậu toàn ngồi ước, “Giá như mình biết bơi, mà không phải mặc cái Bikini thần kỳ.” Sau này khi đã 98 tuổi, cậu mới quyết định thử mặc Bikini để bơi. Nhưng do tuổi già sức yếu, lúc chống gậy ra bờ biển thì đã có ai đó lấy Bikini đi bơi trước rồi.

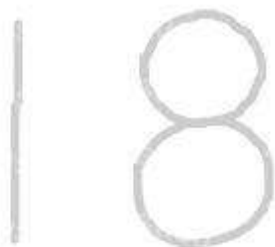
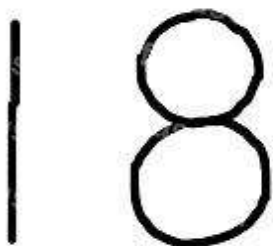
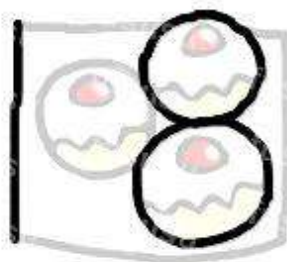
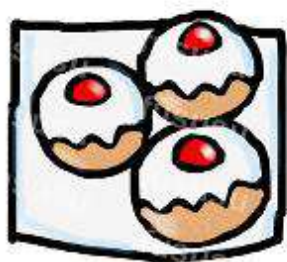
Nếu tới Numagician bạn sẽ không bao giờ phải quét nhà. Nguyên nhân là vì những cây chổi đã bị các phù thủy chiếm dụng hết. Nhưng đó chỉ là lý do phụ thôi, lý do chính là những bà mẹ ở Numagician bắt con của họ đi những đôi tất dày tận 15 lớp vải trong nhà. Những đứa trẻ chạy tới đâu, là lau sạch bụi tới đó, và cuối tuần mẹ của chúng chỉ việc giặt tất là xong. Thật là tiện phải không nào?

Đây là roi da Mười Sáu. Điều đặc biệt là khi bạn cầm nó lên và đánh vào ai đó (kể cả chính mình), lập tức bạn sẽ có trong tay 16 đồng tiền. Tùy vào mức độ bạn đánh đau hay nhẹ, mà tiền đó sẽ lần lượt là vàng, bạc hoặc đất sét. Có nhiều người định làm giàu từ roi da này, nhưng hoặc là họ sở hữu một đồng đất sét, hoặc là họ bỏ cuộc sau khi có 16 đồng tiền vàng đầu tiên. Đố bạn biết là tại sao?

Các kim tự tháp được xây dựng như thế nào có thể vẫn còn là một bí ẩn đối với thế giới của bạn. Nhưng nếu bạn tới Numagician, bước vào bảo tàng kim tự tháp tọa lạc ở địa chỉ số 17, sa mạc sara-vào (tên lạ nhỉ), bạn sẽ được xem những đoạn clip quay cảnh người ta xây dựng kim tự tháp khi xưa. Cực kỳ đơn giản bạn ạ, nhưng vì lý do bản quyền nên tôi sẽ không tiết lộ đâu. Bạn hãy tới Numagician và khám phá!

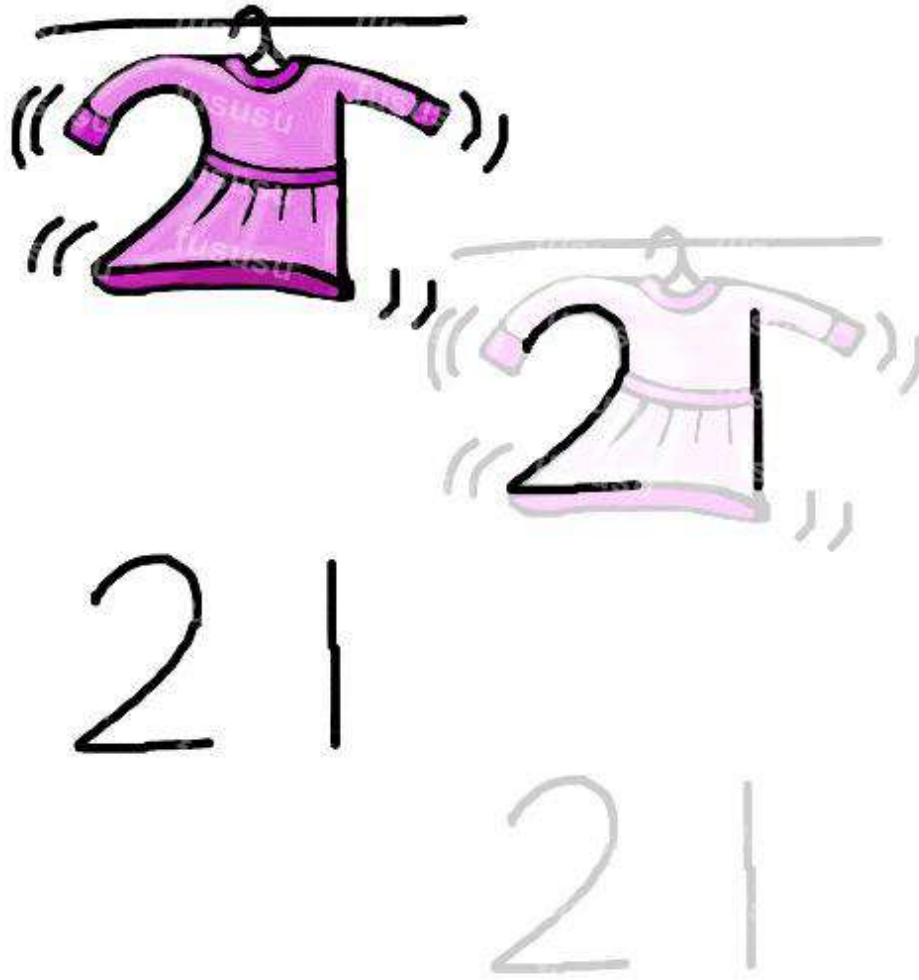
Đây là bánh kem Mười Tám. Sở dĩ nó có tên gọi như vậy là vì người ta đặt cho nó như vậy. Theo tôi, những chiếc bánh kem ở Numagician mới là bánh kem thực thụ, đó là sự kết hợp đúng nghĩa giữa bánh và kem. Sau khi nấu xong, bánh được bỏ vào tủ lạnh cho đông lại như kem. Cho nên bạn phải rất bình tĩnh khi ăn đã có người rụng 18 cái răng đấy, tôi không mong bạn phá vỡ kỷ lục này đâu nhé.

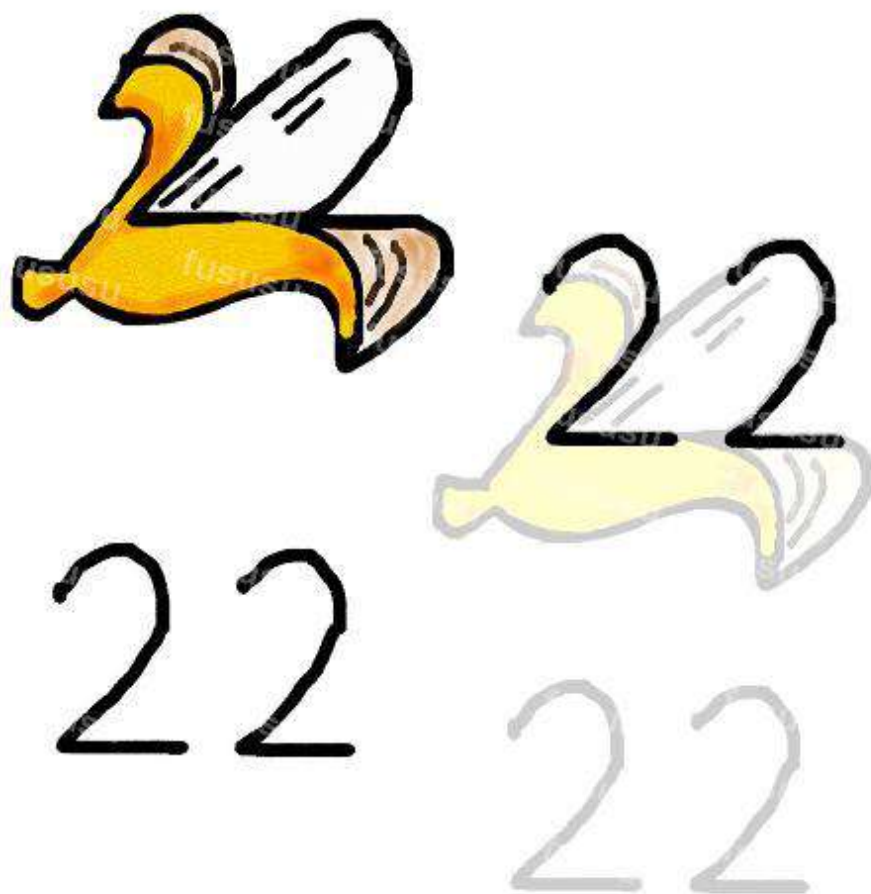
Những chú chó ở Numgician rất hiền lành, và không bao giờ dám đi xa cách nhà quá 19 mét. Nhưng khi đến thế giới của bạn, tôi đã thấy những con chó tự tin vô cùng. Chúng gần như có thể đi vệ sinh ở khắp nơi, bất kể người ta có quát nạt như thế nào đi nữa. Ngoài ra, chúng còn rất vị tha và dũng cảm, vì dám gặm phần cứng nhất là xương, và nhường lại phần ngon hơn cho loài khác, tuyệt thật!

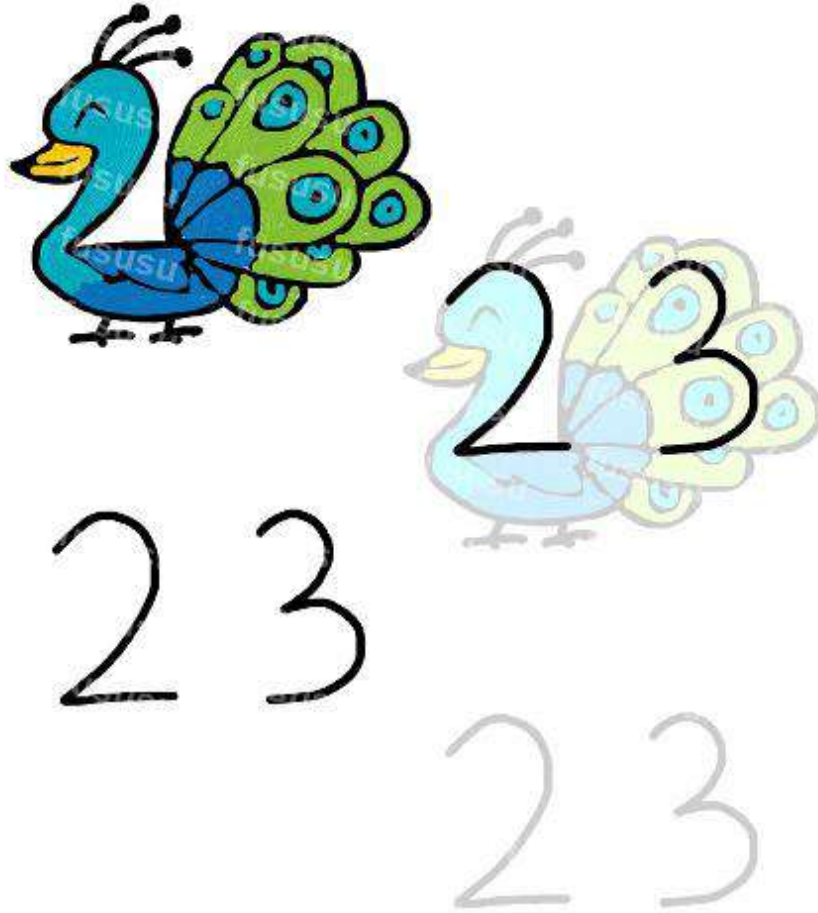
Đây là siêu nhân Hai Mươi. Là con số duy nhất có hình dáng con người. Lần đầu tiên thấy anh ấy trên bầu trời Numagician, người ta đã tưởng là cái Bikini 13 thần kỳ bị người ngoài hành tinh lấy trộm nên đã bắn pháo hoa răn đe. Anh ấy đã không ngại đáp trả bằng một chưởng làm nổ tung thành phố, rất may không có ai bị thương. Sau sự hiểu lầm này, Hai Mươi sẽ giúp xây dựng lại, và bảo vệ Numagician.

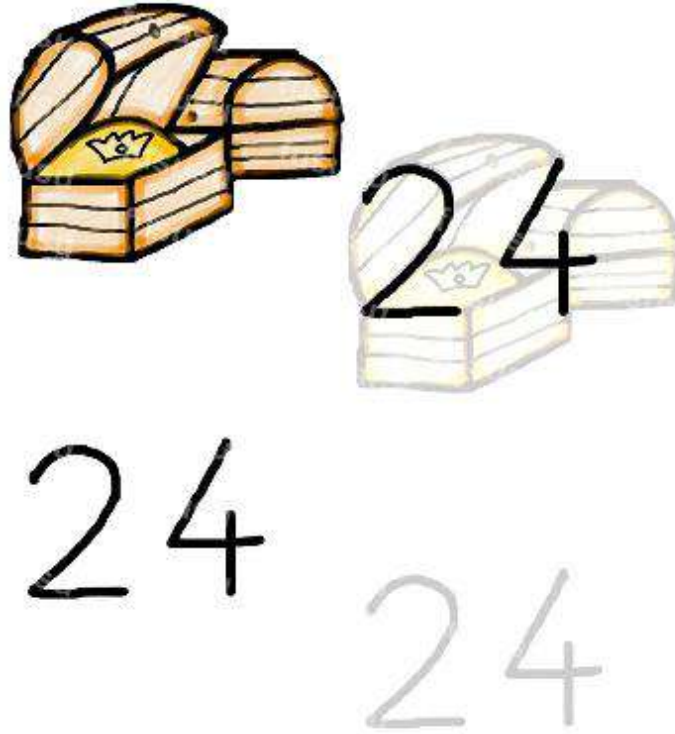
Ở thế giới bạn, nhiều người lười phơi quần áo. Nhưng ở Numagician, việc phơi quần áo rất thú vị. Sau khi phơi xong, chúng tôi buộc một cái điều khổng lồ vào dây phơi. Cảnh tượng chiều hoàng hôn, với những dây quần áo phấp phới bay thật là ấn tượng. Thêm vào đó, chúng tôi còn tiết kiệm tiền điện và thời gian vì không phải dùng máy vắt quần áo, mà lại khô nhanh hơn.

Có thể bạn thấy Numagician thật hay, nhưng tôi thấy thế giới của bạn cũng có nhiều thứ đáng học hỏi. Chuối thật là bổ dưỡng, nhưng ở Numagician chúng tôi chỉ biết ăn mà không chế biến được nhiều thứ như ở đây. Phải tới hơn 22 thứ đấy, nào là kẹo chuối, kem chuối, bánh chuối, bánh mì kẹp chuối... thậm chí cả lá chuối cũng được trưng dụng cho đủ mục đích khác nhau. Các bạn quả là thông minh!

Trong các loài vật, đuôi công rất đẹp, nên chúng kiêu căng chẳng? Nhưng ở Numagician, chị công Hai Ba mà tôi biết lại vô cùng khiêm tốn. Dù đẹp, nhưng chị ấy chẳng xòe đuôi bao giờ cả, ấy thế mà số lượng fan hâm mộ chị ấy lại nhiều vô kể. Đã từng có phong trào “23 triệu like để chị công xòe đuôi.” Khi tới 230 triệu like, chị ấy vẫn không xòe. Chị ấy chỉ nói, “Xòe đuôi thì chỉ đẹp mình, đâu có làm đẹp cho đời?”

Bạn còn nhớ con tàu Mười Bốn chứ? Đây là những hòm kho báu ở trên đó, trong mỗi hòm đều có 24 chiếc nhẫn kim cương 24 cara, và một chiếc nhẫn sắt. Nhưng những người chỉ lấy nhẫn kim cương thường sau đó hết tiền rất nhanh, nghèo vẫn hoàn nghèo. Còn những người lấy thêm nhẫn sắt, thường sau đó lại giàu có bền lâu. Lý do là trên chiếc nhẫn sắt có ghi một dòng chữ gì đó. Để bạn biết là gì?

25

25

Nếu như bạn nghĩ rồng phun lửa, thì bạn sẽ không bao giờ làm quen được với Hai Lăm – họa sĩ tài ba nhất Numagician. Khác với đồng loại, Rồng Hai Lăm phun ra mực nên suốt ngày bị bạn bè trêu là “bạch tuộc có cánh.” Nhưng sau này, cậu đã thành danh với tài “vẽ trên bầu trời.” Mỗi khi nhà vua ở vương quốc cầm điếu diễm thuyết, đều trả tiền hậu hĩnh cho cậu ấy vẽ vờn mình họa lời ngài nói trên bầu trời.

Sên Hai Sáu có một cách uống nước độc đáo. Buổi sáng cậu lấy chiếc lá và để trên đầu. Sau một lúc, nước đọng lại trên lá và được cậu ấy gọi là món “Giọt sương và chiếc lá.” Cách uống cũng đậm chất loài sên nhé. Đầu tiên, bạn phải chỉnh lá để tách ra một giọt nước nhỏ, và khéo léo để nó rơi vào lưỡi. 26 lần thử đầu tiên, tôi toàn bị nước rớt vào lỗ mũi và sặc. Khi thành công, tôi đã thốt lên “Nước ngon tuyệt!”

27

27

Đây là đàn Hai Bẩy. Sở dĩ có tên như vậy không phải vì người ta gọi nó như vậy, mà là vì nó có đúng 27 dây đàn. Bất cứ ai nghe tiếng đàn, cũng sẽ bị mê hoặc. Cho nên ngày xưa, chị em người cá dùng để dụ dỗ các chàng thủy thủ đẹp trai. Nhưng bây giờ, dân số bùng nổ nên ngày càng nhiều thủy thủ thủy xấu trai xuất hiện. Người cá đã bỏ đi hành tinh khác, để lại đàn Hai Bẩy mốc meo dưới đáy đại dương.

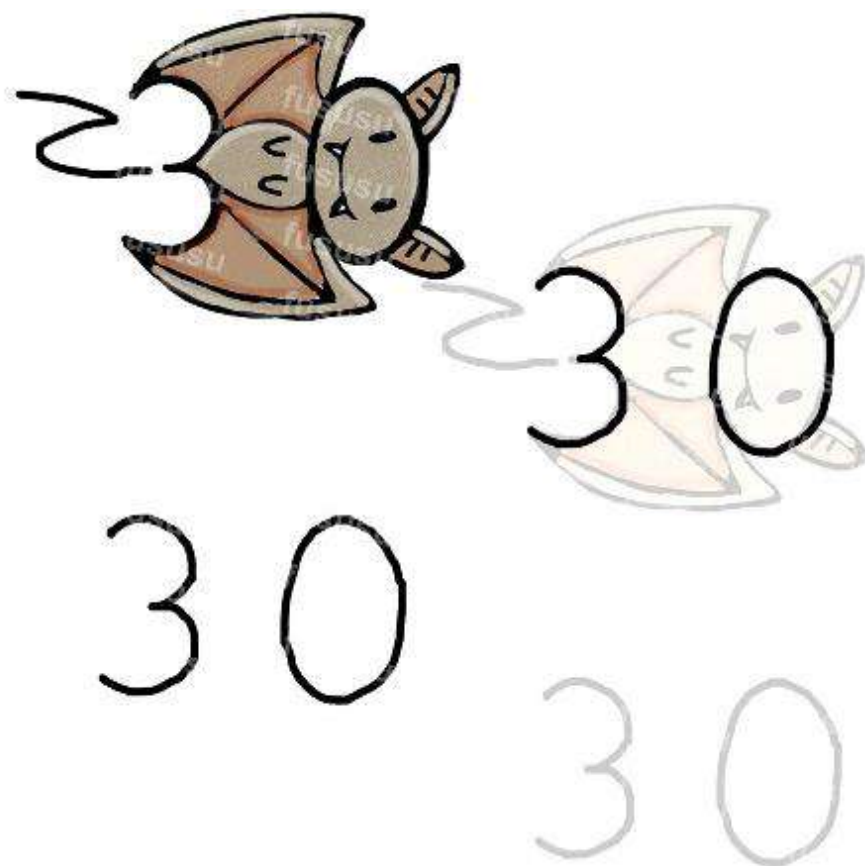
28

28

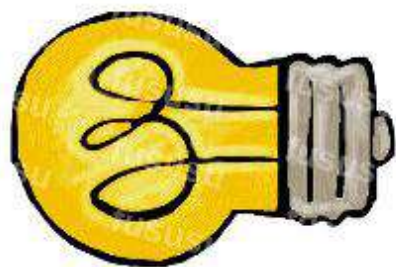
Thỏ Hai Tám là nhà phát minh vĩ đại nhất Numagician. Từ những củ cà rốt to như nhà kho, cho tới máy sinh tố xay hoa quả thành kẹo kéo, chưa có thứ gì là bạn ấy chưa làm được. Khi thấy mặt trăng chỉ có hai hình dạng, lúc thì tròn xoe như trái bưởi, khi thì lại giống trái chuối, thỏ đã nảy ra một ý tưởng. Đó là tạo ra củ cà rốt cao tận cung trăng gặp chị Hằng, và biếu chị ấy mấy củ cà rốt để trang trí mặt trăng.

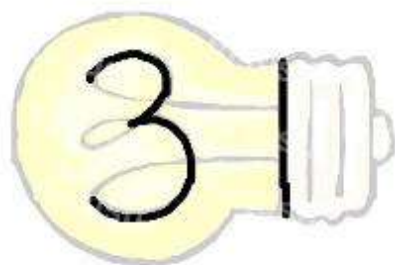
Sau sự xuất hiện của con số có hình con người đầu tiên là siêu nhân Hai Mươi, người ta bắt đầu thấy có thêm những con số có hình con người khác. Điển hình là cầu thủ Hai Chín. Cậu ấy đã mang tới cho Numagician một môn đá bóng. Bà tôi bảo, “Trái bóng có 29 Susu thôi mà cả đám người giành giật, có khi chèn nhau gãy cả chân. Nhưng không hiểu sao môn này vẫn được thịnh hành thế nhỉ?”

Nếu như đa phần các loài đều thích ban ngày, dơi Ba Mươi lại thích ban đêm. Cậu ấy nói nếu như ban ngày chỉ có một mặt trời duy nhất hình tròn, thì ban đêm có cả trăng đủ loại hình dáng (nhất là sau sự kiện thổ Hai Tám lên được cung trăng). Chưa kể có những vì sao lấp lánh nữa chứ, rõ ràng là hấp dẫn hơn ban ngày. Điều làm tôi ngạc nhiên hơn cả là dơi Ba Mươi bị mù, thế mà cậu ấy vẫn biết thưởng thức!

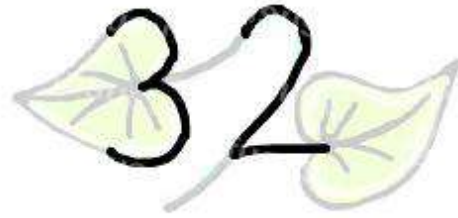
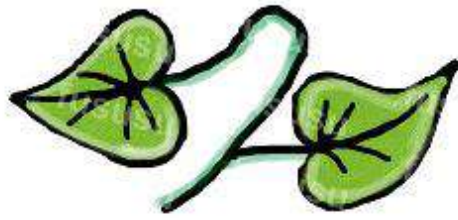

31

31

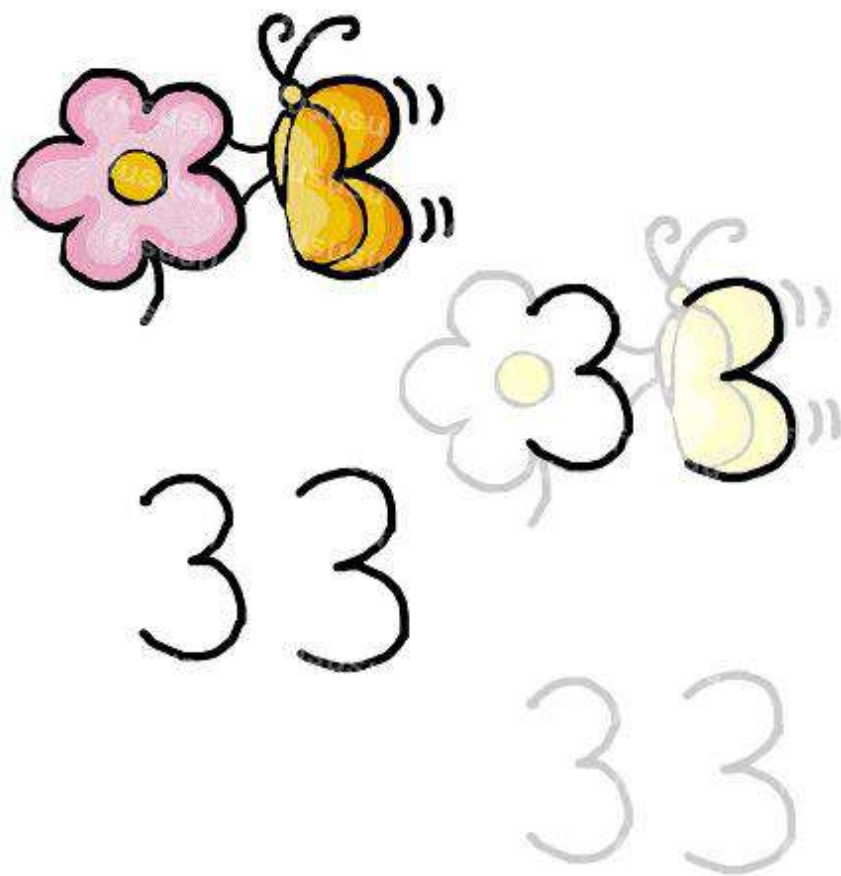
Ở Numagician có một xưởng sản xuất bóng đèn tên là Ba Một với những chiếc bóng đèn độc đáo, có một không ba. Có những chiếc đèn khi bật lên, căn phòng đang sáng tự nhiên tối om. Có những chiếc đèn cứ bật lên là mọi người đều cười nhe răng. Rồi cả những chiếc đèn đom đóm nữa, cứ bật lên là đom đóm ở đâu bị dụ tới, nhà bạn sẽ giống như một vũ trụ nhỏ đầy sao. Thật là sáng tạo phải không nào?

32

32

Bạn sẽ làm gì nếu tự nhiên thấy một chiếc lá to hơn cả người mình? Với chiều dài 3m, chiều rộng 2m, chiếc lá Ba Hai được mệnh danh là vua của các loại lá. Từ làm ô che nắng cho tới phủ mái nhà, thậm chí đắp khi đi ngủ hoặc làm thuyền lúc phố bị ngập, có lẽ chưa có công dụng gì của chiếc lá Ba Hai mà người dân Numagician chưa nghĩ tới. Bạn có thể gợi ý cho họ những công dụng thú vị khác nữa không?

Có thể bạn nghĩ loài bướm thật mỏng manh và yếu ớt. Nhưng nếu biết điều này, bạn sẽ phải nghĩ lại đấy. Bướm Ba Ba kể với tôi là không có chuyện bướm bố lấy bướm mẹ, rồi đẻ ra bướm con. Bướm chính là do những chú sâu hóa thành. Quá trình này không hề đơn giản, bạn bị kẹt trong một cái kén tối thui và nóng nực suốt một thời gian dài. Nếu không mạnh mẽ, làm sao vượt qua được?

Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Hình như ai cũng biết nhưng sao ít người chịu uống thuốc thế? Đặc biệt là người lớn. Ngày xưa ở Numagician, trẻ con trung bình một ngày cười 400 lần, còn người lớn chỉ có 14 lần. Nhưng khi phù thủy Ba Tư xuất hiện, mọi thứ đã khác. Dù bị móm, nhưng bà ấy vẫn dành ba phần tư thời gian mỗi ngày để cười, và bất cứ ai gặp bà đều bị hóa phép phải nhe răng ra cười.

35

35

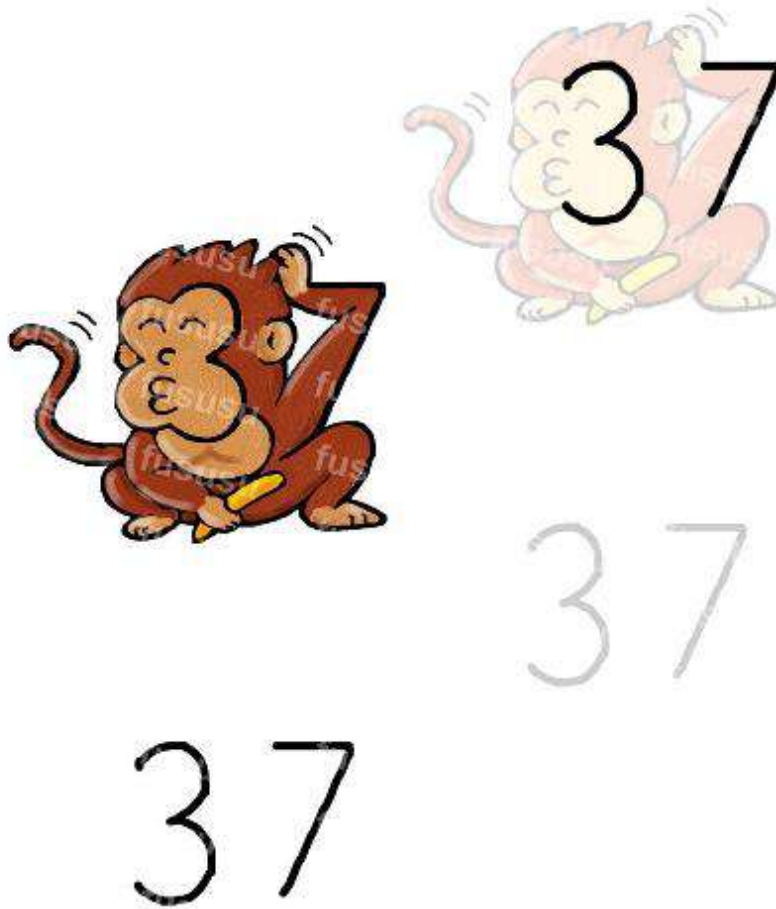
Có bao giờ bạn ước mình được nằm ngủ trên mây không? Nếu tới Numagician, điều ước đó chắc chắn sẽ trở thành hiện thực. Bởi vì mây ở Numagician không làm từ nước, mà làm từ bông. Bạn có thể leo lên chúng, nằm trên chúng, chơi đùa với chúng. Trò chơi mà các bạn nhỏ thích nhất là đùa mây. Mỗi bạn leo lên một đám mây, sau đó dùng quạt gắn vào làm động cơ để mây bay vèo vèo, trông thật thích mắt!

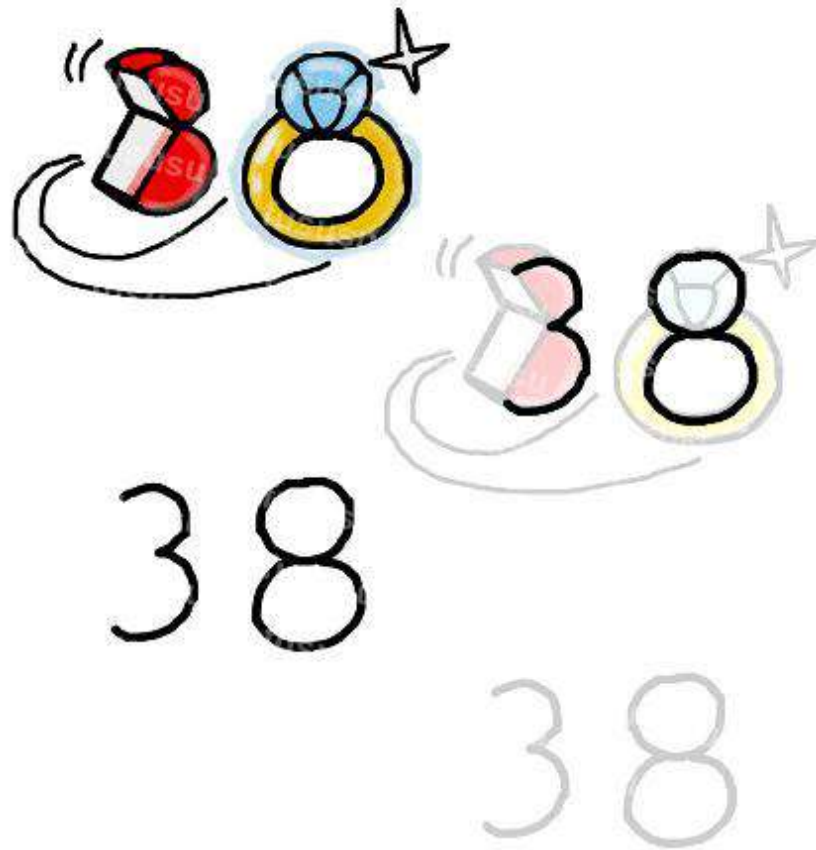
36

36

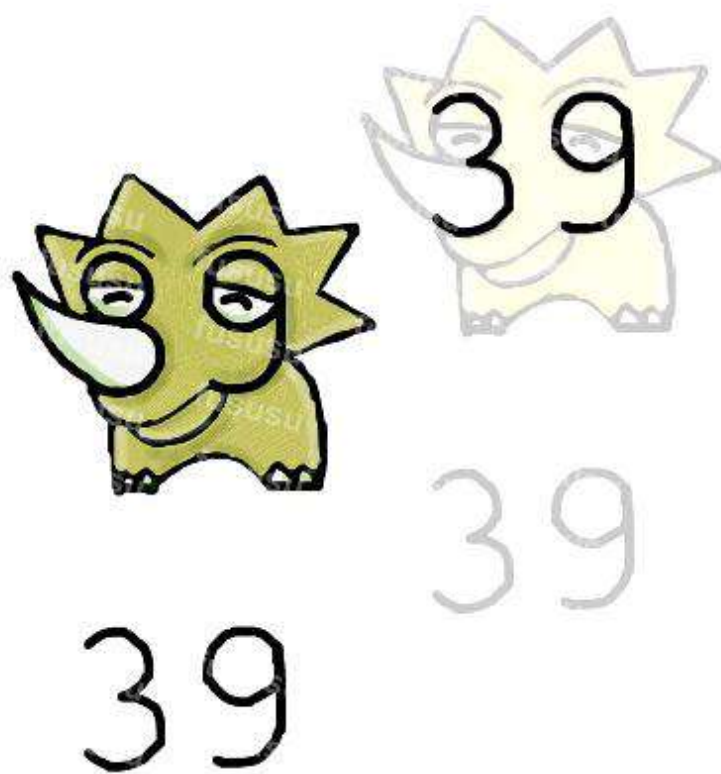
Tại sao tiền tiết kiệm lại cho vào heo đất, chứ không phải nồi đất hoặc trâu đất? Bạn có thể tìm thấy những bài giải thích dài dòng trong thư viện, heo Ba Sáu đưa ra lý do thật đơn giản. Nồi để cho cơm vào nấu, rồi ăn luôn hằng ngày. Còn trâu thì cho ăn, rồi ra ruộng cày luôn. Còn heo thì chỉ biết ăn cho béo, mãi sau này mới... thịt. Cho nên để tiền vào heo có ý nghĩa là chưa được dùng ngay, phải tiết kiệm!

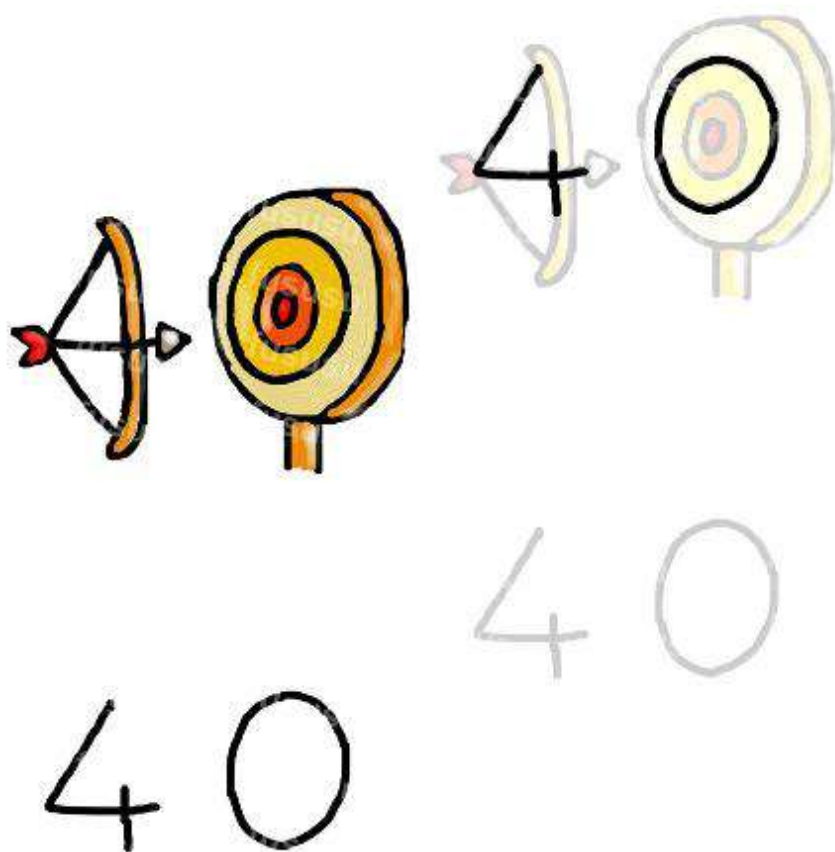
Đây là khỉ Ba Bảy. Cậu ấy làm giàu nhờ tổ chức cuộc thi cho các loài vật. Các sự kiện của Ba Bảy luôn thu hút với luật thi thú vị. Cá thi bơi ngược dòng, chim thi bay vào tâm bão, khỉ thi lột vỏ chuối, voi thi chạy trên bờ tường v.v... Gần đây nhất cậu ấy tổ chức một cuộc thi ba trong một: bay, bơi và đào đất. Nếu đi thi, tôi sẽ phải đào đất đó bạn! Tôi không dám, vì đã có nhiều chú chim tòe mỏ vì đào đất rồi.

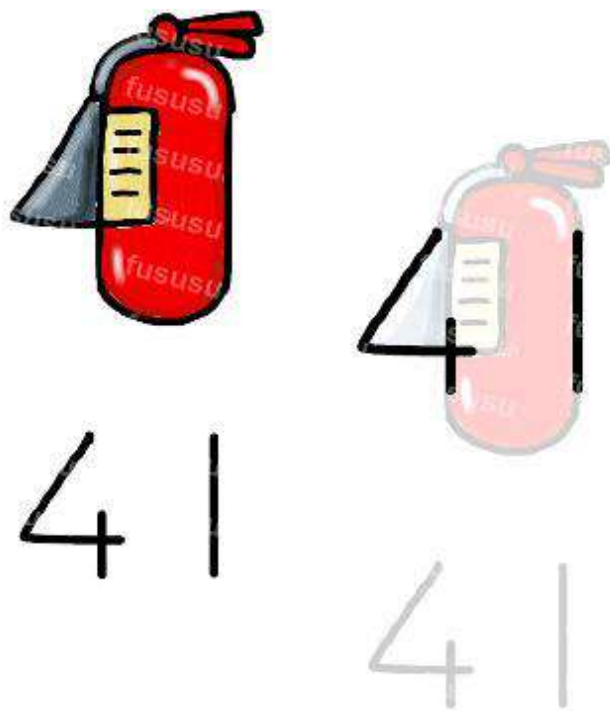
Khi tới thế giới của bạn, tôi mới biết số Ba Tám ở Numagician được gọi là nhẫn cưới. Tại sao người ta lại dùng chúng để tặng nhau khi cưới nhỉ? Sau khi thử đeo hơn 38 cái nhẫn đủ các loại, tôi đã tìm ra nguyên nhân ít ai để ý. Đó là tặng vòng cưới, mũ cưới, khăn cưới v.v... có thể đẹp và to hơn, nhưng đều dễ tháo. Còn nhẫn cưới, một khi đã đeo vào thì việc tháo ra cũng tương đối khó khăn.

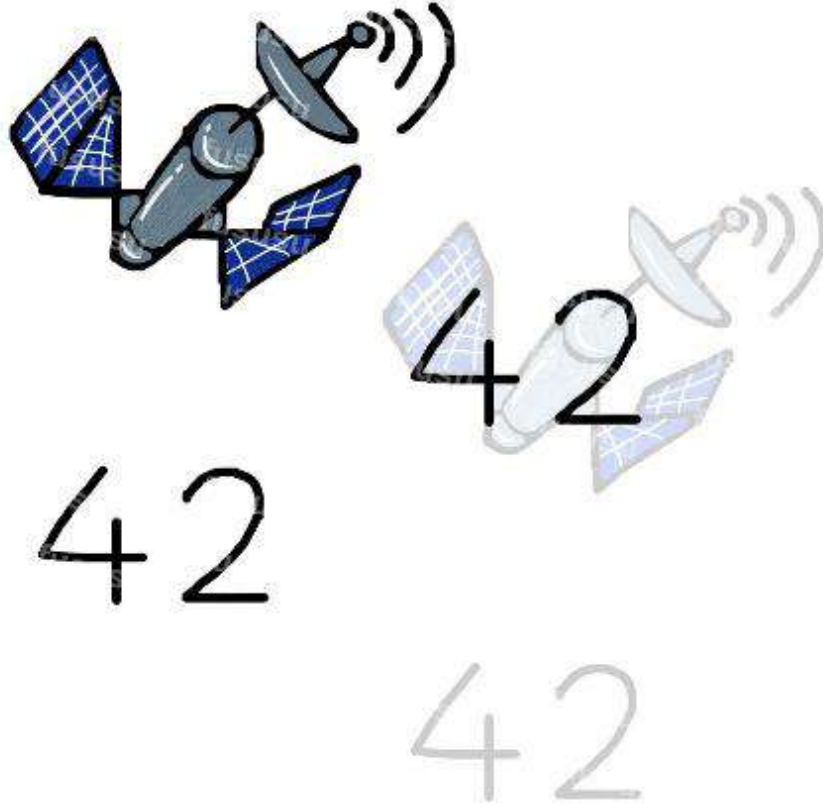
Ở Numagician loài khủng long cũng bị tuyệt chủng, nhưng lý do không phải là thiên thạch rơi xuống trái đất như ở đây. Mà ngày xưa, loài khủng long phát triển rất mạnh với nền khoa học tiên tiến, nhưng chúng không để ý tới việc bảo vệ môi trường cũng như kiểm soát dân số, dẫn tới hiện tượng nóng lên toàn cầu, con nào con nấy đều bị nướng chín. Chỉ còn lại hậu duệ duy nhất là khủng long Ba Chín.

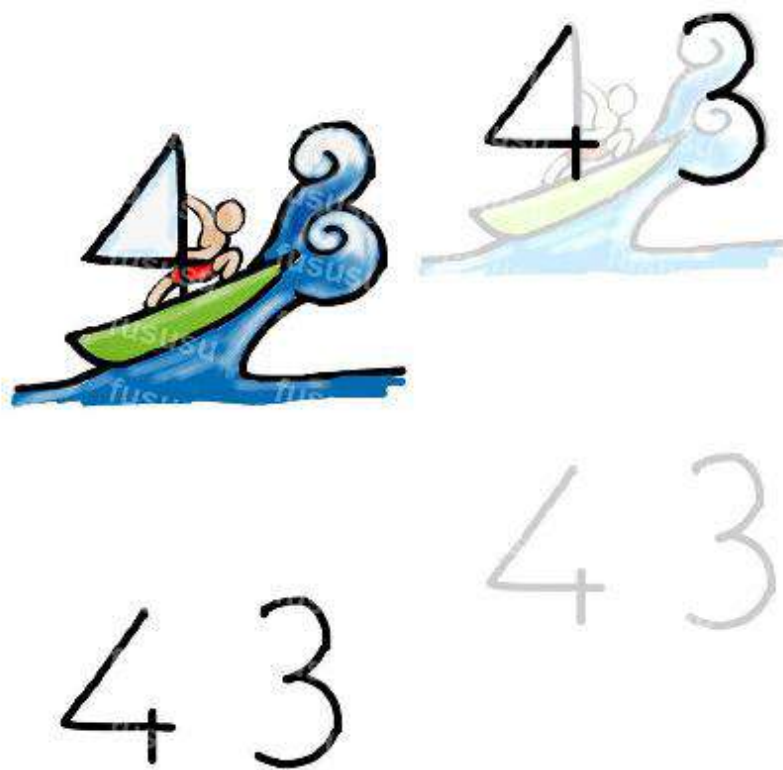
Ở đây, tôi thấy các bạn toàn thi viết. Còn ở Numagician, một bài thi bắt buộc với học sinh là bắn cung. Bài thi tốt nghiệp mẫu giáo là bắn xuyên táo đặt trên ngọn cây, bài thi phổ thông là bắn táo đang rụng, còn thi đại học là phải hạ gục hơn 40 quả táo được ném về phía bạn. Nhờ thế mà ngoài sức khỏe, chúng tôi còn rèn được sự tập trung và bình tĩnh, hai yếu tố quan trọng giúp thành công ở mọi lĩnh vực trong cuộc sống.

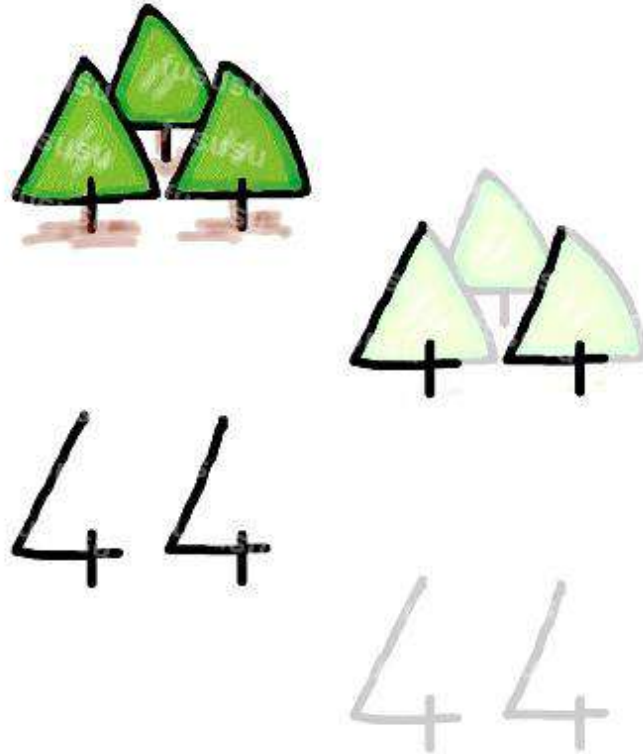
Khi cháy nhà bạn sẽ làm gì? Chạy ư? Ở Numagician chúng tôi rất ít khi cháy, chị thỏ Hai Tám đã phát minh ra bình cứu hỏa Bốn Một, có thể tự động đi tuần 24/7. Mọi đám cháy đều được dập tắt trước khi người ta phát hiện. Vấn đề chỉ là thi thoảng có cái bình lỗi, xịt vào những ai hút thuốc lá. Chị thỏ Hai Tám hứa sẽ đưa ra phiên bản vá lỗi mà mãi chưa thấy, hay là chị ấy không thích những người hút thuốc?

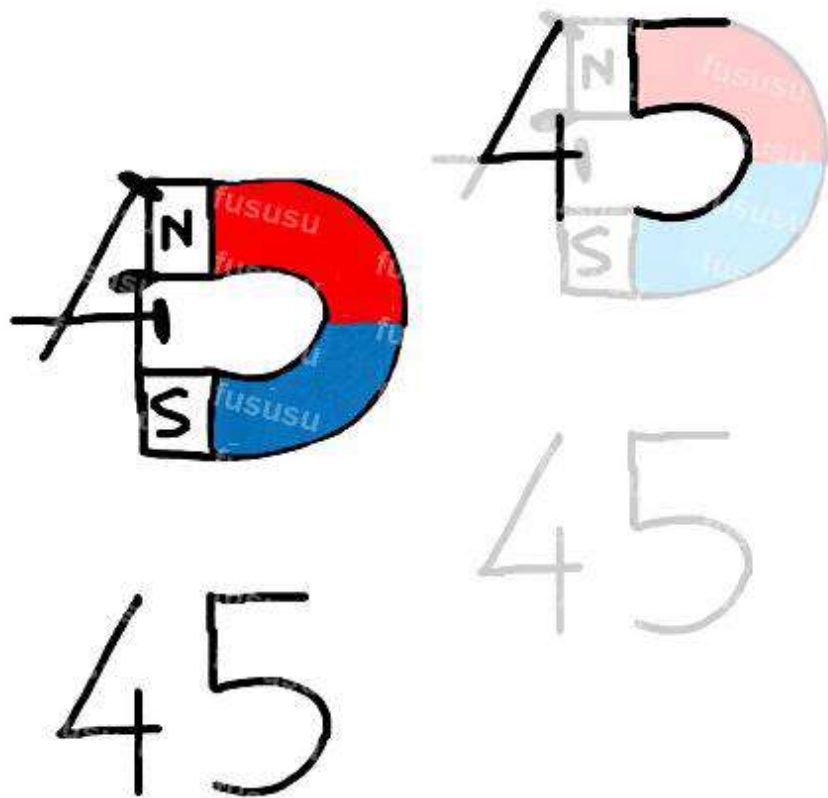
Không biết khi phóng quá nhiều vệ tinh, chúng có bị đâm vào nhau không nhỉ? Chưa kể là mỗi lần phóng, lại tạo ra thêm “rác vũ trụ” nữa? Ở Numagician, chúng tôi đã giải quyết được vấn đề đó. Đầu tiên là giới hạn số lượng vệ tinh, chỉ có 42 cái thôi. Cho nên người ta liên tục cải tiến và gia tăng sức mạnh của chúng. Sau đó chúng tôi buộc vệ tinh vào mặt trăng... để được bay nhờ quanh trái đất miễn phí!

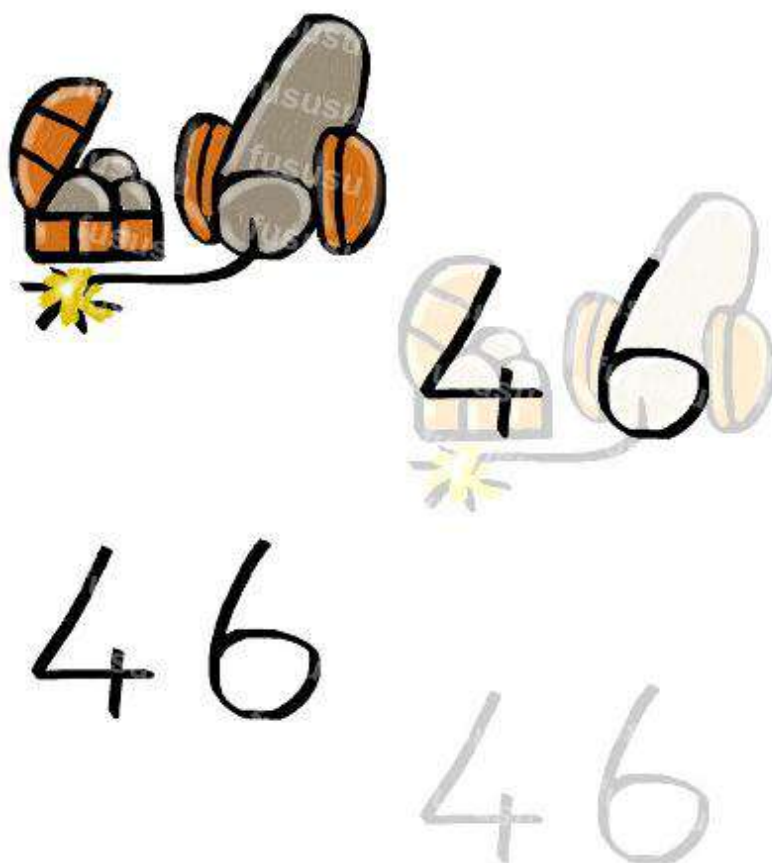
Bốn Ba là một con số có hình con người nữa ở Numagician. Thấy sóng thần là người người bỏ nhà chạy, riêng Bốn Ba cầm ván lao ra biển để lướt sóng và chụp ảnh lưu niệm. Vấn đề là cậu ấy không tìm được ai dùng cảm đi cùng để chụp ảnh cho cậu cả. Mãi sau này, một lần Bốn Ba tình cờ cứu được một cậu bé bị sóng thần cuốn đi, và tình nguyện giúp Bốn Ba chụp ảnh trên những ngọn sóng thần.

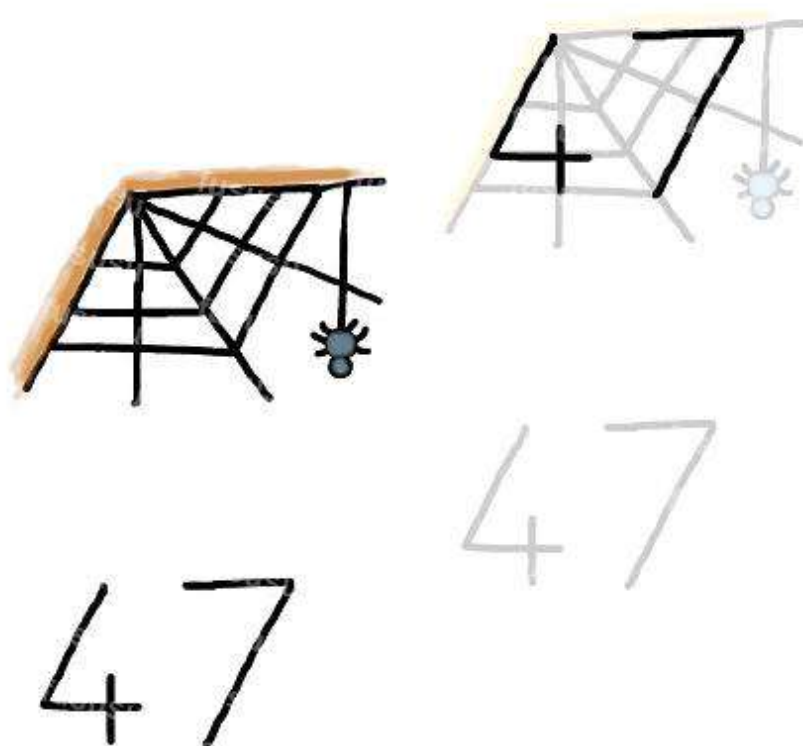
Ở Numagician, có một khu rừng đầy những cây thân dát vàng, lá dát bạc cực đẹp. Bất cứ ai nghèo khổ, có thể hành hương tới đó để trở nên giàu có. Nhưng bạn phải băng qua một ngọn núi cao tận 44km, bơi trên một con sông dài 44km mới tới được nơi. Chưa kể là chiều về nữa. Nhiều người đã bỏ cuộc và nói rằng, “Thà đi ăn xin còn dễ hơn.” Nhưng cũng có nhiều người thành công nhờ sự kiên trì và bền bỉ của mình.

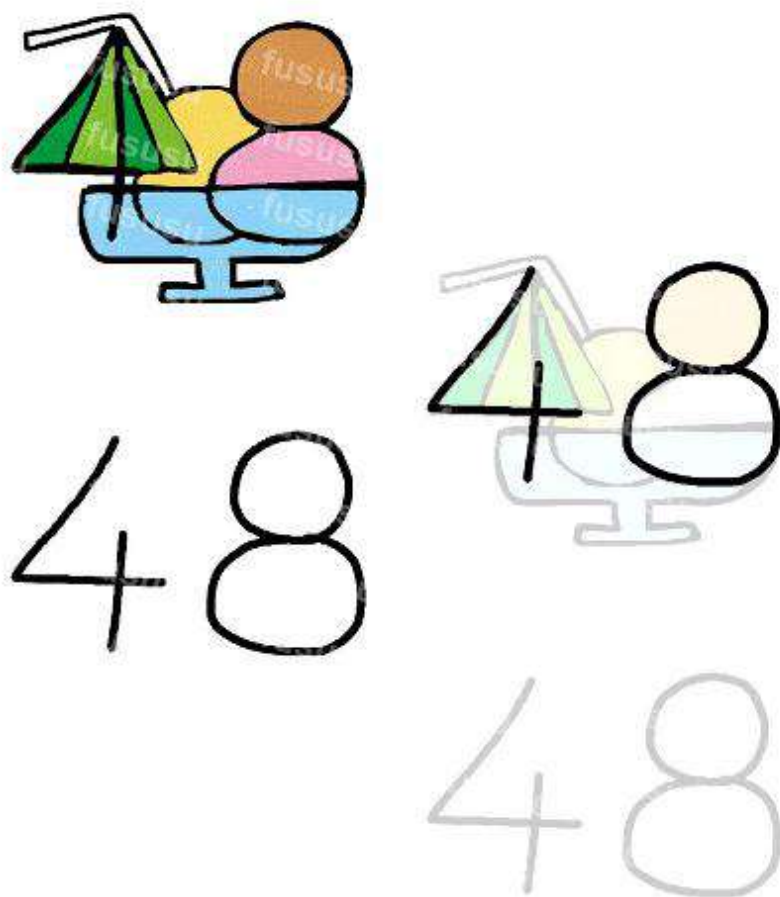
Nam châm ở đây chỉ có hai cực là Bắc và Nam, nhưng nam châm ở Numagician có thêm cực Đông và Tây. Điều khác nữa là chúng không hút được sắt, nhưng lại hút được đất, nước, lửa và gió. Có người dùng chúng để vác đất xây nhà, có người dùng chúng để khiến nước nhảy múa, có người lại dùng để tạo lửa nướng khoai, có người lại dùng để lùa gió vào nhà thay điều hòa. Bạn có ý tưởng nào khác không?

Phương tiện công cộng ở Numagician không phải xe buýt, mà là đại bác. Chỉ với 46 Susu, bạn có thể đi khắp vương quốc trọn đời. Rẻ như vậy, nhưng mới đầu chưa ai dám thử vì họ sợ khi ngồi lên trên viên đạn, không biết là viên đạn sẽ tiếp đất, hay là họ tiếp đất. Sau đó, người ta đã cải tiến cho phép người ta chui vào trong viên đạn, có cửa kính nhìn ngắm ra ngoài, ai cũng hào hứng tham gia!

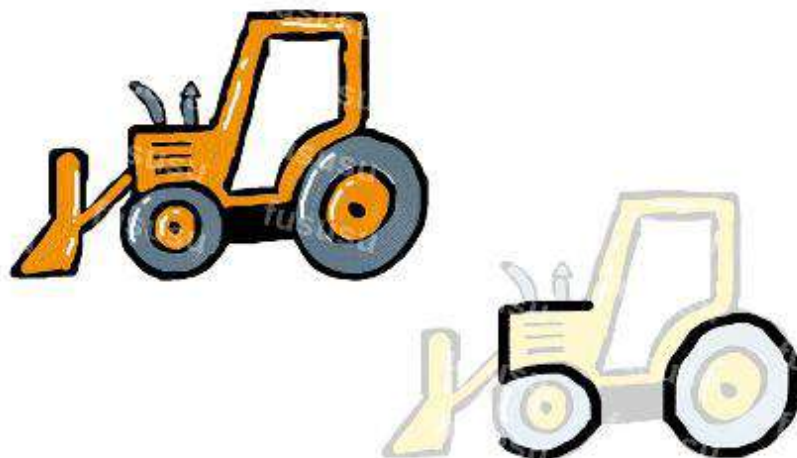
Trước khi Bốn Bảy ra đời, loài nhện rất chăm chỉ đi săn, chúng chờ con mồi sơ sẩy là lao vào dùng tơ siết chặt. Nhưng Bốn Bảy lười lắm, cậu chỉ thích giải trí với tơ nhện. Một lần Bốn Bảy đan tơ thành lưới để chơi bóng chuyền, bỗng đàn ruồi bay qua mắc vào. Hôm ấy, nhà nhện được bữa no kénh bụng. Sau đó, một cuộc cách mạng vĩ đại mang tên “Lưới nhện” đã ra đời, khiến loài nhện lười hơn bao giờ hết.

Thật là tuyệt nếu mùa hè nóng nực, bạn được tắm trong một ly kem khổng lồ phải không? Với chiều cao 4 mét, đường kính 8 mét, Bốn Tám là một thương hiệu kem độc nhất vô nhị ở Numagician. Ở đây mọi người được bơi trong kem. Một công đôi việc, da bạn vừa sang hơn, mà bạn lại có thể thưởng thức kem ngon bất cứ lúc nào. Tất nhiên vào mùa đông, họ phục vụ kem nóng. Thật là tuyệt!

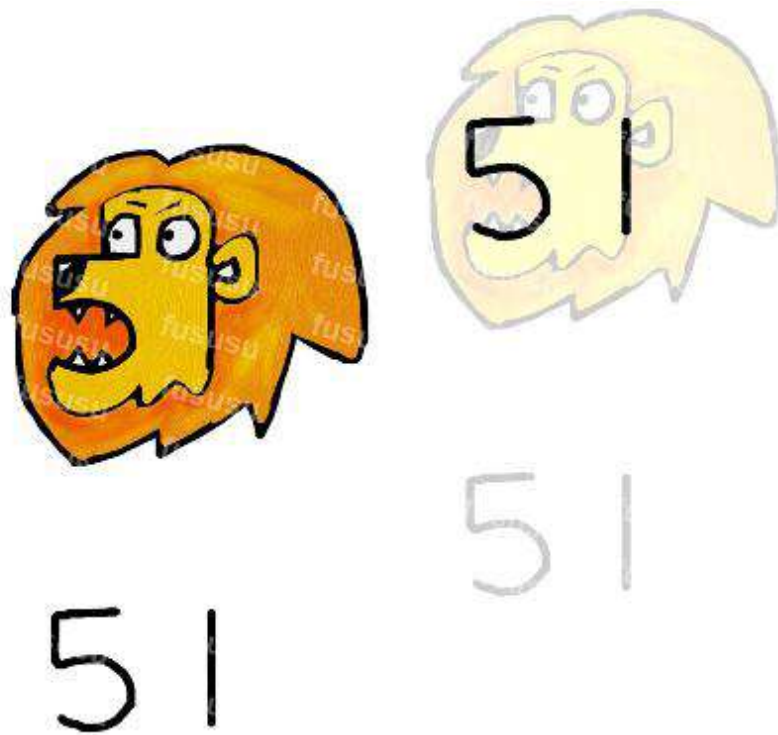
Mọi người thường nghĩ cướp biển thật xấu. Bốn Chín thì khác, dù được sinh ra trên một tàu cướp biển và được bố mẹ định hướng cậu vào đại học Cướp biển thế giới nhưng Bốn Chín lại mơ ước một ngày được tham gia hải quân và đem lại hòa bình trên biển. Vào một đêm không trăng, cậu ấy đã trốn khỏi tàu cướp biển để đi thực hiện ước mơ của mình. Một ước mơ thật đẹp, liệu cậu ấy có thực hiện được không nhỉ?

50

50

Sẽ ra sao nếu một ngày, tự nhiên có một chiếc xe tới ủi nhà bạn đi? Thật là khủng khiếp. Nhưng đó lại là chuyện như cơm bữa tại Numagician. Bạn đừng hiểu lầm nhé, họ đang chuyển nhà đấy. Cho dù nhà bạn có to như thế nào, thì với xe ủi kỳ diệu, chỉ cần 50 Susu là bạn có thể chuyển nhà tới bất cứ đâu bạn muốn, sa mạc, đỉnh núi, rừng xanh, đáy đại dương, thậm chí trên trời...

Năm Một là một nhà lãnh đạo xuất sắc nhất mà tôi từng biết, cậu ấy liên tục được bình chọn trong danh sách Mười chúa tể sơn lâm vĩ đại nhất. Nhờ cậu ấy mà khu rừng tôi sinh sống, con người, con vật, hay con số đều rất hòa thuận với nhau. Khi được hỏi bí quyết của cậu ấy là gì, thì cậu ấy trả lời rất đơn giản, “Gầm gừ ít thôi, hãy dành thời gian để hành động và làm gương.”

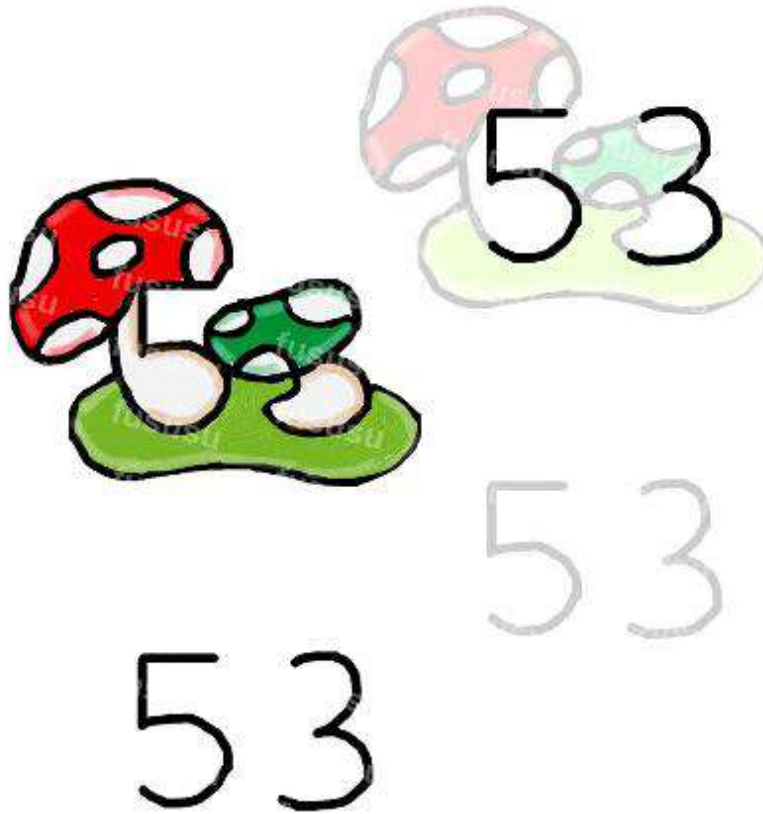

52

52

Ngựa Năm Hai có đôi cánh như thiên thần cùng cái sừng phép thuật. Chúng giúp cậu bay đi đâu tùy thích. Song đã có một tên trộm bẻ mất cái sừng khiến cậu ấy mất mọi phép thuật, và cũng không bay được nữa.

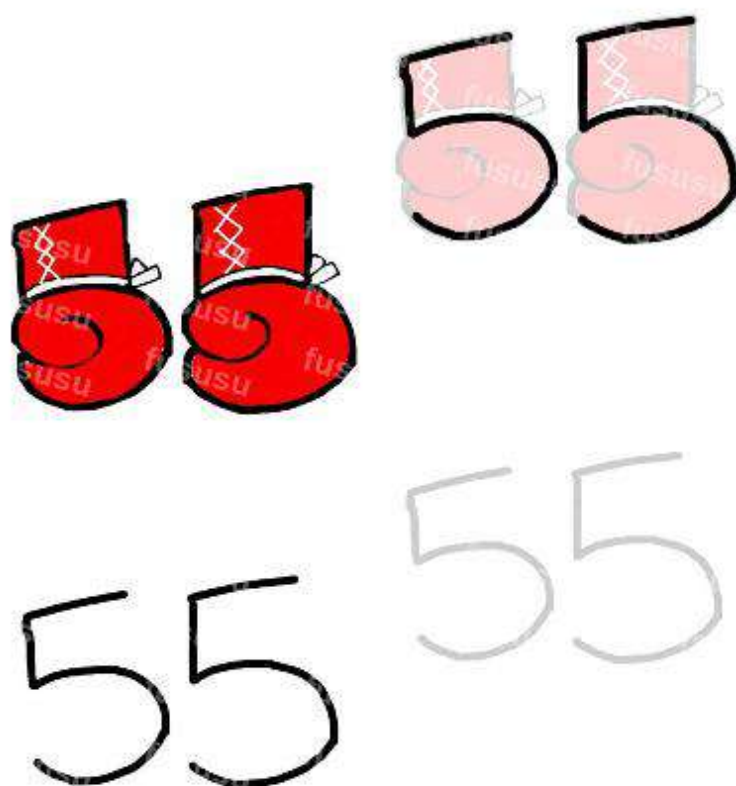
Nhưng ngựa Năm Hai không hề buồn mà còn nói, “Nhờ không bay được nữa mà tôi bắt đầu biết dùng tới đôi chân của mình và tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi đi dạo trên đồng cỏ xanh.”

Tôi thấy ở đây người ta thường nhảy múa khi có nhạc, mà phải nhạc hay người ta mới nhảy. Khác hẳn với những cây nấm ở Numagician, lúc nào chúng cũng nhảy múa. Vì đối với chúng, một cơn gió thoảng qua làm lá cây xào xạc cũng là nhạc, một cơn mưa rơi xuống đất lộp độp cũng là nhạc, một người nào đó đi ngang qua và ợ một cái – cũng là nhạc. Nhạc nào chúng cũng nhảy, thật là sung sướng!

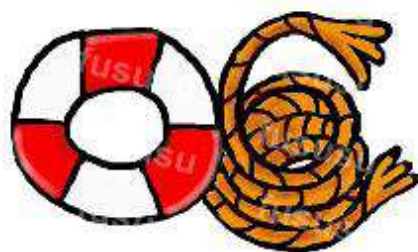

Ngày xưa khi ăn tôi chỉ biết nhét nhanh thức ăn vào mồm mà chẳng biết thưởng thức là gì. Nhưng nhờ đầu bếp Năm Tư dạy cách ăn, tôi đã ăn chậm lại bằng cách đếm 1, 1, 1, 1, 1... 2, 2, 2, 2, 2... cứ thế tới 10. Nhai ít nhất 50 lần mới nuốt. Sau khi tập ăn chậm xong, tôi tập cách thưởng thức từng món một chứ không trộn lẫn chúng vào nhau. Làm vậy, thức ăn bình thường tự nhiên trở nên ngon phi thường!

Con người thật kỳ lạ: ai cũng sợ đau, nhưng rất thích đánh nhau. Một phát minh ở Numagician giúp họ hòa thuận hơn, đó là găng tay Năm Nhăm. Nếu đấm ai đó bằng găng tay này, người đó sẽ có cảm giác sung sướng toàn thân.

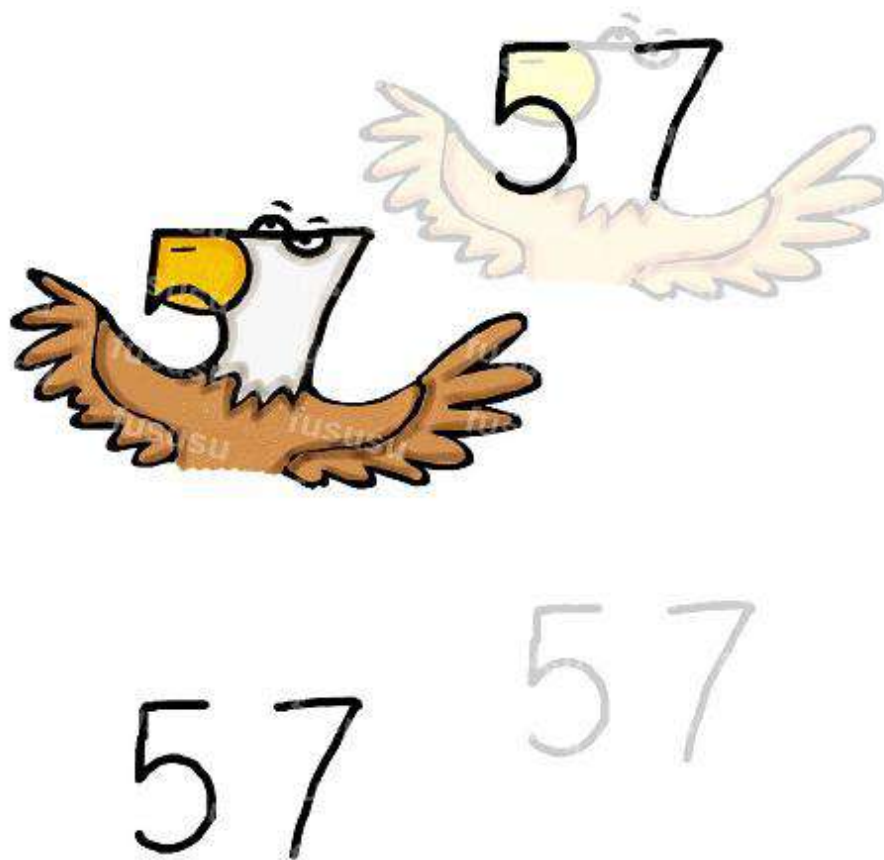
Tôi nhớ có trận đấm bốc, một tay đấm đã bị đối thủ hạ nốc ao. Anh ta chân tay run lẩy bẩy, nằm cười phớ lớ suốt hai giờ. Khi trở lại bình thường, anh ấy cảm ơn người đã đấm mình rồi rít.

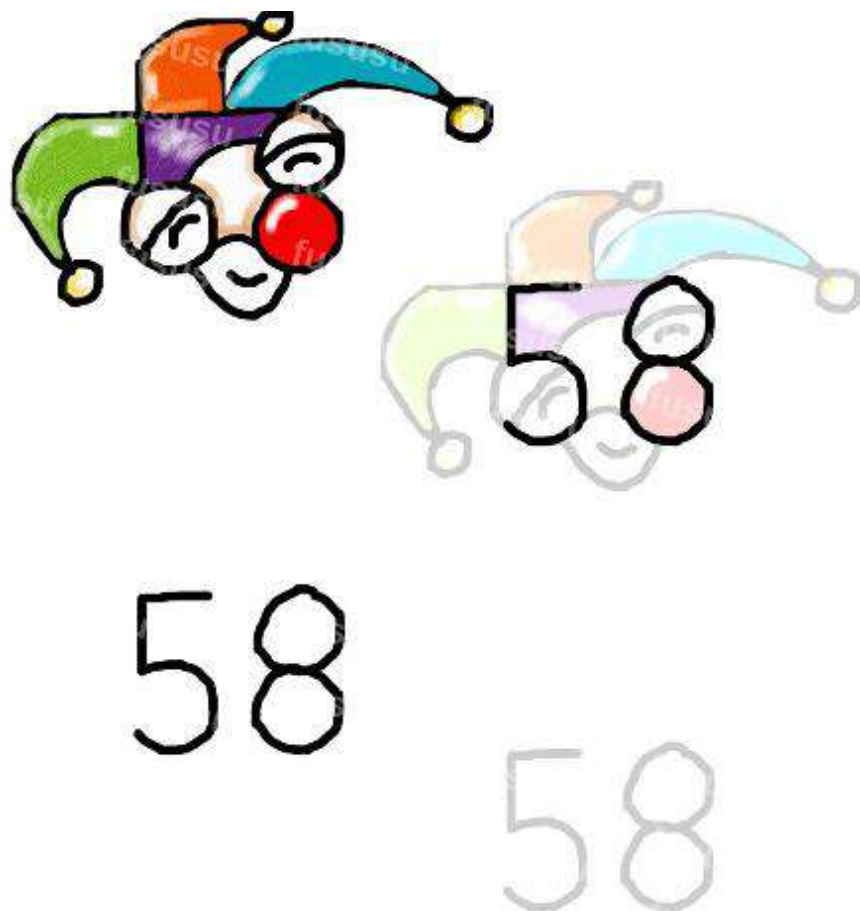
5 6

5 6

Ở đây khi xem ti vi, tôi thấy có những bạn nhỏ bị chết đuối thật đáng tiếc. Ở Numagician, chúng tôi rải phao Năm Sáu ở khắp nơi. Nó có một cái dây thừng như xúc tu bạch tuộc, có thể cứu bất cứ ai gặp nạn. Cá nhân tôi nghĩ, chưa cần phải phao hiện đại như vậy mà chỉ cần buộc thật nhiều ở những nơi sông nước nguy hiểm, là cũng giảm thiểu được tai nạn rồi! Bạn có nghĩ vậy không?

Cùng là họ nhà chim, nhưng tôi dám cá Năm Bảy được liệt vào hạng chim to vĩ đại. Cậu ấy biết nói hai ngoại ngữ, một là tiếng đại bàng, hai là tiếng gà. Vì ngày xưa, quả trứng có chứa cậu đã lăn từ trên núi xuống và dừng chân trong một chuồng gà ấm áp. Sau này khi tìm về với xã hội loài đại bàng, Năm Bảy đã khởi xướng phong trào “Đại bàng ăn thóc” và là chủ hệ thống cửa hàng KFChay nổi tiếng.

Nếu những chú hề ở đây mà đến Numagician, tôi đảm bảo họ sẽ thất nghiệp. Vì những người dân lúc nào cũng sung sướng sẵn rồi. Hơn nữa, lại có bà phù thủy Ba Tư đi hóa phép cho mọi người cười nhăn nhăn. Nhưng chú hề Năm Tám vẫn giàu có nhờ sự khéo léo của mình. Chú thường làm mọi người buồn trước, sau đó mới chọc họ lăn ra cười. Người ta gọi chú là chú hề “Buồn rồi Cười.”

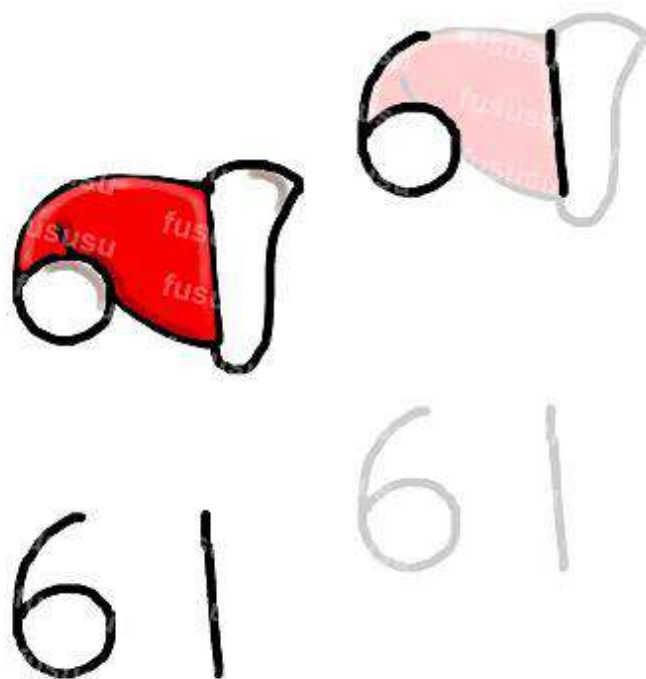
Hồi bé tôi hỏi mẹ, “Tại sao mèo lại bắt chuột mà không bắt chó?” Mẹ suy nghĩ một hồi rồi trả lời, “Trời sinh ra thế con ạ.” Sau này tôi làm bạn với mèo Năm Chín, cậu ấy chẳng bao giờ bắt chuột, và còn được loài chuột rất yêu quý, thậm chí còn dâng cúng thức ăn cho cậu. Cậu ấy nói với tôi nguyên nhân mèo bắt chuột là, “Người ta thường chỉ thích bắt nạt những kẻ yếu hơn mình mà thôi.”

60

60

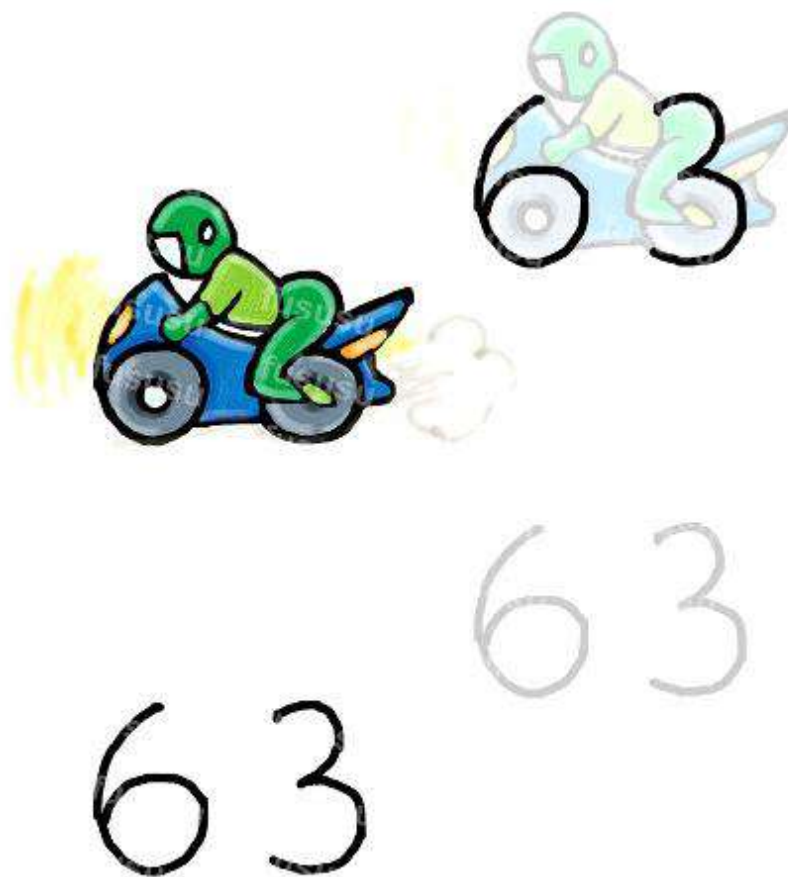
Loài cua ở đây thật đáng thương. Một lần tôi nhìn vào xô đựng cua, khi có một con vờ ngoi lên miệng xô và sắp thoát, thì lập tức có mấy con ở dưới kéo chân nó xuống, cứ thế cả bầy cua không con nào thoát mà tất cả đều được vào nồi. Loài cua ở Numagician thì khác, họ rất đoàn kết với nhau và không bao giờ để cho đồng loại của mình bị bắt cả. Nếu có bị bắt, cả đội giúp cho một ai đó thoát và đi gọi viện binh.

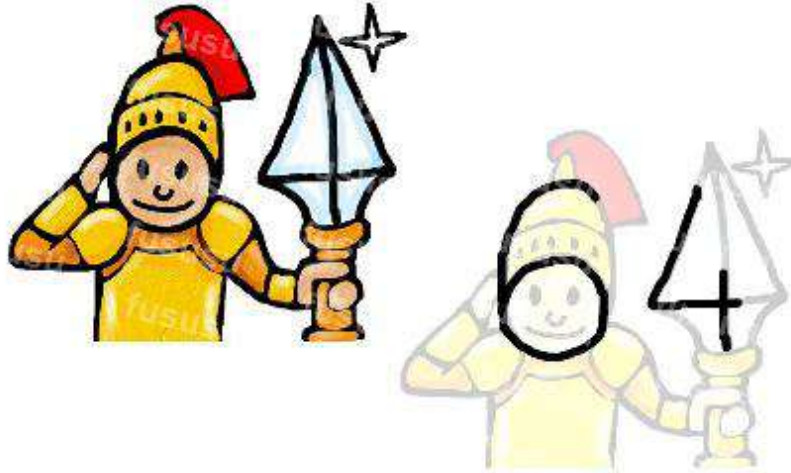
Có bao giờ bạn ước được đội chiếc mũ của ông già tuyết thật không? Chỗ người nhà, tôi khuyên bạn đừng ước như vậy. Theo tôi biết, cái mũ của ông ấy có thể nghe thấy lời thỉnh cầu của hàng triệu đứa trẻ, và mỗi năm chúng lại đòi một món quà đắt tiền hơn. Do vậy, không những bạn sẽ phải uống thuốc đau đầu thường xuyên, mà còn phải cân đối chi tiêu rất tỉ mỉ để đáp ứng nhu cầu của các bạn nhỏ.

Câu đố: người ngoài hành tinh gọi bạn là gì? Con người ư? Không phải. Đáp án là người ngoài hành tinh. Ngày bé, tôi sợ người ngoài hành tinh lắm. Nhưng khi nhận ra sự thật: tôi cũng là người ngoài hành tinh đối với một người ở hành tinh khác, tôi chẳng còn sợ gì nữa cả. Người dân Numagician luôn chào đón những người ngoài hành tinh. Có lẽ thế, mà họ xuất hiện nhiều lắm, tận 62 lần một năm.

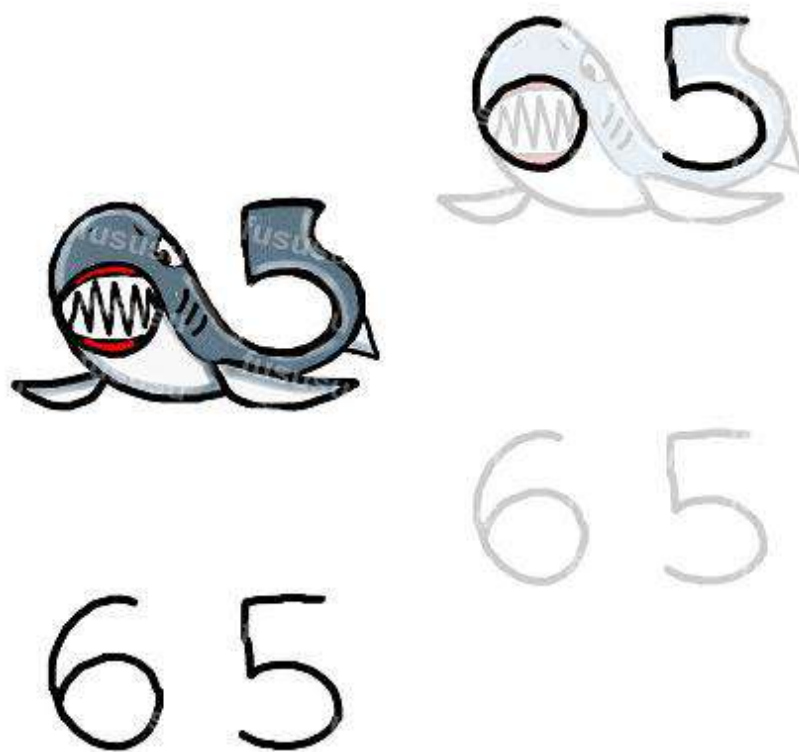
Khói bụi là một vấn đề nan giải của bất cứ thế giới nào, đặc biệt là những nơi dùng nhiều xe máy. Ở Numagician, chúng tôi “hóa đá” cho khói. Một thiết bị nhỏ được gắn vào bộ xe máy, khi khói bay qua đó sẽ đông lại thành những viên đá nhỏ li ti. Bằng cách này, thay vì xả khói lên bầu trời và không quản lý được, chúng tôi sẽ quét chúng trên đường. Ít nhất thì cũng không ảnh hưởng tới bầu khí quyển.

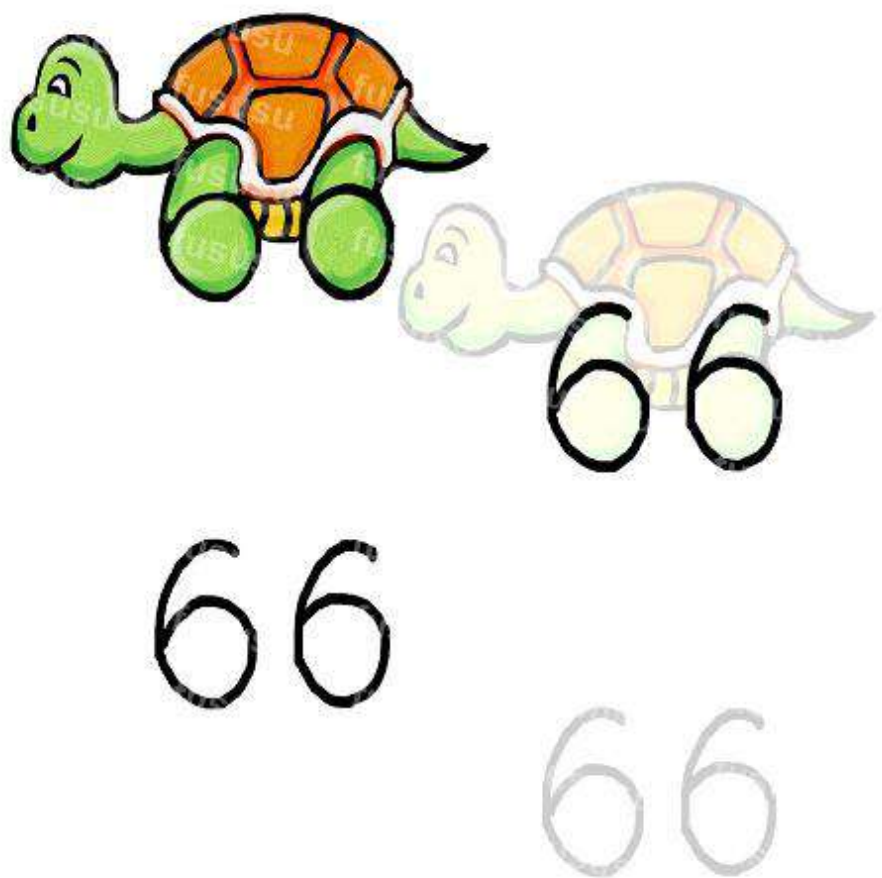
64

64

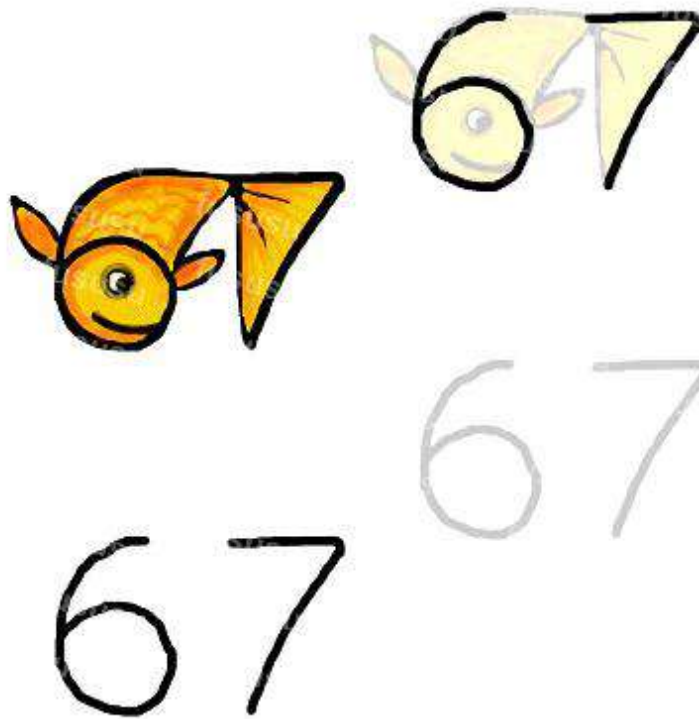
Bạn có thích bắt tử không? Cách đây 64 thế kỷ, có chàng lính nhặt được bộ giáp vàng có ghi, “Mặc vào là bắt tử, nhưng sẽ không cỏi được.” Chàng lính đã mặc và sống tới tận bây giờ. Một lần lên báo, chàng ấy nói, “Bắt tử khổ lắm, vì người thân sẽ lần lượt ra đi, có quen thêm ai thì cuối cùng cũng đơn độc. Nhưng thật may, tôi đã gánh nổi khổ này hộ mọi người rồi. Hãy tận hưởng trọn vẹn cuộc đời của các bạn.”

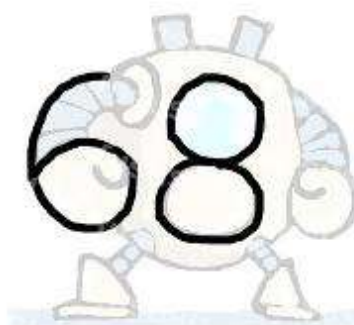
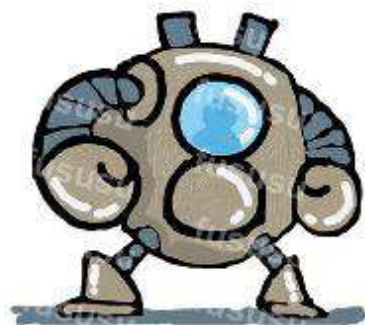
Khi nghe kể sự tử là Chúa tể sơn lâm, có một con cá mập quyết tâm trở thành vua của biển cả. Sau rất nhiều nỗ lực tranh cử, một ngày nó đã làm vua. Nhưng sau sáu tháng năm ngày, nó đã nhường ngôi cho bạch tuộc. Lý do là để giữ gìn thể diện hoàng gia, người ta bắt nó phải chải răng cho sạch bóng mỗi ngày. Không biết nó có bao nhiêu răng, nhưng mỗi lần chải xong là phải đi băng bó vây.

Ở Numagician, rùa Sáu Sáu là người giàu nhất với tổng tài sản lên tới 66 tỷ Susu. Cậu ấy giàu lên nhờ ý tưởng “Nhà mai rùa” – tức là bạn đi du lịch, chỉ cần vác theo một cái mai rùa ở sau lưng. Khi cần ngủ nghỉ thì bấm một nút, mai rùa sẽ phóng to thành một ngôi nhà an toàn, đầy đủ tiện nghi, và có tận 6 cánh cửa. Khi mở cửa, gió lùa vào nhà mát rượi. Khi đóng cửa thì căn nhà lại ấm áp lạ thường. Thật quá là tiện lợi!

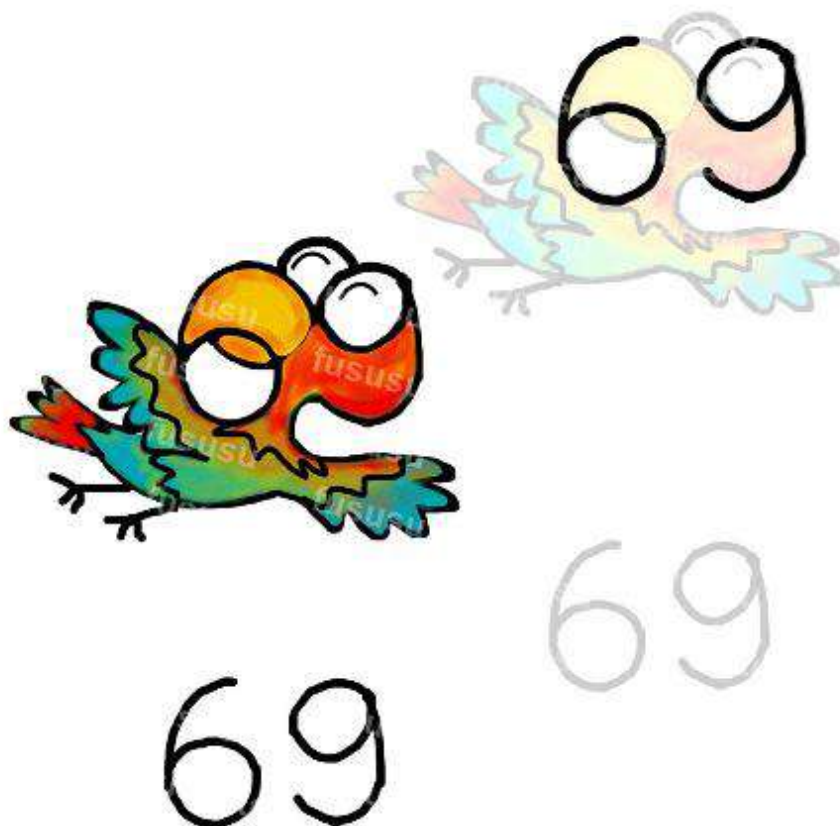
Bạn còn nhớ cuộc thi ba môn phối hợp: bay, bơi và đào đất do khỉ Ba Bầy tổ chức chứ? Có một chú cá rất quyết tâm giật giải. Trong 6 ngày tập bay thì 7 lần chú phải nhập viện do thiếu dưỡng khí, nhưng cá vẫn quyết tâm lắm. Cả đào đất cũng thế, dù tõe cả vây mà chú vẫn hăng say. Nhờ tinh thần ấy, cá đã lọt vào vòng chung kết để đấu với hai đối thủ xuất sắc nhất loài chim và loài giun. Theo bạn ai thắng?

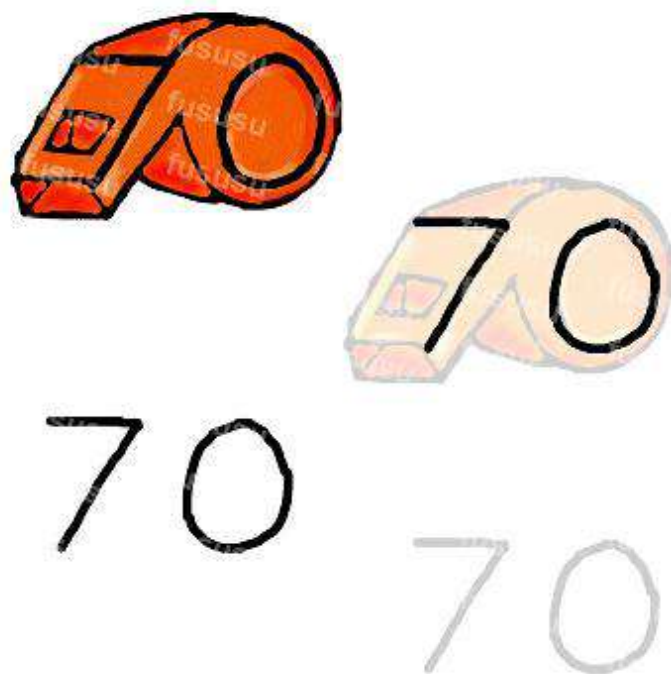
68

68

Loài người thật kỳ lạ, họ luôn sợ một ngày nào đó thế giới sẽ bị thống trị bởi rô-bốt, nhưng vẫn không ngừng phát triển những thế hệ rô-bốt thông minh nhất, có thể tự vận hành được. Còn ở Numagician, chúng tôi thống nhất một nguyên tắc là rô-bốt phải luôn luôn có người điều khiển, và nếu có những con rô-bốt tự vận hành, thì mục đích duy nhất của chúng là đảm bảo không ai phá vỡ nguyên tắc trên.

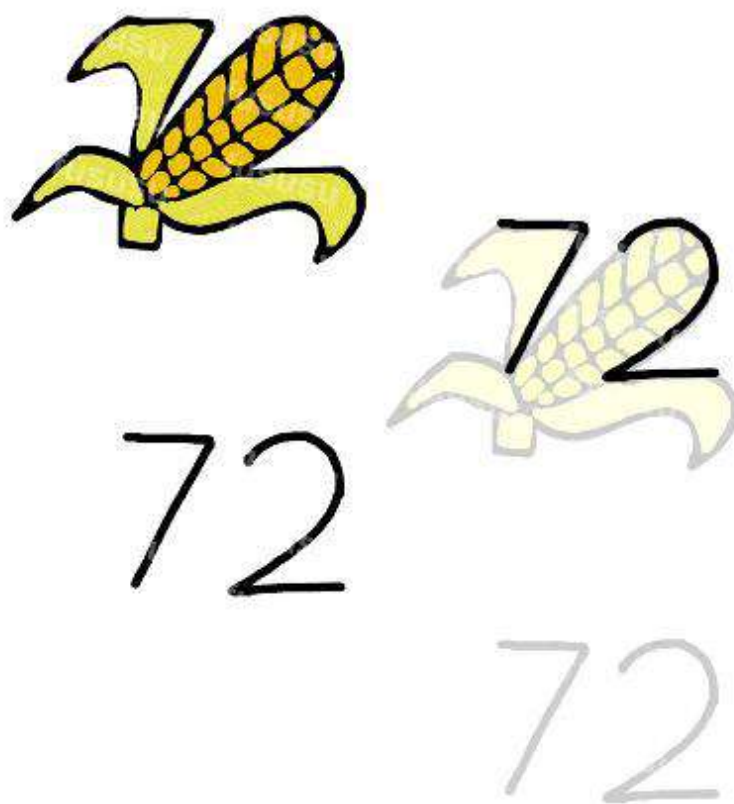
Tôi là người kể chuyện, nên có lẽ cũng không có gì để kể nhiều. Mời bạn lật qua trang bên đọc tiếp, hoặc thư giãn bằng cách vẽ chân dung tôi nhé:)

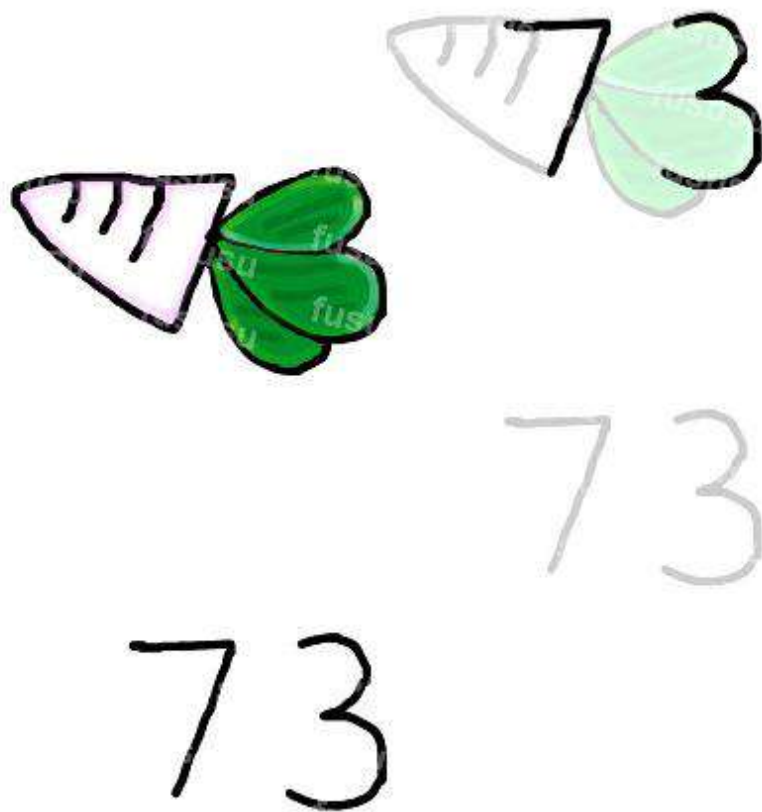
Việc làm trọng tài thật là vất vả, nên ở Numagician người ta đã phát minh ra chiếc còi Bảy Mươi. Hễ được thổi lên, thì mọi thứ trong phạm vi 70 mét đều bị đứng khựng lại trong 70 giây, y như là có ai bấm nút tạm dừng trong một bộ phim 3D vậy. Nhờ thế mà người ta không thể nào chối cãi được tội lỗi của mình. Nhưng chiếc còi này cũng được bảo vệ rất kỹ càng, phòng khi rơi vào tay kẻ xấu.

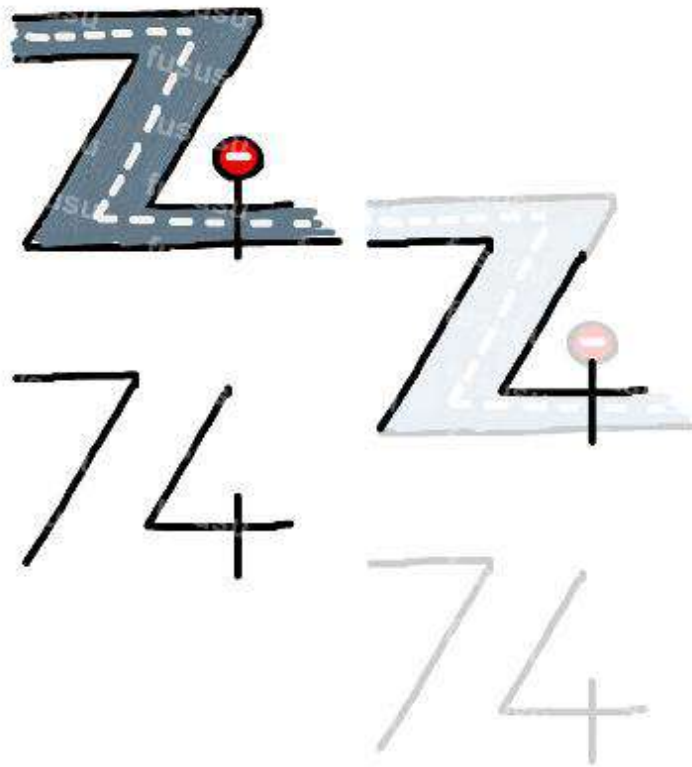
Một lần nhìn lên trời cao, tôi ước mơ được chạm tay tới một ngôi sao. Ngay hôm sau, ước mơ đó trở thành hiện thực. Một ngôi sao băng nhỏ đã chọc thủng mái nhà tôi và bố đã phải tốn 71 Susu để sửa mái. Tôi đặt tên cho nó là sao Bảy Một, và vẫn giữ trong túi làm kỷ niệm, để nhắc bài học đầu đời: trước khi ước ao cái gì đó, hãy tìm hiểu cho thật kỹ. Tin tôi đi, bài học này sẽ giúp bạn tiết kiệm rất nhiều thời gian đấy.

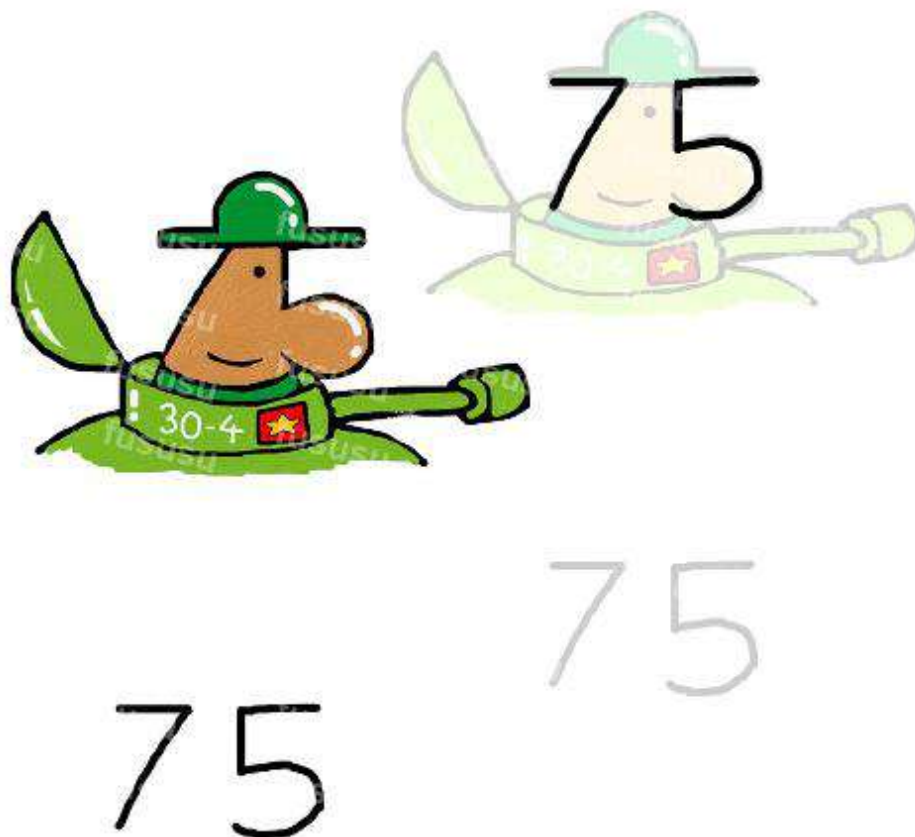
Dù chiến tranh ít khi xảy ra nhưng ở Numagician, chúng tôi vẫn có vũ khí để tự vệ. Khẩu súng trông y hệt bắp ngô, và có hai chế độ. Một là chế độ bắn cảnh cáo: khi bóp cò, có tiếng nổ rất to nhưng chỉ bung ra bỏng ngô (rồi bạn có thể vừa ăn bỏng, vừa xem kẻ địch chạy). Hai là chế độ bắn cho no: tức là bỏng ngô bắn ra sẽ tìm mọi cách chui vào bụng đối phương, khiến họ no căng và ngã oạch xuống đất.

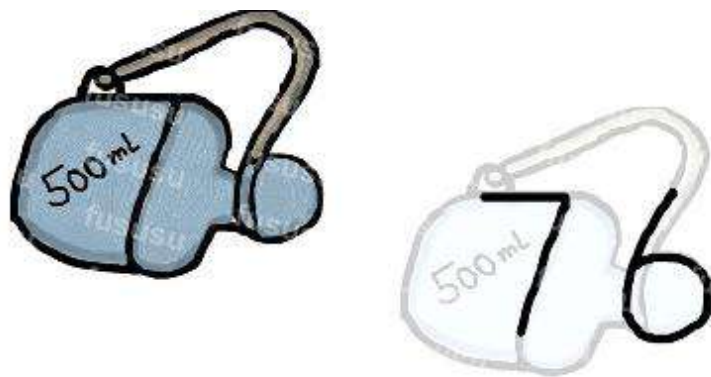
Ở Numagician, chúng tôi có những cây củ cải khổng lồ. Một người thợ mộc đã khéo léo đục đẽo để biến chúng thành ngôi nhà với đầy đủ tiện nghi. Bất cứ khi nào bạn đói, thì chỉ việc xăn một mảnh tường hoặc rút cái tay nắm cửa ra, bỏ vào nồi ninh là có món củ cải ngon tuyệt. Tôi mong là sớm có dưa hấu hoặc chuối khổng lồ để nhân rộng ý tưởng này, và có thể ăn liền chứ không phải nấu...

Tôi chưa bao giờ bị lạc đường, cho tới khi đến đây. Lý do vì ở Numagician những con đường được đánh số từ trái qua phải nên rất dễ tìm. Ví dụ, bạn đang ở đường 73 mà muốn tìm đường 74, bạn chỉ cần rẽ phải là kiểu gì cũng tìm thấy. Còn ở đây, khi thấy đường Hai Bà Trưng, tôi tưởng là đường Ba Bà Trưng phải ở ngay cạnh. Hóa ra không phải, mà lại là đường mang tên một người đàn ông khác!

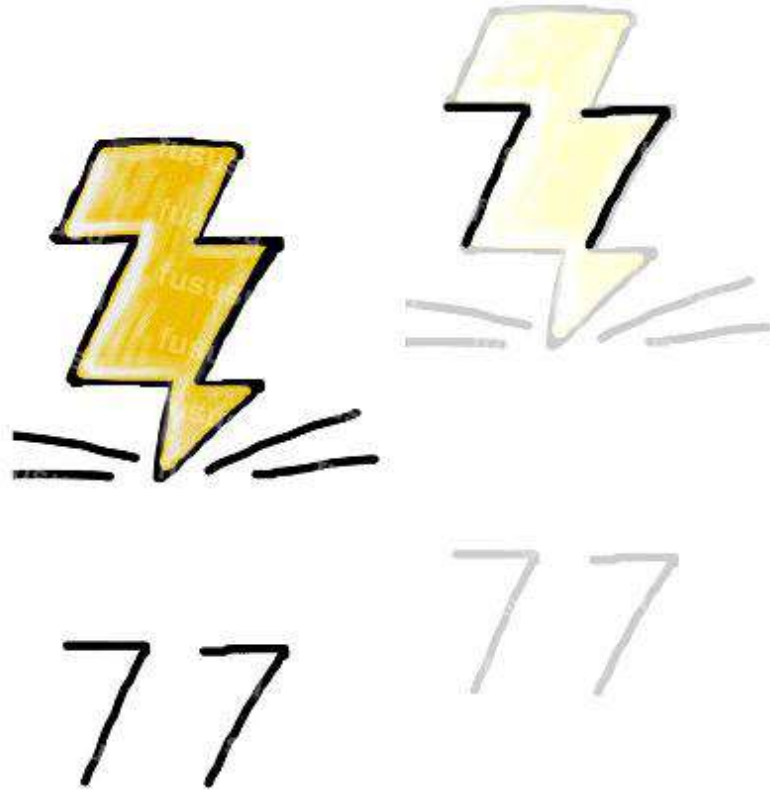

Nếu thấy xe tăng, có thể bạn nghĩ tới chiến tranh. Nhưng ở Numagician, chúng tôi xây nhà bằng những chiếc xe tăng đặc biệt. Chúng sẽ tự động bắn ra những viên gạch để tạo thành ngôi nhà đúng như bản thiết kế của bạn. Bằng cách này, 99.99% tai nạn lao động không xảy ra. 0.01% còn lại là do bản thiết kế có một vết bẩn nào đó, khiến xe tăng hiểu lầm và bắn ra gạch thừa khá nguy hiểm.

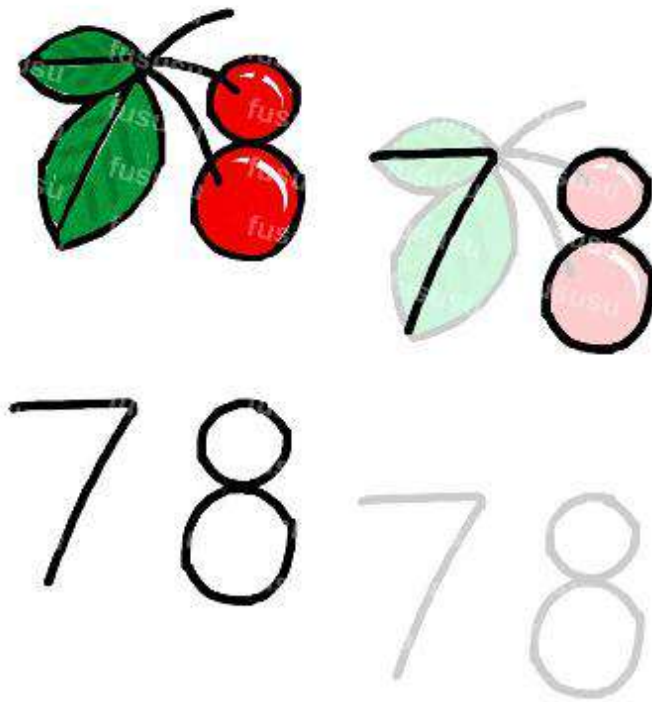

76 76

Bạn có bị nể môi không? Còn tôi ngày bé hay bị khô môi. Lý do là lười uống nước. Nhưng không phải tại tôi, mà vì trên lớp có nhiều bạn mà chỉ có mỗi một cái cốc... nên tôi ngại uống. Nhưng từ hồi luôn đeo bình nước Bảy Sáu bên mình, tôi đã luyện được thói quen là cứ tới phút thứ 7 giây thứ 6 của bất kỳ một giờ nào là uống một ngụm nước. Thế là môi không bị khô, mà lại cực khỏe, bạn thử xem sao?

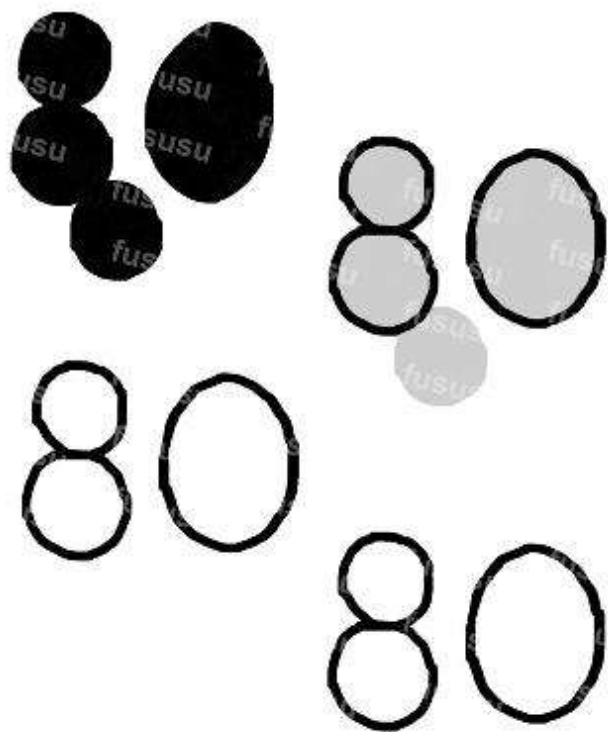
Tôi thấy ở đây mỗi khi dông bão nổi lên, những tia chớp thật là đáng sợ. Chúng có thể làm nổ tung hoặc nướng chín bất cứ thứ gì chạm vào. Còn ở Numagician thì lại khác, những tia sét có hình thù dễ thương như bạn đã thấy, và khi chạm vào ai đó chúng chỉ làm họ tê tê thôi. Chúng tôi thu thập những tia sét này để phát điện, thay vì dùng nhà máy thủy điện hay nhiệt điện như các bạn.

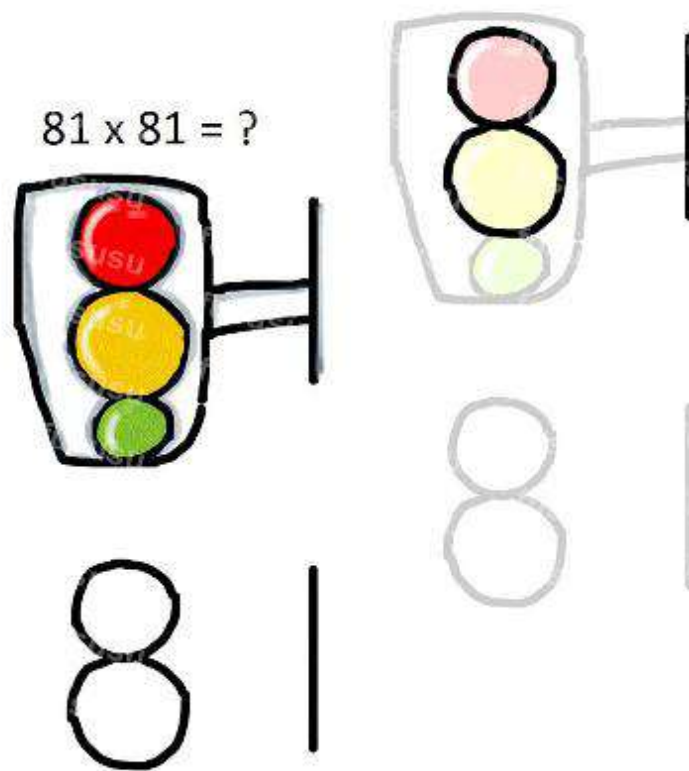
Ở Numagician có một cây sơ-ri rất đặc biệt. Nếu bạn ăn quả của nó khi còn xanh thì dù đang vui thế nào bạn cũng sẽ buồn. Ngược lại, nếu bạn ăn sơ-ri chín thì dù bạn đang buồn ra sao thì cũng sẽ vui sướng lạ thường. Do đó cứ tới mùa là có nhiều người trực cả ngày dưới gốc cây, và há miệng chờ trái sơ-ri chín rụng xuống. Có người còn phát đạt nhờ mở dịch vụ kinh doanh “niềm vui” ở khắp vương quốc Numagician.

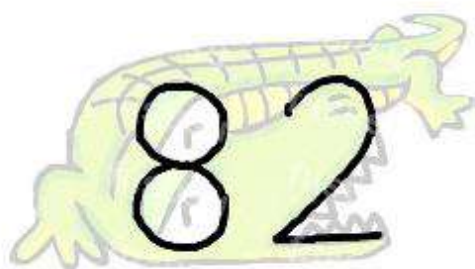
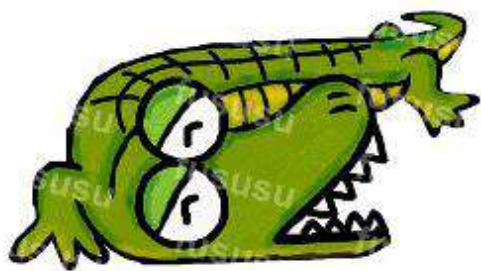
Trong thời gian bị kẹt ở đây, tôi đã cố gắng học ngôn ngữ của các bạn. Nhưng có một số từ mà mãi tôi vẫn chưa hiểu, ví dụ như từ “trẻ trâu.” Người thì nói với tôi rằng đơn giản đó là “con trâu còn trẻ,” người lại nói là “đứa trẻ trăn trâu,” có người thì tỏ vẻ rất triết lý và đưa cho tôi một lời khuyên: “còn trẻ thì hãy cứ trâu,” nói chung tới giờ tôi vẫn không hiểu trẻ trâu là gì...

Bạn có thích làm thám tử không? Ở Numagician có những vụ trộm lật vật diễn ra, hiện trường có rất nhiều dấu vết nhưng người ta không sao xác định được thủ phạm. Lý do là không hiểu sao, hầy không để lại dấu vân tay, mà toàn là dấu vân chân. Có một cách là làm hồ sơ vân chân cho toàn bộ người dân Numagician, nhưng quá tốn kém. Bạn có cách nào khác hiệu quả hơn không?

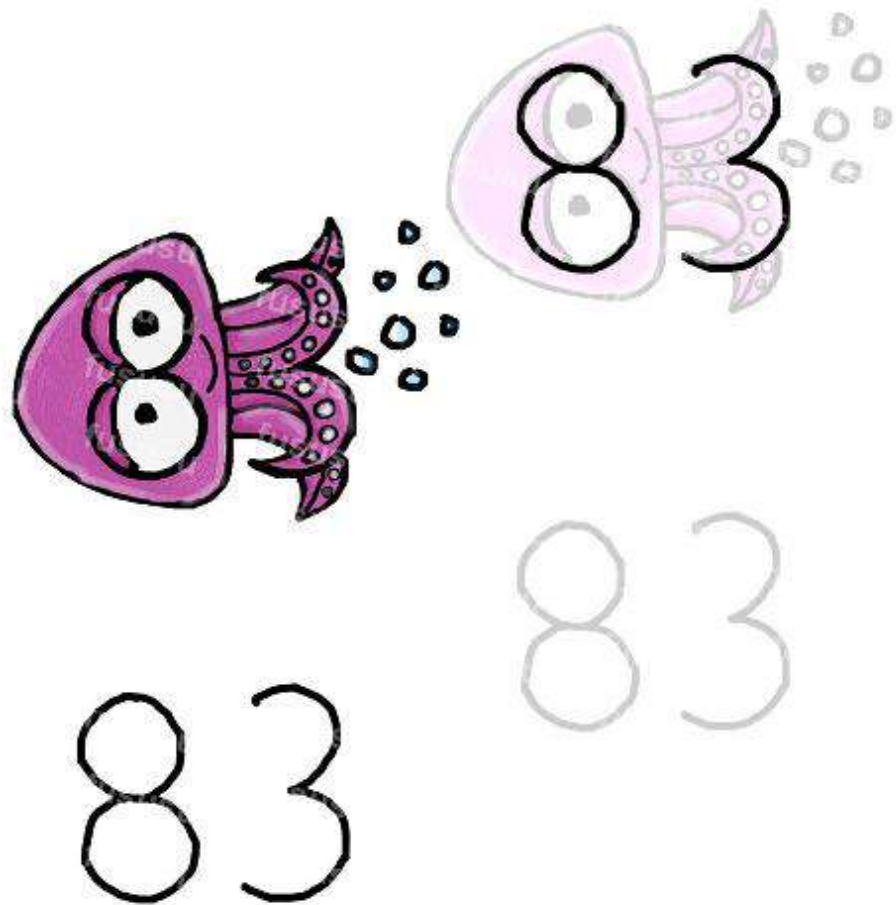
Bạn thấy ai vượt đèn đỏ bao giờ chưa? Ở Numagician, chúng tôi không có tình trạng đó. Vì người dân được khuyến khích sử dụng thời gian một cách có ích. Khi dừng đèn đỏ. Người thì luyện não bằng cách bình phương nhẩm số giây trên đèn đỏ, người thì nhắm mắt hít thở thư giãn, người thì dạy con tập đếm, người thì tranh thủ làm quen mọi người xung quanh để luyện sự tự tin, cũng như kỹ năng giao tiếp v.v...

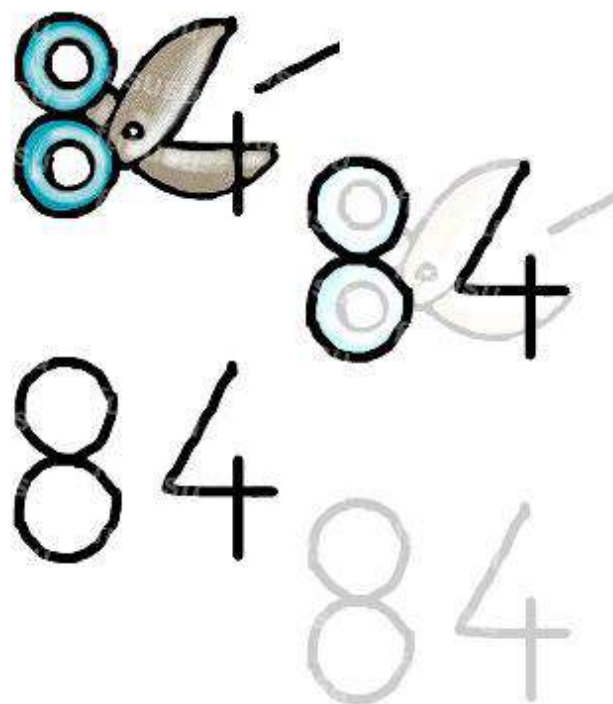
82

82

Cá sấu Tám Hai rất tự tin. Nhưng không phải vì cô ấy có hàm răng sắc nhọn, mà do cô ấy là giáo viên dạy môn “Tự tin học” tại Numagician. Nếu tới lớp học của Tám Hai, bạn sẽ thấy một cái hồ dài gấp 8 lần đuôi cá sấu bố, rộng gấp 2 lần đuôi cá sấu mẹ (đó là cách loài cá sấu đo khoảng cách). Bài tập hằng ngày của bạn là phải cho đàn cá sấu con ăn mà không bị cắn rách quần. Khi tốt nghiệp, đảm bảo bạn sẽ tự tin.

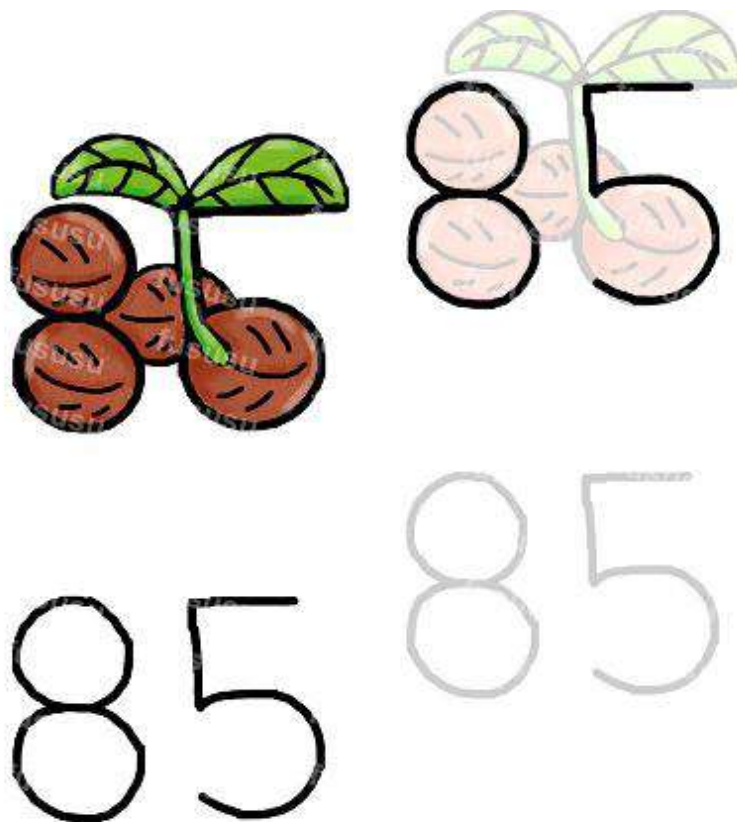

Bạn sẽ làm gì nếu tự nhiên mọc thêm hai cánh tay hoặc một con mắt ở sau gáy? Tôi chưa nghĩ ra sẽ làm gì, nhưng nếu thế chắc là khổ lắm, sẽ bị người khác nhìn mình như “quái vật.” Nhưng thế vẫn chưa thấm vào đâu so với Tám Ba, bạn ấy hay bị trêu là “bạch tuộc ngàn mắt ngàn tua” và tự kỷ suốt từ hồi lớp một tới giờ. Điều bạn ấy cần là trả lời câu hỏi, “Mình có nhiều mắt nhiều tua thế để làm gì nhỉ?”

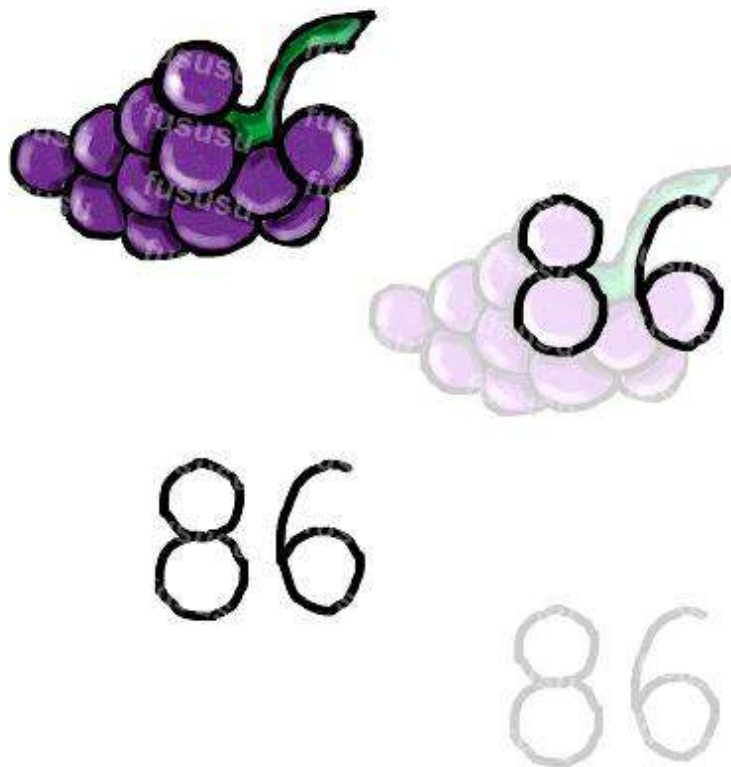

Tôi thấy ở đây, người ta sẵn sàng dành hàng giờ để trải chuốt và làm đẹp mái tóc của mình. Còn ở Numagician, vấn đề tóc tai được đơn giản hóa, mục đích chính là để phân biệt già trẻ lớn bé.

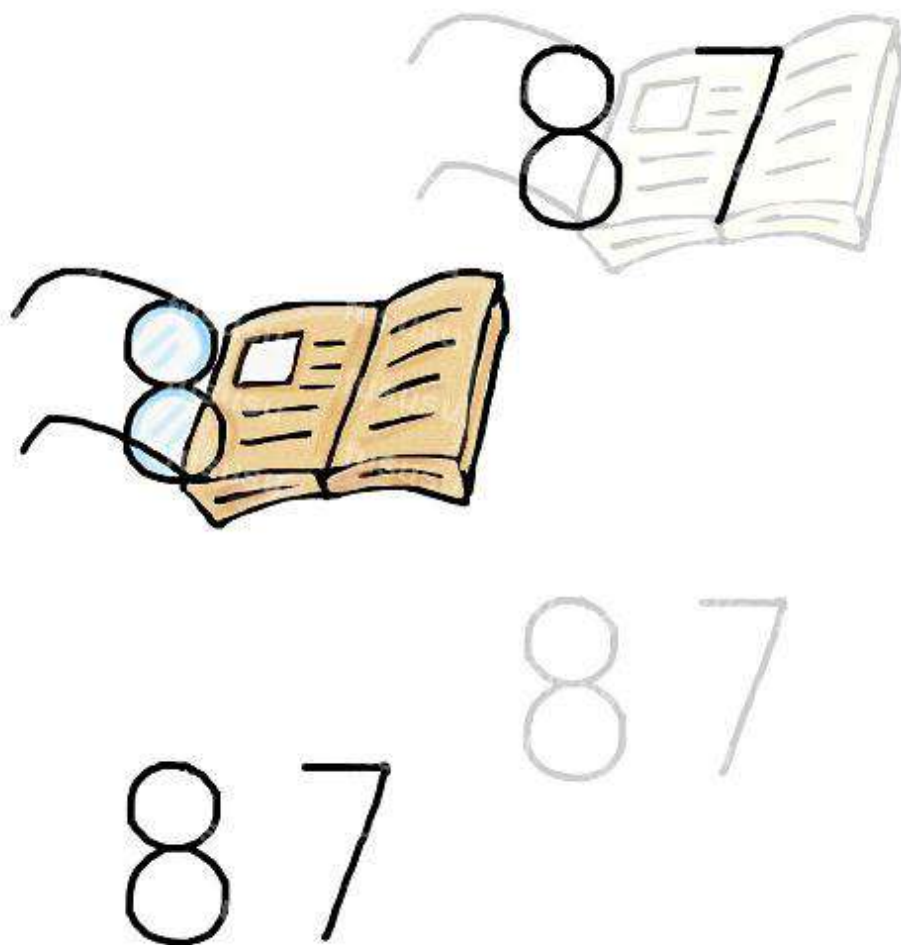
Người già thì có râu rôi, trẻ con chỉ cần một sợi trên đầu... vừa đỡ gàu, vừa đỡ tốn dầu gội đầu. Không biết nếu áp dụng ở thế giới của bạn thì sẽ ra sao nhỉ?

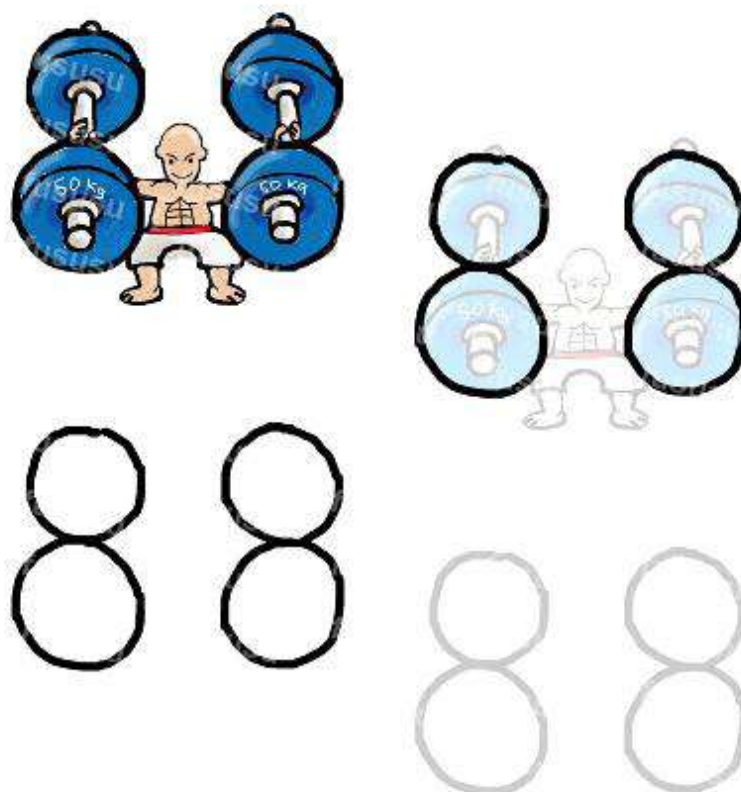
Tôi từng nói người dân Numagician ai cũng sung sướng. Đó là nhìn chung thôi, chứ không phải ai cũng hớn hở quanh năm. Nhưng hạt giống Tám Nhăm giúp chúng tôi biết nhà ai đó không hạnh phúc hay không, để còn giúp đỡ kịp thời. Tám Nhăm là giống cây sống nhờ cảm xúc, nên chúng tôi trồng ở khắp nơi. Nhà nào càng hạnh phúc thì cây sẽ xanh tốt, còn nhà nào đang đau khổ, cây sẽ lớn chậm và héo úa.

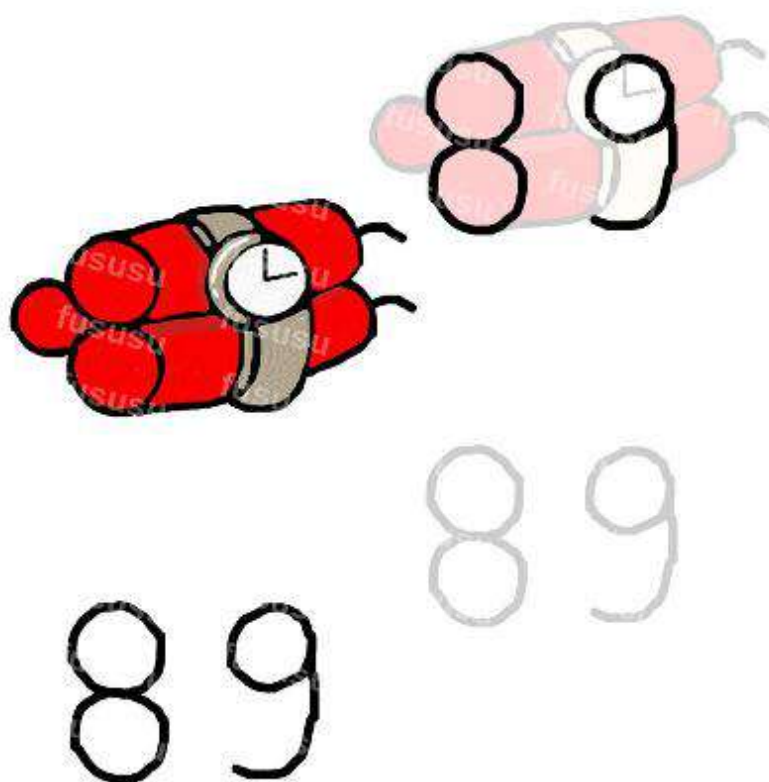
Có một thứ mà tôi nghĩ chúng tôi cần học hỏi từ các bạn, đó là cách chế biến thực phẩm. Tới đây, tôi mới biết là từ những chùm nho, người ta có thể làm ra rượu. Chứ ở Numagician, chúng tôi có thói quen “ăn tươi,” tức là ăn luôn hoa quả khi chúng còn tươi ngon trên cây, chứ không biết cách làm sinh tố, hay là ép nước như các bạn. Có thể là do chúng tôi tin rằng thức ăn tốt nhất là khi còn tươi:)

Bạn có thích đọc sách không? Ngày xưa tôi không thích đọc, đặc biệt là những cuốn sách cổ chi chít chữ. Vì tôi nghĩ việc đọc sách giống như đang trò chuyện với tác giả. Nếu vị ấy ở nước ngoài, thì giống như tôi có khả năng thần giao cách cảm, còn nếu vị ấy đã mất... tôi đang nói chuyện với... hic, sợ quá! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trẻ con mà thôi, còn bây giờ tôi đọc sách là để gia tăng vốn từ, và sau này cũng viết sách!

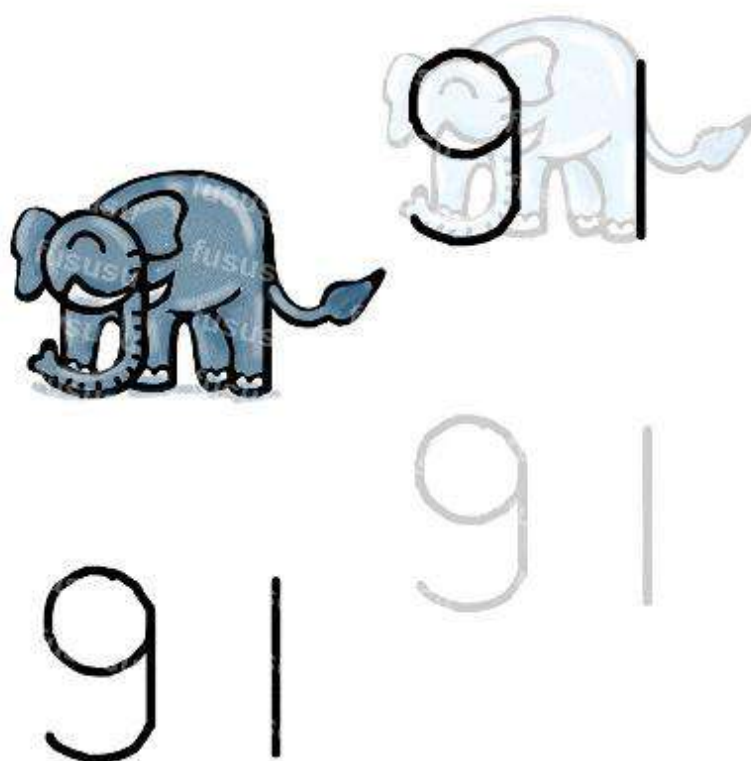
Có thể bạn thắc mắc sao Numagician lại có nhiều phát minh sáng tạo thế? Câu trả lời nằm ở quả tạ Tám Tám. Nó không phải là quả tạ thông thường, mà mỗi lần nâng tạ lên nó sẽ hỏi bạn một câu gì đó. Có thể là một phép tính, một bài toán, hay phải ghi nhớ một thứ gì đó. Nói chung nó giúp cho bộ não của chúng tôi được tập luyện thường xuyên, nên càng ngày càng trở nên sáng tạo và mạnh mẽ hơn.

Khi cần xây dựng lại một tòa nhà nào đó, tôi thấy các bạn cho nổ tung rồi lại phải dọn dẹp rất mệt. Còn ở Numagician chúng tôi có những quả bom thu nhỏ, chỉ cần kích nổ một cái là tòa nhà to dùng bị thu lại bé tẹo, chỉ cần dùng sọt rác hót đi là xong. Nhưng chúng tôi gặp vấn đề là chưa có công nghệ phóng to, nên ai đó chẳng may đứng gần tòa nhà sắp bị thu nhỏ ấy, sẽ gặp rắc rối lớn.

Đa phần mọi người đều tiêu hết sạch số tiền họ kiếm được, tới khi có cơ hội đầu tư thì lại không có tiền. Nhưng ở Numagician có một phát minh cực đơn giản, nhưng giúp rất nhiều người trở nên giàu có. Chiếc túi Chín Mười có đặc điểm thú vị là khi bạn bỏ 100 Susu vào, 10 Susu được tự động chuyển vào tài khoản tiết kiệm. Nhờ vậy mà bạn sẽ luôn giữ lại được 10% tiền kiếm được để đầu tư khi cần.

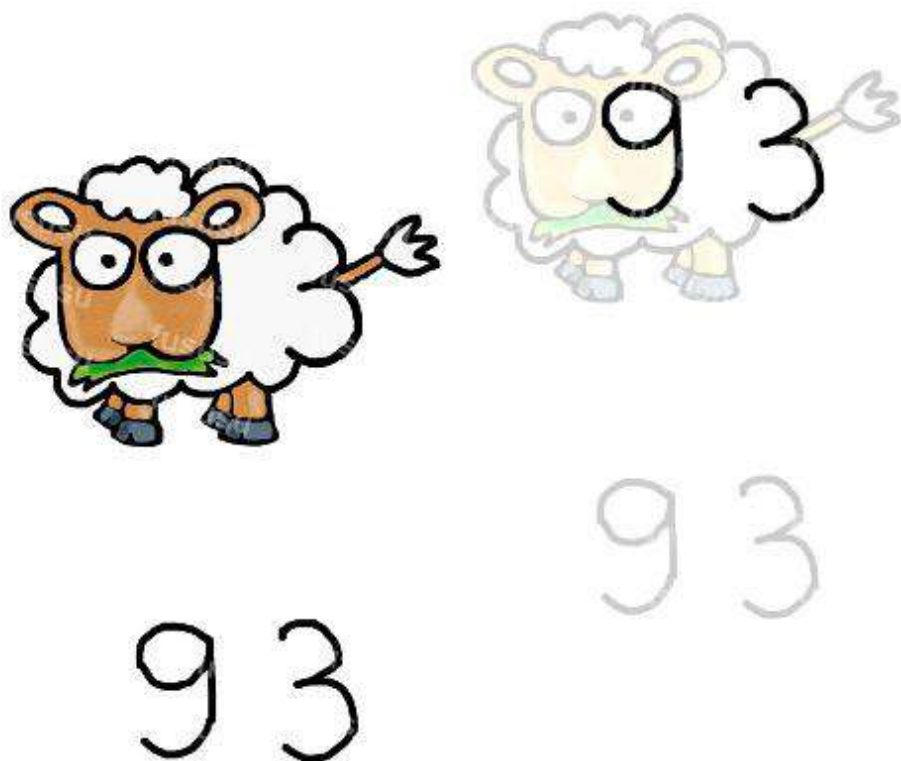
Bạn thấy cá voi bao giờ chưa? Một lần đi mua vé xem biểu diễn cá voi, tôi tìm mãi mà chẳng thấy vòi của con cá đâu cả? Mãi sau tôi mới biết thì ra cá voi ở đây khác với cá voi ở Numagician. Ở chỗ chúng tôi, cá là cá, voi là voi, còn cá voi đơn giản là một con cá đầu voi, còn voi cá là một con voi đầu cá. Sau vụ đó, tôi chỉ còn biết thở dài với sự phức tạp của ngôn ngữ các bạn dùng.

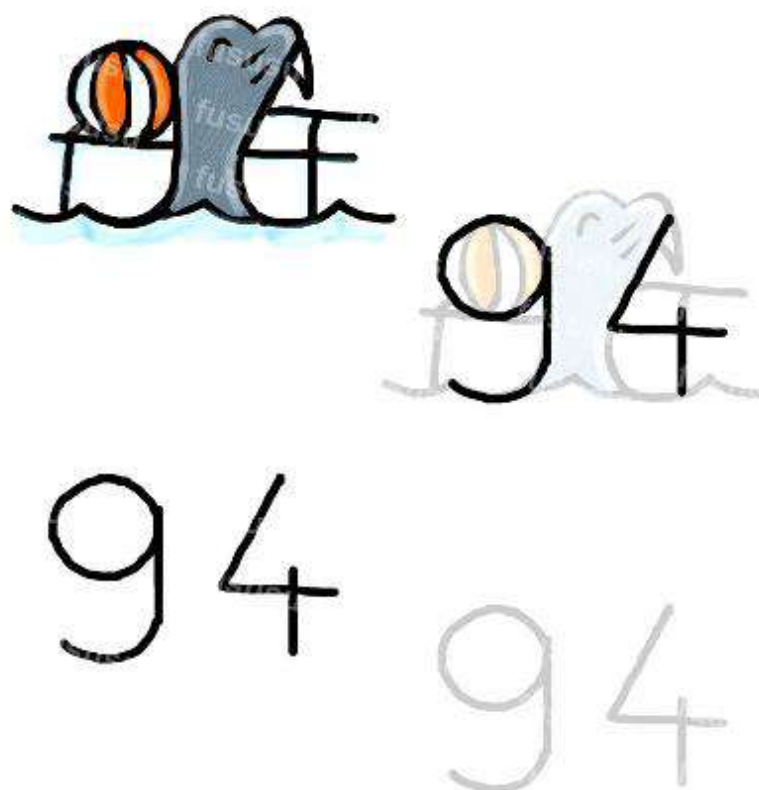
92

92

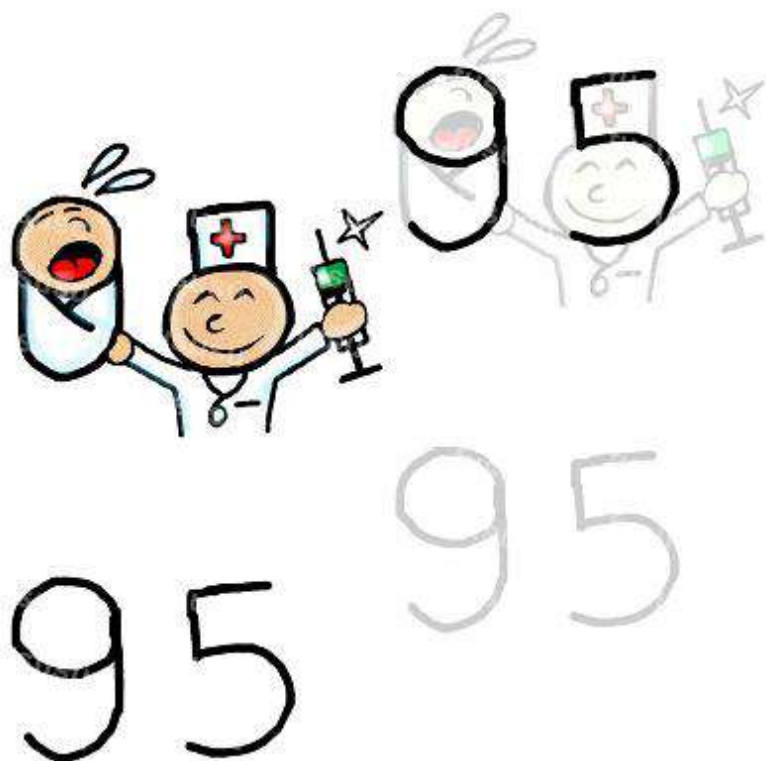
Đây là chuột Chín Hai, bạn ấy hát dở ẹc nhưng lại hay hát. Từ nhà tắm tới bến xe, từ bụi tre tới bờ biển, chẳng có nơi nào mà người ta không bị “tra tấn” bởi giọng hát như vịt đực của Chín Hai (tôi không có ý làm tổn thương loài vịt). Nhưng sau này, có một ông lão nghèo khổ trở thành tỉ phú, nhờ bán được hàng triệu cái bịt tai. Rồi còn làm bầu sô cho cậu ấy đi hát rong toàn thế giới.

Do không rõ mục đích sống của mình là gì, nên loài cừu ở Numagician phải sống nhờ bàn tay chăm sóc của con người, và đổi lại bằng bộ lông trên người. Nhưng cừu Chín Ba thật khác, nó luôn tự hỏi cừu sinh ra để làm gì. Một lần, nó đã trốn ra khỏi cái trang trại nhàm chán, để đi tìm câu trả lời. Tôi cũng tò mò mục đích sống của cừu lắm, nhưng vấn đề là cừu Chín Ba lưu lạc vẫn chưa về.

Bạn biết “chột mắt” là như thế nào chứ? Hôm nay, bạn sẽ được gặp một chú hải cẩu “chột răng.” Hồi bé, do mãi nhìn theo bóng mà Chín Tư đập mặt vào thành bể bơi. Hậu quả là một cái răng đã vĩnh viễn ra đi, và biệt danh “chột răng” chính thức ra đời. Nhưng cậu ấy vẫn rất vui vẻ khi bị trêu. Chín Tư nói, “Người ta trêu mình, có nghĩa là... quan tâm tới mình thôi mà, có gì đâu phải khó chịu?”

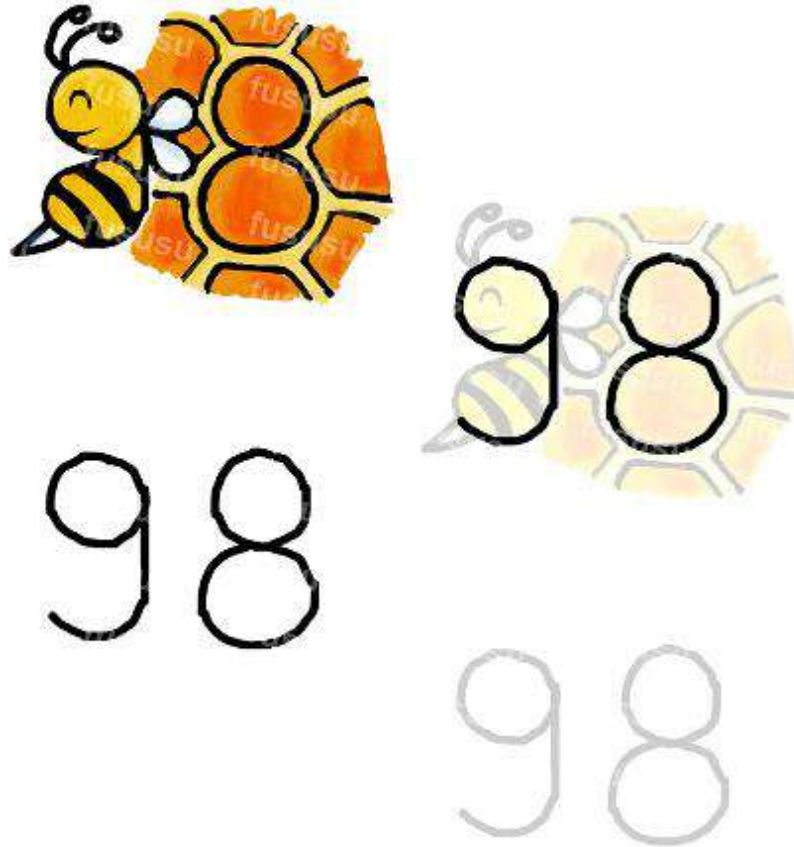
Theo bạn có bác sĩ chữa bệnh mà không cần uống thuốc không? Ở Numagician có một vị bác sĩ như vậy. Ông ấy nói rằng sở dĩ bệnh tật phát sinh, là do những thói quen không tốt của người bệnh làm cho sức đề kháng của họ bị yếu đi, dẫn tới bệnh tật. Nên thay vì kê đơn thuốc, bác sĩ Chín Nhăm giúp bệnh nhân tìm ra những thói quen không tốt của mình, và chữa bách bệnh trước khi chúng phát tác.

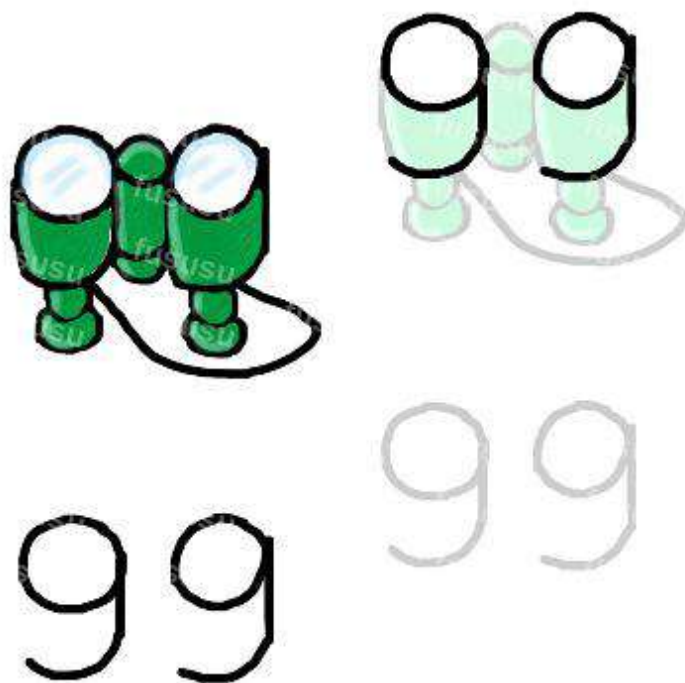
Ngày xưa ở Numagician, thời gian được xác định bằng “trống tim.” Đơn giản là cầm trống và lắng nghe nhịp tim. Mỗi lần tim đập 60 nhịp thì gõ “tùng” một tiếng, sau 59 tiếng “tùng” sẽ là một tiếng “cắc.” Tất nhiên chúng tôi phân công để tất cả đều được làm “thần thời gian.” Nhờ thế mà ai cũng ý thức từng khoảnh khắc họ sống, và hạn chế tối đa việc đồng hồ chết (có ai đó đau tim chẳng hạn).

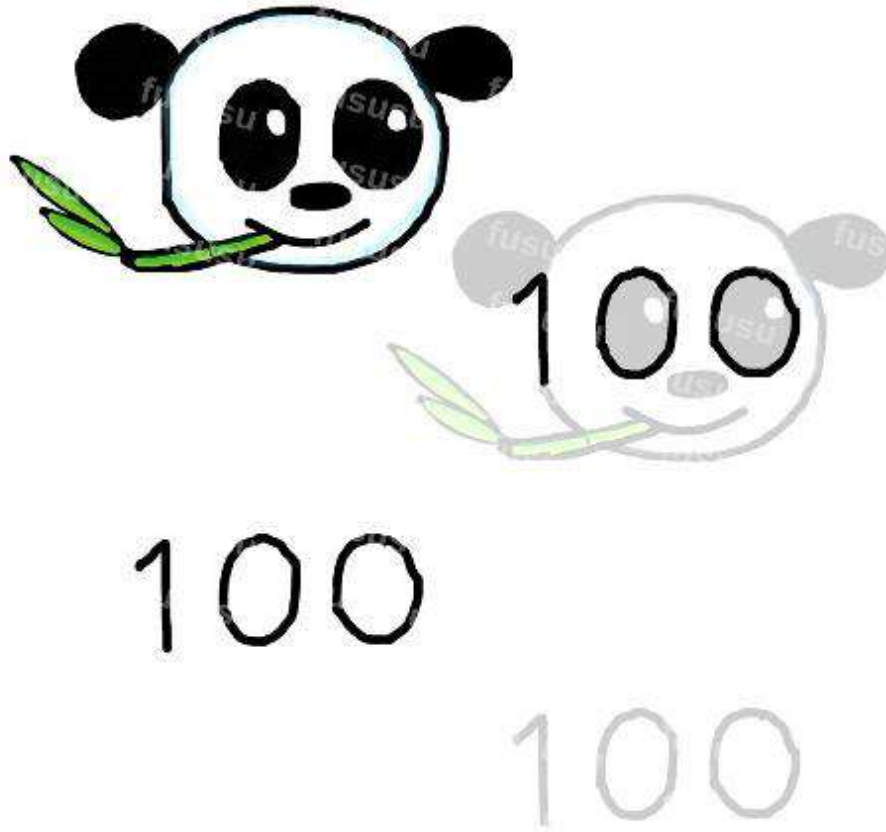
Có ai đã khen bạn có cái khuỷu tay thật đẹp, hay trông cái đầu của bạn thật cân đối trên đôi vai chưa? Nếu gặp linh dương Chín Bảy, bạn sẽ cảm thấy vô cùng sung sướng. Vì cho dù bạn có bị người ta chê như thế nào đi nữa thì linh dương Chín Bảy luôn có thể tặng ngay bạn 9 lời khen cho vẻ bề ngoài, và 7 lời khen cho vẻ đẹp tâm hồn của bạn (tất nhiên là sau một hồi trò chuyện).

Bạn có nghe câu “Nuôi ong tay áo” bao giờ chưa? Mật ong vô cùng ngon và bổ, nhiều người muốn uống đều đặn hằng ngày nhưng chưa hình thành thói quen. Thế là ong Chín Tám mới nảy ra ý tưởng bán những tổ ong nhỏ xíu, có thể nhét vừa tay áo để khi cần thì chủ nhân có thể uống mật ong tươi ngon bất cứ lúc nào. Nhưng có một vấn đề cậu ấy chưa xử lý được, là thi thoảng chủ nhân bị ong cắn rất đau.

Bạn sẽ làm gì nếu có trong tay Ống nhòm xuyên thấu? Tôi thấy nếu tồn tại ở đây thì sẽ có hơn 99 công dụng, cùng một cuộc chiến tranh to để giành giật nó. Một anh lính có thể biết được vị trí của địch, một tên cướp có thể biết chỗ chủ nhà cất tiền, một ai đó có thể nhìn trộm những thứ không nên nhìn... nhưng ở Numagician, người ta chỉ dùng nó để tìm người bị kẹt trong đồng hồ nát sau động đất.

Không biết ngoài lá cây ra, gấu trúc có ăn gì khác không mà trông như bị béo phì thế nhỉ? Khác hẳn với gấu Một Trăm ở Numagician, cậu ấy có thân hình rất cân đối. Cậu ấy nói béo không hẳn do ăn gì, mà là ăn xong bạn làm gì. Sau khi vào bụng, thức ăn được chuyển hóa thành năng lượng. Nếu bạn ăn quá nhiều, mà lại không tập thể dục, đương nhiên năng lượng thừa sẽ được cơ thể tích thành mỡ, và béo!

Xin chân thành cảm ơn

Tôi tin là bạn đã có những giây phút thật sáng khoái.

Và một bất mí nhỏ là khi bạn đã nhớ được hết các hình ảnh tương ứng với 100 con số, bạn có thể phát triển một khả năng ghi nhớ tuyệt vời đấy. Bạn có thể tìm đọc cuốn **“Numagician – Đánh thức phù thủy trí nhớ”**

Ngoài ra, nếu bạn quan tâm tới sự nghiệp hát hò của chuột 92 sau đó như thế nào? Cuộc sống ở chuồng gà của đại bàng 57 ra sao? Cuộc thi ba trong một của khỉ 37 diễn ra thế nào? Hãy tìm đọc nhật ký của tôi: **“Numagician II – Con số ảo thuật và những chuyện chưa kể.”**

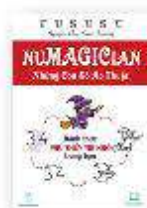

Mong được gặp lại bạn,
FUSUSU – Nguyễn Chu Nam Phương

Từng tốt nghiệp tiểu học trung bình, nhưng lại đạt 28/30 điểm khi thi Đại học Ngoại thương. Từng bị 4 điểm môn Văn khi thi tốt nghiệp, nhưng lại có thể viết sách và tiểu thuyết. Là một người hướng nội, nhưng lại có thể diễn thuyết trước đám đông. Với sự khác biệt ấy, Nam Phương luôn tin rằng: “Mọi thứ đều có thể, vấn đề là phương pháp.”

Ngoài việc là chuyên gia đào tạo về trí nhớ và thói quen cho hàng chục ngàn học sinh và phụ huynh, anh còn được biết đến với những sản phẩm sáng tạo dành cho cộng đồng như: Từ điển học tiếng Anh siêu đẳng Phut59.com; Công cụ theo dõi thói quen Thoiquennho.com; Blog chia sẻ phương pháp học tập Fususu.com; Web giúp tư duy tích cực Cunghanhphuc.com v.v...

Sách đã phát hành

Cuốn sách độc đáo giúp bạn...

Kích thích **SÁNG TẠO** với
ý tưởng thú vị từ những con số

Làm mọi người tròn xoe mắt với
tài vẽ **ẢO THUẬT** cho 100 con số

Phát huy mạnh mẽ hoặc lấy lại
trí **TƯỞNG TƯỢNG** từng đánh mất

* Susu là đơn vị tiền tệ ở Numagician. Một Susu có thể mua được một đùi gà KFC ở đây thì phải.